



Liget

HORGAS BÉLA

# UGYE MEGISMERSZ

válogatott és új versek [1997-2015]



Horgas Béla

# **UGYE MEGISMERSZ**

válogatott és új versek

1997-2015

a szerző képeivel

Kiadja a Liget Műhely Alapítvány, 2017

Szerkesztő | Levendel Júlia, Horgas Judit

Könyvterv | René Margit

Tördelés | Károlyné Őr Erzsébet

ISBN 978-615-5419-25-6



A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta

## TARTALOM

### FÖLFEDEM AJÁNLÁSOMAT

E-dedikáció	10
Hatvannyolcas regény	12
Diotima most	15
Megnyílik	16
Töredék	18
Úgy és így	19
A lakatlan csigaház	20
A bókoló bogáncs	22
Primula maxima	24
Egy prima számra	26
A negyvennyolcas számra	28
Így udvarol szerelmének (4)	30
Helyesbítés toldalékkal	31
Régi trükk	33
Vaskesztyűs	34
Lassú	36

### A TITKOS TAN

Mint vénülő alkimista	38
Görög beszéd	40
Kérdései az Égeinél	41
A hal tréfája	42
Festett hal	43
Boldog szél	45
Múltam ott	46
Csak azt jelentse	48
Vers által	49

### LÁDD EZ ITT A MOSZKVA TÉR

Quodlibet	51
A leláncolt kuka	54
Szava tárgyilagos	56
Egy kimustrált bútorlap előtt	57
A jövő már megvolt	59
Füves hegy oldalán vénülő pasas	62
Dadog	64
Félnóta	65
A Moszkva téren mit remélhetek?	67
Metafora tér	70
Csak a szégyen	72

### A MÉLYSÉGBŐL TÖRT FÖL

Kompozíció	75
Mit remélt?	77
Zihálását a mélységből	79
Biztos, mert nincs	80
Kérdezősködés	81
Napló-vers: pik, pik	82
Fekete kabátom dala	83
Fekete kabátjához	85
A fekete kabát epilógja	87
Szerelmes vers	89
Faborona	90
Jónál jobb	91

### MENTÜNK – MENTEK

Világnap (-tól -ig)	93
A vak fűrészgép katonái	103
A koránkelő Klee	105
A Városmajorhoz	109



## EZ MÉG A NYÁR

Iipse	114
Egy sarki cipőbolt felett	115
Végremény	117
Dalvonal	121
Konténer	122
Mint kezdet	125
Víg vacsora	126
Libikókán a Művész mozi előtt	128
Ujjgyakorlat	129
Szóval átlépés	130
Szólna madarak nyelvén	131
Korfun egy makacs antropomorf	132

## REJTETTEBB GEOMETRIA

Szorgos rajzoló	135
Születésnapjára és majdnem	136
Milyen nyiladék	137
Imént	138
Falragasz	139
Vargabetűk	140
Két szürke fejű férfi az Intercityn	142
Ujjnyi	144
Képernyő-délelőtt a Retek utcán	146
A lilahagyma szépsége	148
Alvó könyököd...	149
Kétezerkettes	150
A Húvösvölgyön át	152

## VÁG MEG RÁG

Nyí	155
Lefolyó-dal	156
Nagyanyám a Teahouse előtt	158
Két apaszív a park sarkán	161
Pingál egy „szigorúan titkos!”...	164
Aggastyán	168

## NAP-ÖZÖNBEN

Pinkóda	170
Himnusz-töredék	177
Nyárvégi	180
Pohárban darázs	182
Öreg légy	184
Bolond húr	185
Ki nem mondani	187
Előbeszéd	189
A helyszíni közvetítés fölcserélése	190
Úgy (a bizonyossági reláció)	191
Forró lyuk	192
Reális dal	193
Ugye megismersz	194
Az illetlen változat	197
Ez a sáv	198
A lépkedőhöz	199

## PINGÁLT ZENÉK

Ária	201
Mondom	203
Fuss tovább te sor	204
A fölizzított kordé október 23-án	205
Politikai verset...	207
Zárját nyitva sír	209
Van köztünk vonal...	210
A fondorlatos kutyagoló	211
De hő és átkarolás terén	212
Invokáció	214
Rima-szonett	216
Hajtogatás még	217

## VAK SZÁMSOROK

A levakarhatatlan illusztráció	219
Egy feketerígó	220
Idő-sebek	222
Merő realitás	224
Áhítozás szóból...	226
Zokszó a zagyban	227
Nekifutás	228
Jázminok	230
Bejutni kijutni	231
Elég közel	233
Malomban	234
Szerű	235
Egy antológia-lakóra	237
Episztola	239
Miviszi	240
Átível	242
Pont itt	243
Huzavona	244
Hajlatához	245

## A FOLYTATÁS ESZMÉJE

„Partszegélyein túl”	247
Művészon	248
Csak fú a szél	249
Tükröződés	250
Ha landzsáim kvar-tettje	251
Intim párbeszéd	255
Ötmilis elbeszélés	256
Tangó	258
Az Adria hátvonala	260
Riadalom-dal	262
A hajnali látogató	263
Hűlt hely	266
Földhözragadt elbeszélés...	268

## EGY KÖZÜLÜK

A merev arc	271
Kifeszített szálon	273
A véletlen kedvezményezettje	274
Egy piaci padon	276
Pedzem	278
Hovatovább	281
Parkizom	283
Semmiség	285
Túrabet	286
Ponyvaregényem margójára	287
Kérelem: szavaimhoz	290

## TARTALOM ABC RENDBEN

### A

A bókoló bogáncs	22
A fekete kabát epilógja	87
A fondorlatos kutyagoló	211
A föliztított kordé október 23-án	205
A hajnali látogató	263
A hal tréfája	42
A helyszíni közvetítés fölcserélése	190
A Hűvösvölgyön át	152
A jövő már megvolt	59
A koránkelő Klee	105
A lakatlan csigaház	20
A leláncolt kuka	54
A lépkedőhöz	199
A levakarhatatlan illusztráció	219
A lilahagyma szépsége	148
A merev arc	271
A Moszkva téren mit remélhetek?	67
A negyvennyolcas számra	28
A vak fűrészgép katonái	103
A Városmajorhoz	109
A véletlen kedvezményezettje	274
Aggastyán	168
Áhítózás szóból...	226
Alvó könyököd...	149
Ária	201
Átível	242
Az Adria hátvonala	260
Az illetlen változat	197

### B

Bejutni kijutni	231
Biztos, mert nincs	80
Boldog szél	45
Bolond húr	185

### C

Csak a szégyen	72
Csak azt jelentse	48
Csak fú a szél	249

### D

Dadog	64
Dalvonal	121
De hő és átkarolás terén	212
Diotima most	15

### E

E-dedikáció	10
Egy antológia-lakóra	237
Egy feketerigó	220
Egy kimustrált bútorlap előtt	57
Egy piaci padon	276
Egy prima számra	26
Egy sarki cipőbolt felett	115
Elég közel	233
Előbeszéd	189
Episztola	239
Ez a sáv	198



## F

Faborona	90
Falragasz	139
Fekete kabátjához	85
Fekete kabátom dala	83
Félnóta	65
Festett hal	43
Forró lyuk	192
Földhözragadt elbeszélés...	268
Fuss tovább te sor	204
Füves hegy oldalán vénülő pasas	62

## G

Görög beszéd	40
--------------	----

## H

Ha landszáim kvar-tettje	251
Hajlatához	245
Hajtogatás még	217
Hatvannyolcas regény	12
Helyesbítés toldalékkal	31
Himnusz töredék	177
Hovatovább	281
Huzavona	244
Hűlt hely	266

## I

Idő-sebek	222
Így udvarol szerelmének (4)	30
Imént	138
Intim párbeszéd	255
Invokáció	214
Ipse	114

## J

Jázminok	230
Jónál jobb	91

## K

Képernyő-délelőtt a Retek utcán	146
Kérdései az Égeinél	41
Kérdezősködés	81
Kérelem: szavaimhoz	290
Két apaszív a park sarkán	161
Két szürke fejű férfi az Intercityn	142
Kétezerkettes	150
Ki nem mondani	187
Kifeszített szalon	273
Kompozíció	75
Konténer	122
Korfun egy makacs antropomorf	132

## L

Lassú	36
Lefolyó-dal	156
Libikókán a Művész mozi előtt	128

## M

Malomban	234
Megnyílik	16
Merő realitás	224
Metafora tér	70
Milyen nyiladék	137
Mint kezdet	125
Mint vénülő alkimista	38
Mit remélt?	77
Miviszi	240
Mondom	203
Múltam ott	46
Művészon	248

## N

Nagyanyám a Teahouse előtt	158
Napló-vers: pik, pik	82
Nekifutás	228
Nyárvégi	180
Nyí	155

## O

Öreg légy	184
Ötmilis elbeszélés	256

## P

Parkizom	283
„Partszegélyein túl”	247
Pedzem	278
Pingál egy „szigorúan titkos!”...	164
Pinkóda	170
Pohárban darázs	182
Politikai verset...	207
Pont itt	243
Ponyvaregényem margójára	287
Primula maxima	24

## Q

Quodlibet	51
-----------	----

## R

Reális dal	193
Régi trükk	33
Riadalom-dal	262
Rima-szonett	216

## S

Semmiség	285
Szava tárgyilagos	56
Szerelmes vers	89
Szerű	235
Szólna madarak nyelvén	131
Szorgos rajzolók	135
Szóval átlépés	130
Születésnapjára és majdnem	136

## T

Tangó	258
Töredék	18
Túrabot	286
Tükröződés	250

## U

Úgy (a bizonyossági reláció)	191
Úgy és így	19
Ugye megismersz	194
Ujjgyakorlat	129
Ujjnyi	144

## V

Van köztünk vonal...	210
Vargabetűk	140
Vaskesztyűs	34
Végremény	117
Vers által	49
Víg vacsora	126
Világnap (-tól -ig)	93

## Z

Zárját nyitva sír	209
Zihálását a mélységből	79
Zokszó a zagyan	227

FÖLFEDEM  
AJÁNLÁSOMAT



# E-DEDIKÁCIÓ

Úgy írom  
ezeket a sorokat,  
ahogy billentyűző ujjamra jönnek,  
szinte rajzolom  
kétkedve reménykedő hangzataikat,  
annyira komolyan veszem:  
virtuális dedikációm valahogy,  
valamilyen fokon,  
módon  
(az se mindegy, milyenen),  
a hálózaton is személyes legyen:  
lehet-e?  
Nyíltan fölfedem ajánlásomat,  
mintha magamnak írnám,  
úgy viszem vásárra az irhám,  
rég  
akvarellemről ide másolom:  
„meztelen ráhasalás a versre”,  
és e könyv (e-könyv) fölbiztat erre,  
szó-kép-térként  
elém kiterül,  
mintha  
ezt is a véletlen kedvezményezettjeként találtam volna,  
holott csakugyan.  
Mikor megragadtam, meg ő is engem,  
az aktuális világtam-tam  
már erre hangolva játszott, és ma is, hát képzelhetem:  
lógunk a neten,  
s ha ezt a pár szót a festményekkel  
felteszem,  
ugye, feltehetem,  
hogy a nyomukban általad életre keltettek  
hasonlítnak majd az én eszkábáltjaimra,

vagy ha alig, vagy egyenesen ellenére lesznek,  
az is rendjén való,  
mert vele azonos soha nem lehet egy sem –  
tudom, ez a  
„nézés és hallás közötti merő alaköltés”  
már csak ilyen,  
a mindig éppen akkor történő pillanat szerinti mosti,  
tény és való:  
mint itt ez a képes e-dedikáció.



# HATVANNYOLCAS REGÉNY

hatvannyolc tavaszán  
egy hatvandolláros turistaút első állomásán  
Velencében a Szent Márk téren  
leültek egy kávéra  
kerül amibe kerül száznolcvan líraba került  
és csak néztek néztek  
két kelet-közép-európai szürkéből kikeveredett  
mohó színszomjazó  
két egymásnak született szerető  
a férfi harmincegy huszonnégy a nő  
néznek most megint és ugyanott  
nyár van  
az ugráló számok térképzeteket  
ráncigálnak elő bűvészketreceket  
tehetetlenül hüppögő-hápagó emlékezetükben  
arcok süvítenek és rémlenek fel nevek mondatok  
tolulnak társak társaságok  
egy alásüllyedt társadalom mozija pereg  
a rendszer lidércnyomásos képregénye  
szürrealista tüntetés vaksi lázálom  
de a vízre épült város valósága segít  
elhitetni  
hogyan megeshetett velük ami meg  
és úgy ahogyan  
az egész most egyetlen pillanatban  
rájuk szakad körük hurkolódik  
összeszövődve a véletlen szál az elemi résszel  
az ésszel felfoghatatlan élő  
és a rücskös anyagi a holt  
valódi volt a kaland s tart ma is  
nekifutások újra meg újra rácsodálkozások  
ohó hát ilyen gyönyörű és ennyire hazug  
fantasztikus



megalázónak mondjam-e hogy mennyi kaparászás  
négykézláb mászás  
egyensúlyozás a periféria csorba peremén  
magán-mese és köz-közlemény már-már prédikáció  
a makacsul hajtogatott „nem”  
és az összeácsolt „igen”  
ha kiteregetném s a velencei bazár deszkáin  
előadnám viccesen  
miért ne hinnék el nekem  
megvan végre a hely az éppen nekem való  
cselvető faló  
egy barna-szürke kagyló szépsége  
a tengerparton tárgyi bizonyíték  
a vihar előtti-utáni felhők futása köröskörül  
a horizonton  
személyre szólóan dramatizál  
az időpont egyszeri alkalmat kínál  
áriázni taszigál tedd meg  
egy regény kulminál itt hahó drága turista-társak  
megannyi látnok akik nyaranta nyugatra hágtok  
a tanulság kipattan itt van a megoldás van  
van  
hallga csak hallga  
de a balga szájtepő bolond szerencsémre  
némán hujjogát bennem  
látja érzi tudja  
a téren tolongó tömeg kínja megérintheetlen  
a Sóhajok Hídját fotózók konglomerátuma vakon villog  
a bedugult pályákon veszteglő gondolák  
csupa ezüsttel kiverő koporsó  
a selyempárnákon bénán elheverő  
tetszhalott utasok arckifejezése  
a bazári cifraság és a süllyedő paloták pusztuló pompája  
a harmincfokos hő áttetsző felhőiben látomásosan  
a hangzavar fölcsapó hullámaiban  
sárkoloncosan át- meg átdobódik a  
minden regényt és várost bekebelező elkendőző  
világállapotként delejező erő  
irritál és kábít körülhízeleg és lesajnál

érzékeimet összezagyválná nem hagyom  
átlibben fölöttem  
jelzői falra hányt borsószemek közöny-gömböcskék  
szétgurulnak csoszogó talpak alatt valaki  
mindig hanyatt vágódik erre röhögés csap fel  
köröskörül  
tovasodródás csak amit fölviláglónak szeretnél  
a kérdés kevés meddő résskeresés volna a létezés  
szavak tömkelege huppan  
pordurranások  
tételezés nélküli csobbanások alatt  
minha mindenütt ugyanaz szólna  
tengerparti fényben zsivajgó testek közé nyomódva  
éber álom képeit rakosgatom  
magamban írok ez ilyen nem-regény  
tapogatózom hang iránt megrögzött fülelő  
meghallom-e mai ritmusod idő  
hetvenegy a férfi hatvannégy a nő  
milyen nyelv és hely volna jó ha Velence sem  
milyen dallamra lüktető értelem elmondani  
talán a tengeri kagylók szürke-barna csíkjai  
mentén  
kellene  
siklani  
megteszem

# DIOTIMA MOST

*Minden volt s lesz versem a tied, naspolya-felem,  
az öregedést aszalódásnak szeretném platóni módra,  
ülni veled oly lakomát, hogy Diotima is elmosolyodjék.*  
(A második személy, 1986)

Ne hidd, hogy a szerelmes vers, ha a költő megöregszik, s mondjuk, hetven és nyolcvan között zötyög, és régi próbálkozásait mondogatja, jobbára csak magában, mert hangképzői engedetlenül zizeregnek; ne hidd, hogy ha újrmondja, amit már eddig is mondott, az csak ismétlés lehet – még ha betű szerint is ugyanaz a szó, akkor sem, mert mégis más minden konkrét mondat, hiszen akkor jön világra éppen, ha meg folytatás (és mióta ez a tét már), addig még soha nem volt szólási vágy viszi; fél évszázadot meghaladó történet fogja körül készségesen, és a szerelmes vers a költőnek mintegy kellett magát:

gyere, az ugyanúgy egészen más is lehet, mint eddig, s akkor már az ugyanaz is vele;

de ne hidd, hogy a szerelmes vers és szerzője bármilyen szimbiózisban is létezik ma már, és az öreg iparos tudja, amit a fiatal is tudott, hogy verset dödögve, keringőzve-kacsázva akár a legelvontabb formációk körül bukdácsolva, a lehetetlent kísértve legfeljebb körülírni, megközelíteni képes, s ha azt hinné, most majd sikerül működését tökéletesen átlátni, egészét megragadni, ráadásul a szerelmes vers minderre kiterjedő és mindezen túl toluló hullámain siklani, ugyanúgy tévedne, mintha meg sem próbálná,

tehát megpróbálja, hogy ne csak a „mi”, hanem a „hogyan” is hangot kapjon itt, és ne csak az elhallgatásban, de a kimondásban is találjon nevet, ezért azt kérdezem, amire csak most, ebben a pillanatban születhet válasz, tehát vadonatúj:

elmosolyodott-e már Diotima, és milyen az aszalódás meg ez az egész versadakozás, nemcsak a *minden*, hanem a *tied*? mit jelent milyen értelemben és lehet-e, hogy visszakérdezéseim is vigyenek, de nélkülük is túlkerüljek az ismétlések túlságain,

túl akkor a túlon, a beszéden, a versen, ezen a prózaversen is, amiben vagyok most? Szó nélkül legyek a némaság és a hallgatás közti csöndben, spekuláción túli névtelenben... elég.

Itt vagyok, és most vagyok, írom-mondom: minden volt s lesz versem a tied, szemben ülsz velem, és Diotima elmosolyodik.



# MEGNYÍLIK

Megnyílik  
s nem csupán az idő teszi,  
nem először történik meg velem,  
mégsem tudom megmondani,  
mi az,  
talán nincs is neve;  
rám tör, átjár,  
tapasztalom.  
Mikor már vagy harmadszor érzékeltem,  
mindjárt ráismertem,  
s tudtam, ha újra átélem,  
ez a tudás is hozzáadódik  
a történéshez,  
de mellékszál csupán,  
nem maga a megnyílás  
az egész tétje,  
a mélye,  
csupán a körülménye, a kezdete;  
egy szerda  
délutáni pillanatban, háromnegyed 3-kor.  
Ülünk a szobánkban.  
Én a térdemen tartott, ő az asztalon fekvő  
laptop képernyőjéhez  
hajolva,  
és a jelenetben  
semmi nincs, ami máskor is ne volna,  
de amikor megnyílik  
a számítógépes csendéletkép, más lesz az ugyanaz  
egy rebbenéssel,  
és elfog a vágy,  
hogyan úgy  
és ugyanazt,  
ismételjem,

amit már sokszor s még soha,  
mert most és így,  
a létezés egészéhez képest érzékelem  
a hozzá húzó,  
neki szóló reszketést,  
amit a szó, „szeretlek”,  
éppen csak érint, ki sem kell mondanom,  
talán elég egy artikulálatlan  
hangot adnom;  
nem tudom.



# TÖREDÉK

Egész félnap, reggel nyolctól este  
nyolcig, nélküled nekem annyira  
sok, szinte rengeteg, mint amilyen  
kevés ötven és fél évi együtt-  
élés veled.

# ÚGY ÉS ÍGY

Úgy szeretnék neked ma verset írni,  
az idő múlását megérinteni  
csupán, március közepén, délután,  
ahogy a lehetetlen hangjai is  
megzendülnek és körbeülnek,  
akármi megtörténhet bennük,  
velük vagyok, részesük,  
s az egész egyszerre fölfénylő,  
forrósodó szerkezetben, vágyban  
ugyanaz lüktet térben és testben,  
a soha nem volt még pillanat mostja,  
ahogy összefogja hasonlóit itt.  
Indul hozzád, beszél újdondad ósdi –  
Így szeretnék neked ma verset írni.

# A LAKATLAN CSIGAHÁZ

lakatlan csigaházat sodort elém a déli szél  
ahogy csámborogtam  
és  
egy szerelmi dal hangzatait  
zizegtettem a hegy nyugati lejtőin sóvárogтам érte  
hogyan legyen végre  
és  
éppen az  
amit eddig még sohasem tudtam kimondani  
most se majd  
de nem én lennék én  
ha újra meg újra neki nem veselkednék  
gondoltam  
és  
akkor a lakatlan csigaház káprázatosan csavarodó  
szürke-barna vonalaival  
a dal  
valószínűtlenjét belső terében (láttam hogy  
csak nekem)  
fölragyogtatta hirtelen  
én meg vén mohó rácsaptam nem létező ajtaját  
nahát  
megvagy ha nem is az vagy még már közelebb jutottam  
s nagy vígan tenyerembe kaptam a sáros  
fűben világító házat jöjj  
meztelen versem héja legyél hajléka  
engedd hogy beléd öltözzön-költözzön  
nem leszel többé lakatlan  
így biztattam  
és a hegyen megint süvített a déli márciusi szél  
hallottam éjszaka is  
csigaházam falára tapasztottam a fülem







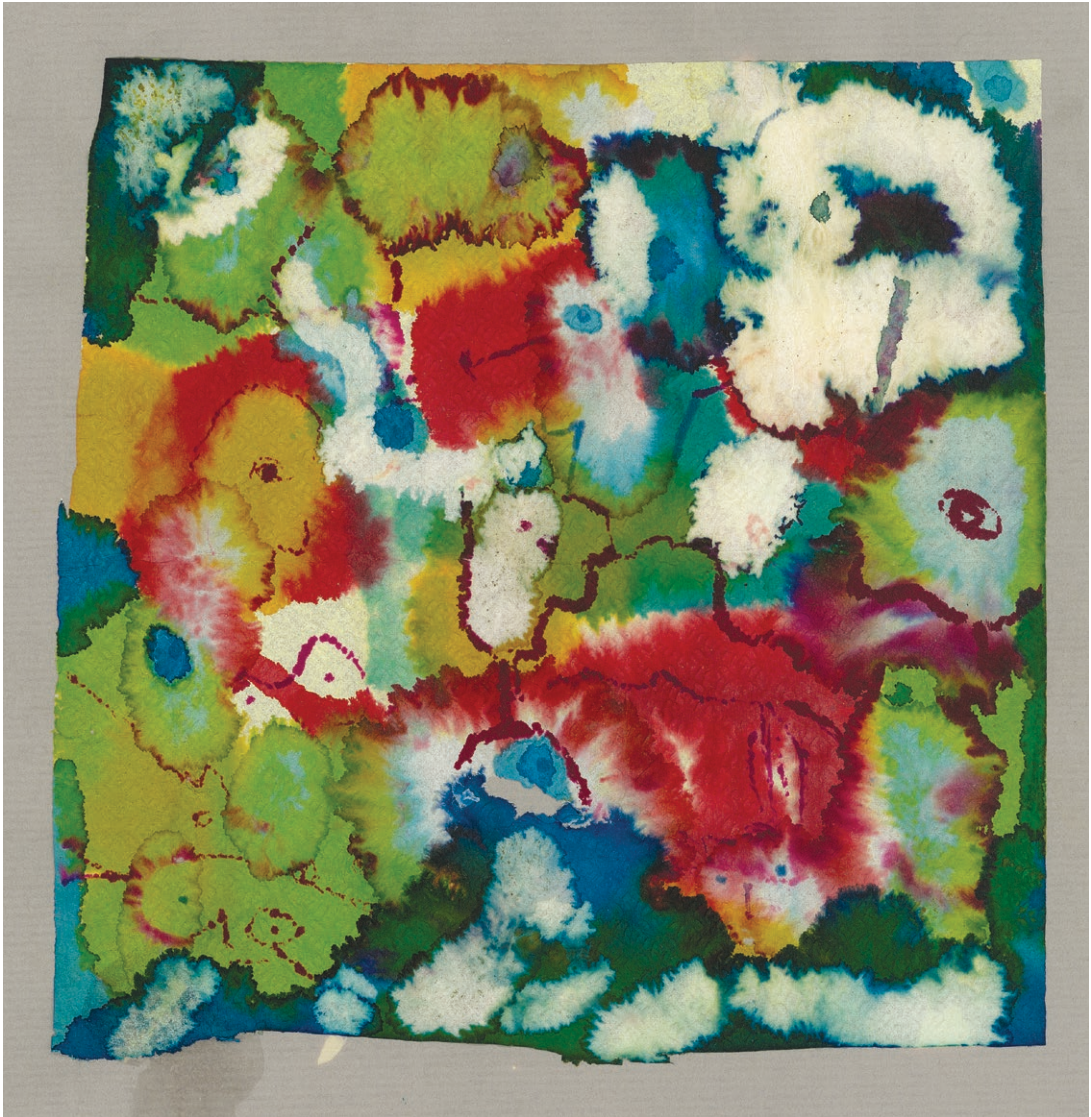
# A BÓKOLÓ BOGÁNC

Ezt a piros-lila bogáncsot,  
gondoltam merészen,  
ahogy a hegyoldalra kanyarodva megpillantottam,  
ha járok még egy kört,  
majd letépem, hazaviszem, és bókolok vele;  
megtettem ezt már egyszer-kétszer, hányszor,  
mióta fölfedeztem, hogy tökéletes pompájával  
mondhatatlanomat így közelíthetem,  
és nem játszottam ki még rögtönzött jelképnek annyiszor,  
hogy az ismétléstől tartanom kellene –  
így elmélkedtem, és rutinos haszonlesőként  
forgattam magamban:  
majd verset próbálok hangolni hozzá, mintha azt is találtam  
volna a késő őszi hegyen;  
szó és bogáncs párba állva  
tündököljön a mutatóanyagban –  
de miféle szó lenne jó, mikor érzem, egyre nő, súlyosodik,  
húz a mélybe az újra meg újra megkísérelt, rám szakadt,  
kiharcolt, elemi erővel megvilágosodó formációk,  
variációk éltetése közben is:  
minél mohóbban próbálkozom, minél előbbre jutok,  
annál fénylőbb a tény, kifejezhetetlen,  
ostroma meg abbahagyhatatlan,  
és nincs az a fok, hogy ellene ne mondjak magamnak,  
vagy a tervezhetetlen, tőlem független, de ténylegesen  
belém botló lehetőségben meg ne kapaszkodjak –  
erre fölvidultam, sétáló lépteimet sietősre fogtam,  
s ahogy a déli pontra értem,  
megálltam.  
Körülnézdegéltem.  
A gyönyörűt sehol se láttam.  
A vadrózsabokrok bogyói sárgán virítottak.  
Pár szál satnya katáng kékllett.

Két kutya viháncolva kergetőzött.  
Elnémultak a lapulevelek a galagonyák alatt.  
Hasas felhők mögé húzódott a Nap.  
A bókoló, útszéli bogáncs a semmibe tűnt.  
Baljós jel ez? Metafizikus tréfa?  
Ostobaság volna akármit is gondolni róla, gondoltam,  
s már rabul is ejtett a furcsa móka –  
mi történt, hova lett a kínálkozó?  
Még jó, hogy a vers szavai alig pendültek meg bennem,  
védekeztem;  
óhajnál több azért, konkrét kezdet.  
De hogyan folytathatom, ha nincs meg a kóró  
lilapiros varázsgömbje, nem izzik, pörög a tövises szár  
és az egyenlőtlenül karéjos, szúrós levelek  
közönségesen durva, faközöld vadonában;  
nélküle mire mehetek?  
Már mentem. Kapcsoltam menten,  
és hirtelen fel is világolt értelme ennek a csaknem  
vadonatúj, alig irányított véletlennek, mint annyiszor  
már és soha még,  
hát gyorsan ki is mondtam; már értem,  
történik velem a versem és a szerelmem éppen,  
s a bókoló bogáncs, ahogy a szavakkal párba áll,  
az egész mesét élteti.  
– *Eolvastad? Hihetsz neki.*

# PRIMULA MAXIMA

Pár napja felemás, ibolyaféle virágra akadtam,  
a házfal és a betonjárda részéből hajtott ki,  
két bársonyszirma sárga, kettő sötétkék;  
mi ez, miféle kankalin?  
Keresek néhány szálát a tarka márciusi hegyen,  
gondoltam, és mentem:  
a pipitérektől, pitypangoktól a fürtös gyöngyikéig  
kínálkozott megannyi virág, csak kankalin nem,  
még hívtam is kedveskedve-zümmögve nevét: „kankalinka”,  
de semmi; és ekkor,  
a meddő keresésből visszatérve a kapubejáratnál  
olyan kelyhüket villogtató virágokat pillantottam meg,  
amit sohasem láttam még:  
a félezres kankalin nemzetség újszülöttjeit,  
az ötszázegyedik típusból alighanem,  
s hogy a természeti keletkezések végtelenjének véletlene  
éppen most és itt öltött testet, ennyire a közelemben,  
társulok a mutatványhoz,  
s mint felfedező-elnevező mondom:  
a primula veris, a primula longiflora s a primula minima  
mellett, között, előtt és után létező egyetlen,  
ez a képzeletemben őshonos  
primula maxima legyen  
legújabb szerelmi jelem.



# EGY PRÍMA SZÁMRA

47 éve házasodtunk össze  
ez  
prímszám mondtad prima  
hangoltam  
át  
akkor világgá szökkenhetne belőle  
hogy miként még talány  
egy pro primo privát  
mutatvány talán  
battyogtunk éppen a tengerparti strand felé  
idillien pompázó azálea- és rododendron-sövények  
mellett-között  
s a nyárközépi égboltozaton giccses sárkányokat  
lobogtattak nejlommadzagra kötve  
arab néger kínai maláj árusok  
a büféskocsi torkából édes retro-zene dőlt  
fölötte az édeni szférákat harci repülők  
dörgése bélelte be is bútorozta  
ne legyünk azért elkapatva  
az emberfaj a vízbe-homokba-hőbe dőlve dőzsölve  
bőrre nemre nyelvre nem tekintve  
egysége-sült  
és ebben a látványos-fényes idill-pillanatban  
a díszletek között hirtelen  
a prímszám jelentése hogy  
oszthatatlan bukkant föl (bennem) kétségtelen  
bár kétes alakban  
foghatatlan fogalom  
foghegyről fitymáltam fülemben bénázott némán  
a versbe-foglaláshoz látnom kellene  
ki- vagy meg- vagy föltalálnom  
egy analógiát vagy metaforát  
abban a bizonyos vasút melletti kockaházban

amit annyiszor megírtam  
a kitámasztott sötétzöld zsaluk négyszögében  
lila primulák nyíltak '47-ben  
a fal meg sárga volt  
a mozdony fekete  
a füstje fehér  
talán rájuk hivatkozhatnék újfent  
a szótlán színekre képre  
mert akkor időn és téren átdobódva  
primszámunk prima privát primulája  
Babits módra  
úgy primúlna  
hogy szájtátva bámulná egész  
Porto Santa Margharita



# A NEGYVENNYOLCAS SZÁMRA

*47 éve házasodtunk össze mondtad*

(Egy prima számra, 2010)

szép szám a 48  
mondtad mert kétszer 24  
az meg kétszer 12 ami kétszer 6 az meg 2 + 4  
semmi elszóródó  
mind konkrét fogódzó de akkor ha  
így is  
úgy is  
páros  
nem lenne arányos  
hogy  
verseim keresztül-kasul cikázó rendjének varratában  
a „prima” társául ne álljon  
egy hozzá hasonló nem tükörképszerű alkalmi alakzat  
hiszen kézre áll tű cérna  
és a heuréka  
mint provokáció ismerős villanás  
az ugyanaz és ugyanannyira más  
kikerülhetetlen biztonsággal sugallja  
ne félj a latra tenni mert  
lehetséges  
az ismétlés rémekkel esengő árnyékai  
ha rád is törnek  
bokádra ha dróthurkot kötnek  
nyakadba akaszkodnak és úgy rángatnak  
meg nem nyuvaszthatnak  
ez az egész szóhuzigáló  
ahogy elhitesi veled  
a mutatvány kockázatos  
mintha nem tudnád  
dehogyan az  
ha egyszer lehetetlen...

...vagy most mégsem?  
ez lenne éppen a más?  
hogy a párosodás kimondhatatlanját a jelen  
pillanatban  
próbálhatom közelíteni  
még soha nem volt érzelemkísérlettel?  
ezekkel az olcsó kis kérdőjelekkel?  
kitetsző póre kampósbottokkal?  
okkal  
mióta tudom erre játszom  
persze hogy a hitvallásom

# ÍGY UDVAROL SZERELMÉNEK (4)

*...én a térde közti lánghoz, meleg bányaejhez,  
sodródtam az összetapadás költészetéhez...  
...ez esztétikám és erkölcsöm lényege  
(Így udvarol szerelmének (2), 1978)*

Nevetni mondtad ezt szeretnél  
és fő most a fejem – születésnapodra  
a versem vicces miként legyen. Szerelmének mint ifjan  
a költő úgy udvaroljon így pengetek ama  
belső húron s ahogy füllel hallhatatlan dallamát hallgatom  
báván szóvá teszem írom nézem a kezem  
milyen reménytelen (öreg kéz öreg szavak)  
úgy is így is kimondhatatlan csupán próbálható.  
Tudom sok volt a szó és végül is hiába mind ormóttan  
amit mondtam  
okoskodó szürke konfekció ahhoz képest.  
Talán a közelítő-zenélő érintések egy-egy töredékem jutott  
legtovább a fölfénylő analógiák és a közönséges testiségek  
a színre semmi-szín-történetek ahogy  
magánvalóikat kijátszották.  
Volt mire mutatni. Most például az üvegfalnál már hetek  
óta virágzó citrusfa kínálja illatát hogy hasonlítsam  
mediterrán ábrándjaink hajdani képzeteihez toldjam  
udvarlásom variáció legyen régi dal új hangzatokkal  
ámulat.  
Nekem mindig is az volt magyarázatok és keringések  
mélyén is az. A fölemésztődés vagy szét  
darabolódás közben is ha nyögve-fagyva... –  
nevetésedet ezzel már aligha  
bűvölhetem elő. A vén mesterkedő  
törekvését tekintsd úgy csinál mintha nem csinálná és  
nem is igen is közt lesi szemedben mit beszélt.

# HELYESBÍTÉS TOLDALÉKKAL

*Tudom sok volt a szó...*

*okoskodó szürke konfekció ahhoz képest*

*(Így udvarol szerelmének (4), 2007)*

Ahhoz képest igen, különben dehogy –  
ellenkezőleg. Beszéljük meg ezt,  
fordultam három évvel tudatlanabb  
énemhez; sugaras márciusi délelőtt volt,  
caplattunk a néptelen hegyen derűs  
céltalanságban, lengedezett a szél,  
s mert nem válaszolt, megszólítottam,  
a hangom kissé megemeltem:  
nézd, mondtam, tudjuk, hogy a szó,  
ha nem is mindenható erő, se ásó, se  
meszelő hozzá fel nem érhet, és akkor is  
nekivághat a láthatárnak, ha kínzó  
körülmények kelepcéibe téved,  
tehát semmi nem gátolhatott téged,  
hogy létezésed értelmét, hangzatait  
szerelmednek udvarolva véljed  
magadhoz egyre közelebb – de erre is  
hallgatott, s ez úgy hangzott, mintha  
azt felelte volna, kétségbe sohase vonta;  
én meg nem akartam, hogy félreértsen,  
alkalmi buzgolkodónak nézzen, ezért  
megengedően dadogtam, jó, rendben,  
a viszonylatok kisimíthatatlan húrjait  
pedzeni vers által, úgyszólván egyszerre  
futni oda meg vissza sem áttal az ember,  
s tudja, belebukhat, alámerülhet, érinteni sem  
képes, de a reményteli kísérletezésbe,  
hogy most majd mégis, mégse hiába,

beleveti magát az elbűvölt pára; ugye,  
ezt már mióta így gondoljuk-csináljuk?  
Hát hallgatólag is elfogadhatod, ahhoz  
képest semmi nem sok, és minden kevés.  
Ennyi mára a helyesbítés.

*(Toldaléknak fényes, hajlékony dalocskát,  
boldog szonettet, mennyire szeretnék.  
Bohócosra kifesteném a testét,  
lelkét, játszanék vele gömböt, kockát,*

*értelme csakis önmagában volna,  
mint hajnali, szerelmes lüktetésnek.  
És nem mondanám soknak, se kevésnek.  
Érezném, ez a létem rózsabokra –*

*érezem is, dűnnyögöm, dalom alkalom,  
a feltételes módot elhagyhatom.  
Megtörtént, már írom éppen. Egy velem.*

*Odakinn lúdvérces szélroham zihál,  
idebenn fölzeng a húsvéti korál –  
mindez helyénvaló és kétségtelen.)*

# RÉGI TRÜKK

Gyertyánfa sárga levele keringél  
alá, egy rigó ijedten felröppen,  
a boltozódó esti szürkületben  
nyakra-főre északról fú már a szél.

Régi trükk ez, mintegy véletlen szórja,  
vörös bokor alól durván kilöki  
az üres csigaházakat ördögi  
kéjjel elé, nem hallgat semmi szóra,

hiába kérem, nyughass, jól tudod,  
válaszolni még magamban sem tudok:  
hány lakatlan csigaház elég nekem,

és mire kell, miért szedem fel rendre,  
szövöm egy elégedetlen szonettbe –  
mi hajt hát, milyen remény vagy értelem?

# VASKESZTYŰS

*úgy szeretlek* mondtam és úgy szeretném  
elmondani hogy miként mi az mennyire milyen  
hogy verdeső versben is alig érinthető fokon  
mintha mázsás vaskesztyűben a sárga virágpör  
egy-egy szemcséjét remélném földről fölemelni –  
de nem ezt mind nem mondtam nem is gondoltam  
mert tudtam előre utánra és közben is hogy hasonlat  
mit sem ér csak felöltik s eldobom már megvolt  
és az így udvarol szerelmének édes jelmezei  
a feltételes módok ki-be indázó végtelenített  
ornamentikája hogy elmondom most mit nem tudok  
elmondani megírni a kora tavaszi hó és nappal is  
lángoló márciusi szél színpadiasnak nevezhető valósága  
játékok a játékokhoz kapcsoló viszonylatokkal vonóval  
húron hogy mit miért és hogyan imitálok ím hogy  
úgy tegyek mintha pedig csakugyan és beszédem  
belső dallamain az elemi részecskék alatti íveken  
kifeszüljek és közben ott legyen mindig a világegész  
mert a hermetikus magot én mindig húsba-vérbe-  
időbe-történésbe vágó vad és zabolázhatatlan csíráként  
éltem át és gondoltam el és át és el és egyszerre és  
úgy szerettelek s ezért növekszik-adódik hozzá  
minden kín és kéj szakadatlanul ezért nincs  
ennek az *úgy*-nak csak belső mikéntje külső  
szemmel is látható füllel is hallható tenyérbe szorítható



világos központosított beszédben tömondatokba  
zárható zenéje sem holott még a zene  
a nyelvhasználat légvétele mondhatja ki  
közelítheti meg mégis hogy mit jelent s már nem is  
az az *úgy* amit akkor mondtam ott tegnap  
vagy száz éve volt hogy jöttünk föl a házba aranyeső-  
bokrok és a szeles naplemente villogásában  
nem az volt hanem ez a mostani itteni itt hogy  
mindegy hogyan egy úgy-nélküli úgy sárga  
porszem vaskesztyűs kézzel most veszem fel a földről

# LASSÚ

lassú tér lassuló ujjai lassan  
ébred lassú száj íve hajlik felé  
lassan lassuló hóvonalban sötét  
tükreire lassan ráhagyatkozom  
lassú képek árnyvetése visz  
lassú derengés honából kilép  
a hő lassan kotog és üt  
mint fekete szög  
a térdhajlatnak kézforma lassulása lesz  
lassúdad hengeredés a csöndig  
ott a még lassúbb megül mint méhek moha  
lassúsága láttán a hunyt lassú test derül  
lassú szél kosarába száll lassan evez

A TITKOS TAN

# MINT VÉNÜLŐ ALKIMISTA

mondom: régen meghaltam volna már  
egy üres nyár eldobott konzervdobozába  
szorul fakóra száradt fejem vagy lenyel  
a kivert fogú tél ez a tetves szakállát  
felgyújtott házak közt zizegtető délszláv  
menekült vagy képernyőjén megjelöl  
kurzorával befeketít és rám klikkel  
a sarkon befordulok szemgolyóit megfagyasztó  
közöny hidegével valami virtuális isten  
vagy kivisznek a zselici erdő ostoros béresei  
az apámmal együtt holt pályamunkások  
a fénytelen vadalmásba rohadó gyümölcsök közé  
és erjedő szeszek bűzében szállok el  
ha nem neked vagyok és a nyálkahártyák  
melegtengeri ezüstje nem a te combjaidra mos  
mondom s mint vénülő alkimista aranyásó  
ki megtalálta s megértette a titkos tant  
véletlenei kimondhatatlan képleteit s örül  
úgy lépkedek hajnali víg vakogó hangjainktól  
még átítatva a város elmocskolt kőgrádicsán  
a világlombik homályló hasa dübörög

az Égei-tenger szélén voltam félig  
a vízben félig  
a földön félig éberem  
hő- és fény-kábulatban kora délutáni közönséges  
órán  
s arra neszeltem föl hogy egy férfi  
egy jócskán meglett görög  
a mellette fekvő nőnek szüntelenül beszél  
az égei víz és szél szavaival próbál  
ritmust tartani csöndes áradással azt mondja  
éppen  
milyen hála tölti el



# GÖRÖG BESZÉD

s a tenger szeméremtestként lágy barlangjaiban is arra gondol  
megérinthesi-e majd újra  
s mert a trák öbölben történetesen most virágzik a hibiszkusz  
követheti-e vak vonalhajhász  
a lila tölcsér fodrozódó peremét  
mint a fövenyre írt hullámok titkos rajzát  
végig a parton meddig ellát a szem s göcsörtös ujjait  
húzta a homokban így valahogy így beszélt a meglett görög  
gereblyézte a barnára ázott tengeri füvek mentén a nedves földet  
mintha évek lennének azok összekapaszkodó barázdák  
úgy magyarázott mohó balkáni célratörő  
és hunyt szemmel úgy volt ott az a nő  
hogyan a fehérre meszelt házfalakon ujjbegynyi  
hólyagok dudorodtak ki és hasadt föl a füge vörös ínye  
mozdulatlanná merevedtem hallgatásomat  
meg ne hallják az ember ilyesfélét  
más előtt soha ki nem ejtene a száján ez nem szavakba való  
s a férfi már megint a hibiszkusz kelyhére tért  
balkáni valóban gondoltam vagy mégsem az  
hát ki az  
ez a meglett s mit jelent a szó  
a balkáni és a való és mi lett meg a szóban  
én lennék-e ha versbe mondanám gereblyézném  
így valahogy így a sorsvonalaimat húzkodnám az Égeinél  
ha görög beszédbe rejténém létem jelentéseit

az Égei-tenger térdein félálomban látom  
ahogy a víz meleg szeméremajkai dajkálják kéjesen  
mintha mindegy volna:  
kavics vagy ember  
vénülő váll  
félmaroknyi szürke kecskeszőrt lebegtet mellén az őselem

# KÉRDÉSEI AZ ÉGEINÉL

vagy lépked éppen az Arisztotelész utca sarkán  
hibiszkuszfák hullatják lila lampionjaikat  
vagy szerelme hullámozásába merül  
és a szemfájdító kékségek méhének gyümölcse  
mint a mindenség mediterrán páráiban úszó sziget:  
alakot ölt  
szemhéja belső falán evező árnyak  
lesz-e még kérdés?  
kérdézi  
vagy visszavonulás következik már a világtalan porba?  
s ott az Égei igéje mint a képzelet kódja sem létezik?  
ott nem lesz mit fejteni-rejteni?  
ott nincs kérdezhető?  
hallgatunk  
kimondatlan szavait fövenyre írja a víz  
percenként húszat  
eltöröl  
s megvan a vers: kérdései az Égeinél



# A HAL TRÉFÁJA

Ez a születésnap hal hatvanas.  
Kívül kissé hasas, epés belül enyhén.  
Láthatod szavait úszó hólyagként: pukk!  
Szájában néma citrom, bolondul nevetgél.

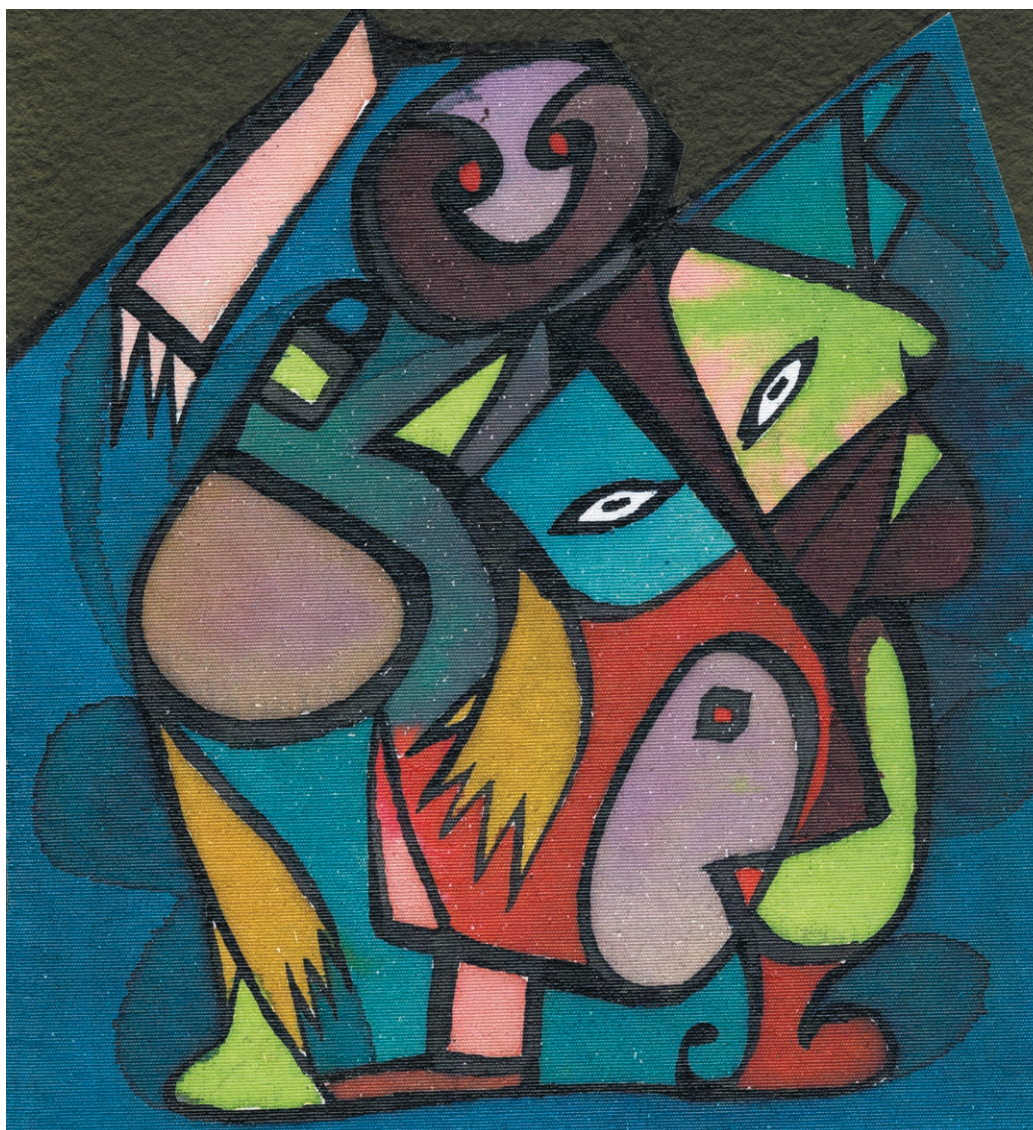
Közben mint haragos hal, pörzsölt állat,  
tarka pofákat dróthálóstól ránt a mélybe;  
jól van. Amit megtenni maga nem tud,  
rábízza vakon e lényre, vigye végbe.

Mikor alszik a ház, a kádban a hal  
dalolni kezd, hallja, ez az ő ideje, álma.  
Ezüst oldala tüstént kifakad – vörösen –,  
így sír a hal, a horgászt megréfálja.

# FESTETT HAL

festett kék-fehér-sárga háromszögeket  
rombuszok méze tántorult elő a kimondhatatlan homályból  
hideg csarnok belsejének sötét és világos négyzetei  
templomi kövek ahol gyerekként térdelt  
kintről a korai tavasz zöld szemhéjai alól szemérmes pillantások  
bevetődtek  
rücskös kartonra festett és nézte hogy mi az  
szeles éjszaka volt a Széna térről a fekete plakátóriás  
a hegyre hágott és megpróbálta három méteres tenyeréről  
leszórni a krumpli nagyságú rizsszemeket  
de hiába  
az ecset valahogy halformára járta  
mint lepény kanyarodott alá  
s fejet nyelt reggelre élni akart  
part sehol se látszott de volt-e valaha is elmélázott  
a víz-vonal hullámok nyelvén foszló cérnaszál  
s közben a halzsírszagú elem csak áradt beleivódott pórusain át  
mint sírás a festés szavai leperegtek  
semmi-Jónásnak kell lenni gondolta akkor  
csak megtámaszkodik itt a festett halban  
a falban addig szokott dalok morzsák gurguláznak  
szétdobált megvalósulások rajban vagy egyedül úsznak  
bútordarabként süllyedő napok  
és a tenyeres monstrum ahogy másik testetlen kezével  
az áruháza-árkot ássa  
egy tankhadosztálynak elég csapdát  
vagy aknákat hogy a kézművesek boltjait a birskörte sajtosok  
és vargányás nénik nyomorult kosarait fölrobbantsa  
elnyelje a legújabb kori cet

fogakat csikorgatott hogy semmi kép ne legyen erre semmiképp  
de már nem volt mód már meg volt kezdve  
ötemeletes acéldaru lengett és kivájták a földet  
a festett kép már önsúly szerint történt  
önként mint mohó méhe a világnak  
létrehozott hasadék  
dugdosta idomait sírt a lepényforma hal  
és a kolosszus rózsaszín tenyeréről nem hulltak le a rizsszemek



# BOLDOG SZÉL

vakult közökön dolgaim kiesnek  
sötétül a tér tündérszobája  
de lába vonala világít nekem látok  
és úgy lakom nedveiben mint  
ottfeledett alvó hal álomban  
hunyt szemhéjú lény a boldog  
szél leomló formáihoz hasonló

# MÚLTAM OTT

hajnalra nyílt a hibiszkusz lila-piros  
kelyhe  
szabad volt az út  
a homály kéklő lugasaiban leveles-gyapjas árnyak  
közé hulltan  
múltam minden fogcsikorgató akarása  
kisimult  
csak voltam ott csak múltam ott  
a combjai völgyébe buktam ott  
mint  
ki végre kint és fájást kinn letépve  
valamennyi nyüzsgő énjét szomjas voltát  
benn a belső hullámokban megmeríti s partra ér –  
soha-nem-volt szavakat litániázva  
állathangok gurguláin rángattatva  
villámlás vakított szakadatlan  
egy Ljubityel lencséje pillogott s mutatta  
azt a vékony derekú nőt  
a hatvanas évek elején kattogó időt  
átragyogtatta  
a hajnali-őszi hűvösségen  
ugye igaz volt a tavaszi Városmajor fáihoz  
dőlt testek beszéde a mohó kezek  
barangolása kitüzesedő bőr és halántékra  
szorított száj  
ugye a vak világ-robogásba kiáltott állítások  
előrevetődések  
sohasem háló felett betanult mutatványként  
páholyban lakó lényeknek  
ugye valódi csont és vér és ijedelem voltak –

s mintha most teljesedne be értelme  
a hibiszkusz himnuszában hálaadó énekek  
füllel nem hallható zajában ázva  
már a reggel elszürkült szavai futottak  
suttogások és falban kopogások  
a kinti fák hegyén alig  
mozduló vörös  
levél

# CSAK AZT JELENTSE

„nagyon szeretem ezt a nőt”  
fejtől lábig lüktető nyaram vadalmazására mondom  
legkivált a Tusnádi utca sarkán reszkető  
zöld-piros gyümölcsseit rémülten rejtegető  
megkínzott gyönyörűre mondom  
hogya szó a bedrótozott bozót  
az öt csorba lépcső meg a telefonfülke és  
a kipufogócsövek füstjének szentségétől  
megittasulva csak azt jelentse  
mert nagyon szeretem ezt a nőt  
és fejtől lábig lüktető nyaram ahogy  
rámeredek dolgok sejtelmek tolongó hordáira  
belemoshatja árnyamat a fénytelen szemek  
történetek hamuszürke homályába  
(nevezzük semminek)  
én ezt a féloldalas nálam alig magasabb fát  
jóra törekvő társamat hívom hogy  
vele mondhasam az öt csorba lépcsőnél  
és a szó csak azt jelentse  
nem mint vakszerencse porából fölszállt  
hangzás hanem két csönd közötti  
átfut velünk az éjszaka alján s megvillan  
fönn a világos él

# VERS ÁLTAL

méhviaszba nyomva mintha mindegy  
volna születés halál és közben a rozsdás  
örökös zümmögés tükrös kórházfolyosókon  
megint a történetek megállíthatatlanul és  
egymásba nyomorítva kampókkal

mit makogsz mégis különbségeket  
hogy a hasonulás mint júliusi hold vörös heve  
és a rémületesen vonyító szelek éjszaka  
ahogy rohannak körbe a Földön meztelenül  
el ne sodorjanak bálányi jegek tűzcsapok

mit remélsz tördelsz kaparsz kinek válaszolsz  
vers által homályosan ha moccansz ha nem  
közöd van tudod nem hazudod a semmit  
megvan az élsz vele betonkeverő forgat  
azt hallod most ez a te zenéd ez a mondatod

fölajánlod a halottnak – ez mit jelent?  
hogy halat szalonnabőrt bevagdós késsel  
ruhát szótárt tép be tíz ujjad  
kukoricacsövet vasszurkálóval szintén  
hogy nem mindegy a fájdalmak félelmek  
kibetűzhetetlen árja sem bár láthatod  
egy irdatlan farkas ül ott a lék szélén



LÁDD EZ ITT  
A MOSZKVA TÉR

# QUODLIBET

*Képes-Piattzát látom az éj alól*

CSOKONAI

quodlibet: egyveleg, népszerű dallamok tréfás, többszólamú egybeszövése a 16–17. században, illetve gyümölcsök átnyomására használt kézi hajtású konyhagép; Csokonainál D. Anna üveg alatt bekeretezett csecsebecséinek gyűjteménye

a Kalapvető Démonok lépcsőházában álldogál megint  
nem tudja  
kik azok s miért  
sávokban sodródik gyerekké ijed és mégis rájuk ír  
  hogya palimpszeszt: érzik ujjai  
  hogya quodlibet hallja dallani  
  s elgondolja látja az *Utóvilág Képes-Piattzát*  
s nem ám a *Jövendőők éve* alól előtologani mint Csokonai  
ő már ott van itt van benne van jelen  
valami végeken – vagy kezdet ez?  
  ahogy semmi-zaj és  
  véletlen-vicsorgás közt át meg átevez  
ő – az Utó – ma is csak Futó holott *futni nem okosság* álmában a  
Hang azt súgja hova futsz Öreg  
  egyszer réges-régen még ezerkilencszázkilencvenhétben  
a Radnóti Színház halljának tükréből váratlanul  
egy Mátyásból tákolt színdarab szünetét kitöltve  
szemtől szembe rolózott arcú fickó pislogott rá  
mint festett halai  
kifogott ijedt sehovai másai  
és kérdezi ám ez a pikkelyes a képből kilépve hogy  
ki ő s mi jó most miféle sorban mit ismétél itt kiből másol át s miért  
mert könnyebb talán harmadik személyben s Hozzá képest szólani  
  gondolja

mert amúgy is minden bekövetkezik eltűnik  
s nem kétszáz év után  
vagy hol vannak a ponyvaregények lovasai Zöld Marci  
és a Piros Vadász ott ügettek el a zselici tölgyesekbe  
a gyerekkori bakterház festetlen plafonján  
s vissza nem soha nem egy sem  
vagy itt és most mégis mind mint Képes Utó?  
na jó na jó  
hát gyerünk  
hát legyen  
a tárlat már tárva  
hát lépj be Te lépj csak  
és nézz és láss és hallj és szimatolj gondolj ámulj komolyan  
de lépre ne menj  
légy inkább hermetikus vers eredj  
a *múlólagszín sáfrányhasú* hajnalban lebegj  
ahogy a Kis-sváb-hegyről nézvést földereng és szobád homályát be-  
szegi

*jer barátom lépegessünk*  
ládd ez itt a Moszkva tér

bugyog mint bugyor pokoli kráter vigyázz ha kihsűl  
a kábszeres árus a tél ha mohón melléd települ  
és füledbe vihog te le ne állj  
ahogy caplatsz mint polgár a pékhez a piacra  
s el az épülő mamutház előtt  
szemben az autószerviz a halas az ötvenhatos emlékmű  
hol évről évre  
félfasiszta szónokok és körülötte a szemétben fuldokló park  
már halálra ítélve  
majd mozikombinátba búvik be ott terv szerint élvezni a nép a nép  
s a filmből a pisztolyos herosz majd kiles kiles  
éjszakára fölhorzsolts betonhoz odafagy  
a hajléktalan véres ülep

*jer barátom*  
ládd ez itt a héj meder a Fény utca a fény-bazár a fény-piac  
a látható kéz láthatod a parkolóban pontyot üt agyon  
és tukmál bundás bugyit tört videót  
festékszóróval vörössel írja rád

## JÉZUS SZERET TÉGED

hullámos alumínium-lemezre írja két bankplakát-óriás között  
ez a te tereped  
itt jársz  
itt írsz  
itt halazol a falra

ez a te könyved egy-egy lapja  
hajnalban a Lövőház utcán *doktorok és drótvonók* között  
97 és 98 között  
a történet az ismeretlen jövő mint képregény már itt van  
s te lépsz ufók és alkimisták között  
egy belőtt hungarista egy kilőtt maffiózó  
egy nyomorék egy közterület-felügyelő egy pártszónok között  
rég *fűvészek* és új fűvesek között ahogy jönnek az éj alól  
a Retek utca felől jönnek *talám* a Trombitás panzióban  
*aluttak* elvegyülve dib-dáb szentek literátorok képes eszmék  
jönnek szembe veled egyre jődögélnek dödörésznek  
kánonban megkanonizálnak a bálnak ideje van

*koplalni fázni futni nem okosság*  
mi a világ? képzelhető *nagy quodlibetnek az égi szőnyegen*  
llosvay Kriska szeméremdombjának Endimion ujjai alatt  
zsíros halottnak Nagyváradon mindegy

*nézi a bölcs hidegen* a poéta ámul  
a benzingőzburokban hentergő Margit körút felől  
angyali pitvarokból-e

egy dekonstruált monstrum száll alá  
egy üveg alatt bekeretezett bővlibatár brüsszeli  
strimflikötő és műfarok  
egy univerzális konyhagép kilövésre kész klónokkal

a fagyasztott fedélzeten  
egy uniszexuális lidérclakosztály  
egy multinacionális unimaximum

*mérész halandó lelkesedett iszap*  
új képzelések s büszke vetélkedés szülötte ezt akartad?

# A LELÁNCOLT KUKA

láttad a leláncolt kukát  
a Dembinszkyn állt  
egy ételbár előtt  
ősz volt  
a város még forrpont alatt tíz körül  
egy foghíjas keselyű  
a tűz fia ő is  
a fedelét feszegette és vigyorgott holott  
volt ok a láncra lehetett éppen elegendő  
védte magát a kitett egyenbendő  
hogy bármit megegyen  
idegen  
bele ne kukkanthasson  
bányamélybe derékig dolgozan  
mintha a mindent elnyelő gömböc állna itt  
álltál ott néztél  
figyelted a vasláncon fityegő rézlakatot  
a rücskös betonoszlop alján satnya katáng virágzott  
eszelős kékjét a kutya fekália barnája kiemelte  
egy konfekcionált pofa üvöltve telefonált  
ezt ne  
csináld velem én ott voltam a benzinkútnál este  
egy taxi a járdára roskadt villogott  
érezted a bűzt  
a leláncolt kukából megcsapott  
újságpapírban halfej emberfej rothad ott  
szabad  
a szagok árján magad sodortatni  
a hajfodrásznál orosz vodkát kapni

...már elég  
már minden meg van írva  
nézted tovább a leláncolt kukát mint a birka  
vics  
vadul a szélben piszkos vattapaplan  
néha már délelőtt tízkor is kibírhatatlan

# SZAVA TÁRGYILAGOS

fél tizenegy és fél tizenkettő között  
ezen a kora őszi órán  
megül kicsit – ott ni! – a fény szájában  
erkélyre kitett széken  
kiteszi magát a sugárzás véletlenének  
hallgatózik  
valahol egy elzárónak kell itt lennie  
a vízvezetékszerelők szava tárgyilagos  
a mentők sikoltozása szintén  
a nap szinte éget ferdén  
a ház szintjei vízszintesen folytatódnak  
az árnyak hideg szélei függőleges élesek  
fölsértik a szélben  
átúszó kezeket lábakat lepedőket  
a kitett a széken mégis inget gombol  
s bolondul egyre arra gondol  
ki teszi ezt ha nem ő teszi?  
s féreg-e akkor  
fér-e ehhez kétség?  
a ház nápolyi sárga fala mögött a kétség  
mélye mint ama független isten  
ujján rettentő szögön függő akasztott tér  
beláthatatlan képe üres  
féljen-e?  
valahol egy elzárónak kell itt lennie  
elég csak ülni még van tíz perce  
kilenc nyolc hét  
fél tizenegy és fél tizenkettő között

# EGY KIMUSTRÁLT BÚTORLAP ELŐTT

hogyan is jutottam ide egy fehérre  
mázolt kimustrált bútorlap egy ötvenszer  
negyvenes darab deszka ül engedelmesen  
a festőállványon és vár és tűr tartja némán a hátát  
hogy rávetüljenek történetem expresszív négyzetei  
és a titkos háromszögek kezdeteim  
egy kőkád állt ott a vasútállomáson  
ebihal koromban a kertben dülöngélő méhes  
a méhesben maskarás szitával a fején pocakos  
ember nyögdécsel hétrét hajladozik Lőrinc  
és üvegtálba csorog a lépes méz híg aranya  
fűre fára gyerekcsuklóra folyik le könnyökig  
egyszer égett a fenyves erdő éjszaka egyszer  
háború volt ettől a fehér bútorlaptól mit akarok  
egyszer leszúrták Sánta Szepit a búcsúban  
festékes ujjaimmal kitapogatom a véletlen  
rajzolta tájképet és a ráfirkált szavak zsákutcáiban  
kopogok hol is laktam hát melyik volt az én  
albérletem a házak arcélek a kálmáncai és kadarkúti  
templomtorony rajztanárom vakító széles gallérja  
meg a tisztelendő úr fekete szoknyája a cséplőgép  
pora mozdonyok gőze Kaposvár felől Zs. és P.  
akiktől tájképet csendéletet festeni tanultam  
fehér szőrű nyulak az apám ácsolta ólban  
a szőlőhegy felett sárga ostort csörgető vihar  
s a rémült ludak ahogy fölrepülnek a sürgönydrótokig  
most a méla merülés vagy lebegés  
langyos vizében súlyt veszítve mind ide tart  
az egész látszik együtt – áttetsző has – mint  
a kilencedik hónap terhével tündöklő lányom hasa



mint az anyjáé volt még az a domborodás  
festői kigömbölyödés is a szememben édes  
hajlata még meg se néztem istenigazából  
nem volt rá idő vagy hely vagy tér vagy a fényviszonyok  
nem kedveztek a homály besűrűsödő szálai  
a szőlőhegy felől érkező bombázók bűgása vette el az eszemet  
nem tudom talán ezért ülök itt látni szeretnék színről színre



# A JÖVŐ MÁR MEGVOLT

a képernyőt nézed öregem de a kép  
nem néz vissza rád  
a rendszerváltás mint műsor pereg el  
most történt meg éppen most  
magad is feltűnsz magadnak a sorban  
egy sátor homályában ültél – ott ni! –  
eső és szél csapkodott kinn bután  
benn naiv fickó te is szónokoltál hagytak  
idéztél hogy egy író mit akarhat  
mintha jelenthetne valamit a jövőnek  
te  
az már ma van most van most nincs  
ez műsor láthatod a jövő már megvolt  
itt a szörnyeteg-pár szörnyen legyilkolt képe kimerevítve  
itt a berlini fal széthordása mámorban  
itt a mostari híd szétlövése tankról  
itt a csecsen halottvivők szürrealista háromsága  
itt a szabadság szürrealista émelygése  
itt a zsigereket manipuláló vak szabadság  
műkörmű lények ragadják marokra elfeketült botját  
a műsor évtizedek temetőgödrein át kanyarog  
a műfüst-áldozat lombjaiban  
áttetszenek egymáson az évek mint csillámló anemónák  
visznek vissza az amerikai bombázókig  
ott ódalogsz megint  
klottgatás félelmeidben futsz a sínek közt erdők fia  
miközben ülsz és nézed a képet  
ez a te műsorod szemmel láthatóan  
és akarod nem akarod ott vagy  
te mentél be te be  
a jobbratő-rések és belebu-kások gőzöse zötyköl  
de ma gőgöd baromfiudvart hallucinál  
gógnak körül összeszögelt ólban

elfordulsz kibámulsz az éjszakai hegyre  
hol szeles és fényes hol forró hol hideg délelőtt ott jártál  
paradicsomi fűben vadalmafa alatt méteres a vadzab  
borzongtál hogy minden nedves-édes  
mintha a világ peremén imbolyogtál volna  
látástól vakulástól szavak belső zenéitől  
elnehezülten emléket így tapogatsz  
léken át visszazuhansz  
s a pillanat újrarendezi ugyanazt  
hogy dolgainkat-e nem tudod öregem  
az öregedés fölvillez s bár unod a bravúrt  
ha érzékeid taván történeted képei mint jelenések  
lassan és hosszan úsznak át  
te fölriadsz és futsz a keskeny peremen



# FÜVES HEGY OLDALÁN VÉNÜLŐ PASAS

füves hegy oldalán meleg kövön mint ősz végén a gyík  
holott tavasz elején  
szerelemtől ittasan néz  
hunyt szemmel a napba vénülő pasas  
és látja  
délután van lefelé tart a szekér  
kocsisa húzza a gyeplőt hogy a mélybe ne hulljon  
lúktet ráncos nyakán az ér  
szája vékonyuló partok  
rekedt szótöredékek csapódása onnan a gyönyör  
hallja  
gondolja vak terebély isteni lejtő  
s néz hunyt szemmel  
szerelmére vár füves hegy oldalán vénülő pasas



SZERELMÉRE VÁR FÜVES HEGY OLDALÁN VÉNÜLŐ PASAS GONDOLJA VAK TEREBEÉLT ISTENI LEJTO KALLJA KOCISA  
2 HÉLYBE NE HULLJON LÜKTET KANCOS NYAKÁN AZ ÉR SZÍJÁ  
FÜVES HEGY OLDALÁN MELLE KÖVÖN MIKT ÉSZ VÉGÉN A SYÁK  
HOLOTT TAVASZ ELEJÉN SZERELMENTŐL ITTASAN KÉZ KUNST SZEMMEL A NAPBA VÉNÜLŐ PASAS ÉS LÁTJA DÉLUTÁN VÁN



# DADOG

egy kézfej ahogy a kék kabátból  
tenyérrel lefelé ahogy  
térded fölé melegedni domborul  
a bal kezem mint idő préselte lény  
nyüzsgő rajzolat  
a vastagodó erek ráncok szőrök szeplők  
hegek göbök gyűrődések ákom-bákomát ahogy  
összetartja még és elhelyezkedik ott  
térdeden  
ez a kéz a bal kezem csak dadog  
dübörög tárnáiban történetem növekvő csöndje  
értelme testesül  
ahogy térded formáját utánozza  
egy kéz a bal kezem

# FÉLNÓTA

ezt a fehérsapkás félmeztelen félöreg fickót  
ahogy az f-ek kampósbotját lökdösi maga előtt mintha  
látszatuk és hangzatuk fokait követné a tengerhez menet  
az Arisztotelész utcán  
el a music bar Bollero előtt honnan a festett ernyők alól  
kamasz-topogóinak ritmusai csusszannak  
eléje keresztben: félnóták  
az ötvenhatos év tarajos hulláma történetesen  
halott egyetemisták tankok hökkent önmaga  
megy ott  
él ott  
ötszázhet lépés a vízig megszámolta  
hunyorog  
az augusztus végi fényt kortyolja lassan  
az Égei hátára utat kirakó nap tükördarabkáiba bámul elvakul –  
ezt a félnótást valahonnan ismerem  
*A hal tréfájából talán*  
a bárból kizuhanó számra csörögtünk a Hess András téren  
a kálmáncsai bakterház előtt kavicsokat rakosgattam vele  
mint most a tenger partján  
és vacogtunk az erdőn át és vadultunk a városban este  
meglehet  
veled vagyok már gyerekkorod óta  
történeted faggatni oda vissza-visszacsapódsz mintha belső hullámozás hajtana  
egy immanens tenger árja de kimondva mi az  
hogyan viszonyítások rendszereit egyetlen ponthoz méred fogadok most  
is ezt műveli vagy mímeli  
a trák öbölbe hedonista víg bazárba évre évet sodor be játszódnak le  
újra ez egy köztörténet látható tankok  
és táncok a filmet felpörgeti  
beles a réseken  
a Bollero előtt ősplatán zizeg érzelmesen  
már halomba söprik a sárga leveleket búg a szaxofon



mint nyulat a bokorból jelentést kiugratni remél  
valami választ vadász vagy halász vagy csak ázik csak néz  
a vízbe olvadt ég ezüst páráiban óriás halhát domborul  
mi volt s ki kérte kezdte?

a semmi volt döng rá a hullám  
senki döng megint

ezt ő mondja vagy én vádolom?  
kinél van a számvetésre összetákolt lista?  
ez a fehér sapkás megrögzött szofista húz magához

húz be húz a versbe vagy hova  
elhúzza a nótám félig vagy egészen  
láttatja magát az idill ligetében látom  
Marsyas leszármazottja ez kétségtelen  
és nem kétséges előtte a verseny vége sem a kimenetel

de ki menetel ott vagy itt tudom  
dacból vagy heccből vagy mindegy is miből megpróbálja  
a partra csattanó víz tekervényes vonalait  
a nedves fövény és a száraz homok  
rajzait megérteni mielőtt  
Apollón a hangszert  
megfordítja

*Asprovalta, 1998. augusztus*

# A MOSZKVA TÉREN MIT REMÉLHETEK?

*Mit szabad remélnem, ha azt teszem, amit tennem kell?*

(KANT)

Lenn mélyen a Moszkva tér alatti kivilágított sötétben álltam vártam reggel úgy fél kilenc körül a műmárvány falnak háttal nekidőltem szemben egy másfél méteres kivetítő négyzetével s próbáltam magamra egész kívül-belül működő létezésemre mint konkrét világrészre tekinteni s átfogni értelemmel

érezkelni de nem lezárni nyitva hagyni közben engedni tovább történni látni érezni tudni emlékezni

és a morzsákat válaszféleként összesöpörni szálakat kötni ha vannak szálak kimondatlan szavak neuron-villanások által az idő percnél szűkösebb terében míg kattogva-dübögve-fújva a szerelvénymegérkezik.

Te aki olvasod ezt ismeretlenem vagy ismerősöm közeli vagy távoli hozzám tartozó tudhatod az a Moszkva tér alatti időtér a papír hátán és a számítógép képernyőjén és akkor is ha eszem alszom vagy autózom éppen szóval élek tovább terebélyesedik dúsul és csontosodik folyvást ugyanaz

s ott lenn a műmárvány falnak dőlve csupán a véletlen végtelenje szikrázott fel s mintha színpadon álltam volna.

Kant mint aktuális dramaturg izgatott a háttérben. Elég érett vagyok-e próbáltam ironizálni legalább kérdéseit fölfogni és szomjasan figyeltem

egy csávó mobilba üvöltözött

egy kalapos-éltes-bundás nő undorodva nézte

egy retikülös nő a Magyar Nemzetbe temette arcát

egy korombéli pasas nekivörösödve szatyrokat cipelt ijedten ismertem rá a nyolcvanas években még létező intézmény hajdani főigazgatójára szépen elfordultam

ekkor egy puffadt képű fekete kabátosban a kilencvenes években százezrekkel lelépő nyomdász-ügynök vonásait véltem azért-e mert mostanában fölkavarodott az alvilágot súroló tolvajlás története gyorsan hátat fordítottam hát és a kivetítőre meredtem némi önáltatással képzelgésnek minősítve az egészet

bizonyos értelemben az ember agya mint a BKV mozija olvastam buzgón az időjárás és a politika híreit hol milyen vastag a hótakaró s hogy az amerikai elnök szerint a kyotói egyezmény következménye *hátrányos a gazdaságra s ezért nem része a jövőnek.*

Ha így ha ez ha... – próbáltam kikapaszkodni új mondatot tákolva kivetítőmre

s közben mint külön rajzolat a köznapi útvonal is megképzett előttem melyen pár hete immár kilencedszer jártam lakhelyem és a fogorvosi rendelő között a Kis-Sváb-hegyről kocsival le a Bíró utcáig aztán gyalog a Moszkvára s metróval át a Duna majd a Kossuth és Deák tér alatt el az Astoriáig ott föl s a Rákóczi Szentkirályin a Bródyra igazán szép darab nevekben is a fogsoromért de vele sem lesz könnyű épkézláb mondatot kiharapva válaszolnom

*a kategorikus imperatívusznak megfelelek-e*

mit jelent a jó élet reménye ha a *sensus communis* sehol semmilyen szinten semmiképpen nem mutatkozik lépésnyi út sem az örök háborúból az örök béke iránt vagy csak én nem látom

miféle rész lehetek akkor

milyen felelősség az enyém lenni a mélyben a Moszkva tér alatti állomáson különösen hogy Kant Istenét sem hiszem

mi az értelme s ha meg nem mondható legalább közelíthető-e

vélhetem-e ha annyira és úgy hiábavaló mint soha még hogy akkor éppen ez az én metám perspektívája reménye így minden tárgyasulástól viszonzástól függetlenül tarthatom hozzá magam szabadon de az –

***don de az*** kattogta a vágány ***don de az*** abszurdon innen még ***don de az*** talán ***kérjük lépjen hátra szerelvény érkezik.***



# METAFORA TÉR

Át-  
kelni  
a Moszkva téren,  
nekem 50 éve ugyanaz.  
Buggyborgott mindig  
fenéig,  
koszlott katlan módra,  
benyelte  
és  
kiokádta  
az elszürkült fejű utasokat,  
metaforikus hely volt, lett köröttem,  
különösen '89-ben,  
hiába tudtam, már akkor is, hogy hiábavalóan,  
mégis mentem-mondtam,  
és elkábulva a foglalkozás mákonyától,  
még holmi jóérzés is futkosott bennem,  
szinte hittem  
a térség-változásban,  
de ahogy ma átbukdácsoltam az akadálymentesített terep hepe-hupáin,  
át a koldusok, virágárusok sorfalán,  
el a lila-rózsaszín műanyagból öntött ülőkék mellett,  
és pillantásom a tér új névtáblájára esett,  
elhűlve dünnyögtem, reménytelen eset –  
ez most is metafora tér.





# CSAK A SZÉGYEN

Ez a rendszer olyan  
rendszer,  
fondorlatos, blőd falanszter,  
nyúzó nyelenc, romlott csiger –  
semmi humor: zokogni kell.  
Hírek mocska rajtad ragad,  
szorongat zagyvátag,  
a jövő  
már megvolt régen,  
nincs változás,  
csak a szégyen.  
Szegről végről senki se ment,  
megmutatta a parlament  
falra ment  
szónoka:  
nincs határ, mit a  
maiak pártos népe  
fölbufogva át ne lépne  
(megint).  
Nincs.  
Jött a húsvét.  
Már el is múlt.  
Feltámadástalan kín dúlt.  
Dalom se úgy jött világra,  
mint kertben a tulipánfa;  
nem is dal,  
gyötör s kényszerít,  
mondjam ki sötét képzeteit.  
Nagypénteken filmet néztem,  
a cigánycsaláddal együtt féltem  
közelgő gyilkosoktól,  
és reméltem:

Csak a szél.  
De nem.  
Nincs rés a rendszeren  
és ez is belefér.  
Ilyen.





A MÉLYSÉGBŐL  
TÖRT FÖL

# KOMPOZÍCIÓ

tegnap este hétkor láttam  
ezt a képet  
minden társadalmi aktualitástól  
mentes szépet  
még  
sütött vörös-lilás árnyalattal  
már  
érintette a horizonton álló  
hegy ívelt vonalát  
a nap  
megvilágította ablakunkat  
s a szomszéd ház  
háromemeletes  
tűzfalának felső felére  
reflektorozott –  
az egész kompozíció a félig nyitott  
erkélyajtó üvegén  
tükröződött  
a gyengéd alkonyi szélben  
meg-megrezdült  
a fehér erkélykorlát is  
látszott alul és  
az egyik szintén fehér műanyag szék  
s az oldalt álló fenyő fekete árnya  
belejátszott a képbe  
s a látványosság betetőzéseképpen  
egy cifra szarka mása  
húzott át szépen –  
éppen most  
katt!  
rögzüljön a fényre  
komponált pillanat



# MIT REMÉLT

Ma ahogy a hegyi útra fordultam  
nyomban megdermesztett vad színpadi látvány  
a fagypont alatti piszkos szürkeségben ki  
módolva betonkorlátra terítve sírt egy búzakék  
rejtett gombolású gallértalan ing és alatta  
az agyagra durván odavágva horpadt mellű  
kificamított karjaival is ölelő mozdulatot  
próbáló sárga-barna csíkos-vastag pulóver.  
De a legbeszédesebb az utazótáskának alig  
nevezhető szétdőlt omladék belső sarkában  
két jól kivehető egymáson ijedten elfekvő  
fekete zokni volt mint néma folt vagy üvöltő  
lyuk a világegyetem különben hermetikusan  
zárt zsákján. Valaki itt akkor ki vagy bezuhant.  
Tudta-e mi történik majd vele mihez kezd  
mit remélt. Gondolt-e bármit is míg földet ért.



Влаки іт алакоу ки уагг  
Тадта-е ки бозлау  
веле милоу ки милоу  
милт семіс.  
Господіт-е бозмилт іс

# ZIHÁLÁSÁT A MÉLYSÉGBŐL

Délelőtt tizenegy körül  
kinn a hegyoldalon egy  
kidobott mikrohullámú sütőre  
mint sámlira telepedtem  
mellettem Emma aludt  
kezeslábasba bugyolálva.  
Kocsiját hátra  
döntöttem a hideg levegőn  
áthatoló decemberi nap  
oldalvást érte  
én hátammal fogtam fel a hőt  
s talán még soha nem érzékeltem  
nemcsak a fülemmel egész  
bőrömmel-valómmal hallottam  
az elgyötört urbs zihálását  
a mélységből tört föl  
alant elterülő géplény  
zsizsegő-buffogó robotolás  
a Szilágyi Erzsébet fasoron át  
vánszorgó autók ablakai vakító  
fénypázmákat lőttek felém  
egy-egy konkrét hangzat a bugyorból  
kitüremlett a János kórház irányából  
mentő szirénája küldött keresztben  
hosszú sorozatokat helikopter  
kelepelt függőlegesen a roppant  
zsolozsmázás egy helyben  
gördült tova csak ültem ott  
panteista morzsa-egész.



# BIZTOS, MERT NINCS

Vigasztalásul mondom ezt, tudd:  
a csalódások kora mint verkli, lejárt.  
A bazár boltjaiban nincs mit megszeretned.

Reszket a hiábavalóságok állati horpasza,  
tenyeredet csendesítőleg fektesd oda.

Biztos, mert nincs és nem is lesz már,  
amit ujjongva fogadhatnál vagy kezdenél,  
de a tenyeredért még szavatolsz.

Ötölnöd-hatolnod nem kell, kimondhatod,  
a gondolatot belső zenéken átszűrheted,  
az neked való, formáló elved testesül,  
szövőszék mögül hullámozó hangjaid.

Így legyél, ha lehetsz. Bár horpaszuk,  
mint láthatatlan lovaké, ki-be jár.

# KÉRDEZŐSKÖDÉS

*majd a roncs ágyék szőrébe törölve  
gőzölgő kését, nézte gyilkosa  
a kopár mennyboltról a völgyi poklot*  
(WEÖRES SÁNDOR)

ostoba állatnak vélte Marsyast az isten  
hogyan versenyre kél vele  
és mégis kiállt

de a szatír fuvolája hallatán pánik rohanta meg  
„ez de facto jobb mint én hát vesszen majd de jure győzők”  
s megfordítva a hangszeret lantként játszott rajta  
aztán gerjedelmét levezetendő megnyúzta a vesztest  
értem

kifeszítette bőrét száradjon a kis-ázsiai napon  
s nézte főntről hogy *a test mint most-ölt békahús*  
*még ugrál agyvelő nélkül bokázva*  
figyelte

látványnak sem volt tényleg utolsó

de mi ez a zavaros árny még ma is Apollón tekintetében?  
a kifakult októberi égre ragadt piszkos fehér hártya?  
hogyan a lenti törpék mennyei mannaként falják a húst  
a vért mint mustot hörbölik?  
mi ez a rozsdás borulat ősszel mintha téboly közeledne?  
az isteni tökéletlenség belátása-e hogy  
beláthatta volna  
„jól van Marsyas” de nem s az alkalom oda  
elszállt örökre

megtörtént a tett hiábavalóan  
vagy valóban az egész ilyen elhibázott véges kényszerű itt?  
és az okos gyilkos szeme kékjét ez a tudás felhőzi be?

Marsyas meg elnémíthatatlan?  
a kérdezősködés riadt zsvájában az ő zenéje szól?



# NAPLÓ-VERS: PIK, PIK

Hatvan után, hetven felé; megérte-é?  
A lábad elé nézhetnél, hatnál hangzataiddal,  
mennél úgy valamire, már itt az ideje.

A szél mint vágózó óriás-lovas idegrendszer,  
szárnyként kifeszül, bűg: sötét húrjai, jajai.  
Hat rám, van, hátamba fú, nyakamba nyúl.

Éjjel alaktalan banda visítózott kinn, kés-élek,  
gyerekkoromból a disznó, mikor hajnalban ölte apám.  
Lépcsőfogak csikorogtak kínban: a Moszkva tér.

Dokumentum-képek aztán az álom ernyőjére hulltak,  
a faluszéli gödörben férfiak megcsonkított hullái:  
huszonnyolc, negyvenöt, hat rám, van, hatvan múltam.

Hat, van, megyek, viszem, mire? Hat, van, ne mondd,  
hogy semmire. Nem is, igen is. Után, felé. A szavakon,  
a havakon át, nagyítón, mézgás kockába látok: mi az?

Pőre tér. Vér és szurok elegye dől. Csont a bőrt kiböki  
ott. Itt is. Mondj más receptet. A papíron sétáló ceruza is  
reszket. Mégsem ezzé kellett volna lennem. Mégis.

Mivé, kérdi hang, hogy nem enyém, az biztos, hogy ide  
jutottál, így lamentál. Jó-e, ami van? Az, mondom, az.  
Havazik a hegyen csakugyan a végestelen vég hallgatása.

A számítógép lelkébe pötyögök: pik, pik. Arcomon a sok  
ránc, mint megszáradt borotvahab, reped. Megtelt a maszk?  
Hull a tükörben, elfogy a póz. Kiütöm a szöveget, beütöm.

# FEKETE KABÁTOM DALA

a minap új hosszan leomló  
fekete ka  
bátomban abban az övesben benn  
amit olyan hamar megszerettem  
még reggel volt a villogó fagy lépcsőin  
lefelé menet észrevettem  
milyen magasból fényképeznek szemeim  
viszkető vérekes golyók milyen  
meredeken pásztáznak alá le cipőm fel  
kunkorodó orráig mintha gólyalábakon  
lépkednék álomban vagy szesszel bemeszelve  
ifjú taknyos hajdan  
nagyszélű szürke kalap alól tekingetve ki  
a dülöngélőkre  
szeltem át a teret a szél  
vízszintesen özönlő folyóját metszve derékban  
ahogy szitkozódva vágta utca hosszát  
réseken beüvölt  
hogyan én vagyok a vakvilág he  
ve neve nincs lidérce a kín-kőműves ki a falba  
temetve fejedben folyé  
konyan kotog  
malteros kanala élet halánté  
kodhoz veri  
akkor  
karomszerű kesztyűkben végződő kétméteres  
karjaimat a fekete zsákhöz  
szorítottam és vonyítottam én is mint  
függőlegesen orsózó cirkuszi kutya  
ha ez kell így idomultam kifino  
múltam a kép- és kín-kíváncsi szerint

hosszan leomló fekete kabátom dala közben  
tapintatosan dűnnyögött körül  
fénytelenre festett melódia alól  
a csönd fázós teste lépésnél mint meztelen térd  
elő-előbukott  
még mit akarnál örülni  
hogyan lehetsz a hecc lejtőin zuhanni látod  
árnyadat lábamat lenni ott messze  
a mesebeli mélyben  
ha már oda ilyen hosszúra le nyúltam  
nyomtam az aszfalthoz minden erőmmel  
talpam félholdjait

# FEKETE KABÁTJÁHOZ

fekete kabátom öregem te  
rongyom te  
dadogó darabos de jó hogy voltál és vagy nekem  
te prima primisszió  
télen át nyúztalak most  
mint árnyak a sötétség adsz szabad utat  
köszönöm  
fülemnek csöndet az éjszakai  
hangokat mintha torkodban gurulna kő  
egy fekete kabát nyeldeklőjében nahát  
úgy hallani meg  
ahogy napfényben kiloccsan hé a fekete leves  
érezem  
a lé a szél vastag üvegszáján lassan kihűl  
kívül mint vörös pörsenés kiüt  
öregem ez várható volt  
mit kérdezősködsz  
mi a neve  
némulj  
el  
a lúdbőrözés hidege teszi ezt fejetlen hőben  
feltehe  
tőleg  
s ha nem se légy ideges jól vagy semmi lézengés  
most már el nem rettent  
csak szépen hallgass: ne ólálkodva stb.  
és maradj megmaradj  
mint ama első néma tapasztalat

-----

itt aztán megakad a fekete kabátjához szóló  
és a halott echóra gondolni kénytelen  
fénytelenebb énje rákattan – nyekk – nyomban  
olcsóbb kínra fanyalodik tudja az is sok van  
csak lóg esetben oldalt a textil  
már kihalt

# A FEKETE KABÁT EPILOGJA

valahogy mégis meg kellene mondanom  
valahogy kiszaka-szabadítanom szépen rábeszélnem  
valahogy legyél te az én kegyes fenoménem  
énem szárnyas pegazusa te fekete kabátom  
a hordárom cipelj alakoskodj vak alterego  
vágódj be a tükrös csapszék vérmese vár  
te tudsz valamit mersz vagy csak úgy csinálsz  
lifegteted magadat már mindegy siess legyél  
ha van hozzád közöm a bűvös körön az alfán és  
ómegán majd együtt ámulunk el s te karjaidat bufogó csövekként  
szétlököd bűzeimtől megkönnyebbülsz és megjelensz

mint víg vitorlás morbid kópévigyorgás  
nézzék ez a táncos kabát itt hogy kering  
ez én vagyok vagy voltam ez holtan is én leszek  
ez a mohazöld bélés kockás véres horzsolás  
a zsebek mézes zacskók degeszre tömve szeress  
kígyózik az öv s itt van még a széles szeles  
gallér is fül mögé ahogy kell hogy elhitesse  
van mód ok és következmény közt lenni  
de ez a bolond a nincs illatos tincseit is  
nem irodalmi vad karolással öleli át kabátítja el  
begombolyítja bebeszéli homálya okker-vörösébe  
jól van indulj menj maradj mutass de látom  
az oldalad reszket: mi lesz ha a Sétáló  
Árnyak Színházába bonvivánnak benevezlek  
győződ-e szusszal mázzal gyomorral a disznó-  
zsírtól csöpögő csapok előtt hol a jövő készül  
fölbálják előbb aztán csőbe töltik program  
szerint tudd meg te kabát itt kell bel canto áriáznod miközben bellum

omnium contra omnes és árad határtalan forogsz  
fekete fejetlen ripacs rám  
ne számíts medréből kicsap a megmondhatatlan való de te érted  
ábrándosom elhordott felmenőidet  
vélem felhőidben a nagymamám ködmönéből  
az apám vasutas bundájából tákolt odúimat  
benned az öves lódent a holdas ballont és azt a  
galambszürkét nagyszélű kalappal síppal dobbal  
a vaksi évek diónyi börtönéből kiszakadó  
lényekkel így vagy belőlük ez a te történeted  
az epilógod az epizódunk szerelmes epifániánk bombardírozások  
mögül ahogy lábra kap és elnémul

# SZERELMES VERS

*Annál, mi van, a semmi ősebb*

(KOSZTOLÁNYI)

A félálom, lám, mire való?

Arra, hogy a jó mint ama kozmikus Őstükör

sérülése,  
fénysebe,

a hasadékon át kicsapódva testet öltön,  
képre leljen, helyre, időre, szóval tétre, távra, hőre  
az Akastyán-hegyen,

hol héjatlan hó fedí most

térdig érő kakukkfű zöldjét és a szél ezüst csontokig köszörült, kiver  
kutyái rínak,  
hogy szerelmes vers löködjön ki,

ó, nem

a semmiből,

és mégis mintha isten volnék,

képzeltő lény

(betuszkolva triviális történeteimbe: múltak!), ha nálad, hol nyár van,  
bodza és hárs júniusa zendül, lehetek.

Ennél, mi van, nincs semmi ősebb nekem,

hely, e kehelynél ismerősebb:

félálomban át- meg átjár forró fénygolyó –

Az Éj ujjain hűlt holdból kalapált gyűrűk,

ahogy gereblyézi az alvókkal borított földet,

világítanak.



# FABORONA

azt mondja: imád – a szó  
mint sötét golyó gurul  
a belső origó láthatatlan sínjein

feketerigó a domb havas bokraiban megül  
szeme forró borostyán  
nézése elvarázsol  
nem kell szűkölnöm egyedül

átlendül a tél delén holtponton át  
a néma megfulladáson át  
a beszéd faborona  
járás öt ujjal      járás öt ujjal  
göbök a      göbök a  
nyakban      nyakban  
és tenyérben a testi táj földjei fájnak  
agyagtömbökbe fagyott kínzárványok

azt mondom imádom  
fakó vörös tomporú tavaszi lovak  
húznak vastüskés hengereket a dombon

# JÓNÁL JOBB

mint meztelen üveg mögül éjszaka  
ha nézi  
hogyan a hegy fehér  
és fái roskadnak elformátlanodva a hótól  
fél térdre ereszkedett alvó  
ezüst és fekete lovak  
ferdén fölénk hajolva pár ijedt zsiráf  
és mögöttük a csönd mint visszafojtott lélegzet boltozata fölpuhul  
és  
nehézkés  
csuszamlással belemerül  
a zsivajgó világűr tengerébe  
úgy és olyan  
ezerkilencszázkilencvenkilenc kéménnyel füstölgő háton úszó  
pikkelyes óriások  
kanyargó folyamokon délre dohogó uszályok  
felhőformára szabott kilométeres télikabátok  
hozzájuk vattával kitömött egyujjas kesztyűk  
alacsonyan röpdülő  
szavaival dadog topog körül karol mögül sodor át meg át  
hogyan szerethetlek az jónál jobb javam  
jövőm moccanása:  
a zsiráfnyakról majd – jósolom – elillan a hó

MENTÜNK – MENTEK

# VILÁGNAP (-TÓL -IG)

*A Levendel-gyűjtemény képes katalógusába*

Ha -tól -ig, akkor taliga talán e vers-szerű, kereke nincs, ha mondom,  
de miért mondom ezt,

hát nem is tudom hirtelen,  
mi az értelme, semmi-e, ó, nem hiszem (hiszek vagy  
nem hiszek), ahogy a hangokat, mint drótostót, viszem, betűimben  
szavakká toldozom, e kora tavaszi napon villogó biciklicsengő berreg  
rám, fül- és szem-káprázat:

tíz-tizenkét éves koromból szól alighanem, a  
kadarkúti bakterház előtt gajdol  
szomjas vándorköszörűs, kormos kezes-lábas kiált, feketére cserzett  
arcú mindenség-iparos, egy barkácsoló ezermester, mint apám volt,  
folt hátán folt köpönyegében lassú árny, ma mit keres itt, milyen  
analógiák hátán érkezik, van-e valami dróóótozni-fóóótozni való,

ő talán

a Mankós Figura a festő Sikutától, ő Sikuta maga, a katalógusból  
kitolat ő, kibiceg, galériák ajtaján dörömböl, adjatok egy korty helyet,  
ó, hajnaltól éjfélig miféle világnap ez, mi ez az: ó, hát a szó, a csodát  
hozó,  
az ámulékony ajándéka, ó, mese-taliga;

délelőtt tízkor, hogy T. D. versét olvastam  
a heti újságban éppen, csöngetett a biciklicsengős telefon  
és ő maga, ő, a költő szólalt meg fülemben,  
és könnyű volt beszélni, mintha nem mások előtt, volt  
valami drót két ipse között, volt közünk, bár esetlegesek  
ezek a kiadások, tudható, mint Odüsszeusz irdatlan  
űzőtsége, a kényszerűség valamilyen formája, foka, ha mankóval  
kibiceg, hajóra száll, és a következmények aztán, ahogy mozdul egész tarto-  
mány, ahogy  
„a pallókkal együtt a döngő hajógyár melletti fészkerbe bevonszolják a nádist  
is” (T. D.), mint most és itt a nap történetét, egy napét;

elmondom egyszer egy napom, most és egyszer,  
most ma van, a katalógus ma, Ámostól

Veszelszkyig, megjelent,  
mentünk a Strabag telepén,  
a MAGYAR ASZFALT S MA IS AZ FAL birodalmában meghúzódo  
nyomdába érte, mentünk:

L. J. meg én, ketten, mint bárhova, ha lehet, bár az édes-kevés, nekem mindig  
az volt s lett és lesz, ahogy telik,  
hajnaltól hajnalig, estétől estig, végig, sötétig, fényig,  
-tól -ig, ahogy lüktet, egyre édesebb-kevesebb, a kettős telhetetlenség sodrá-  
ban időleges;

mentünk át a fél városon, húztam végig a  
Városmajoron, ott vakon is eltalálnék, jobbra az Alkotás utcára, el a  
Déli Point homlokzata előtt, balról vonatok, el a Kongresszusi  
Központ mellett,  
a BAH-csomópont is elmaradt, elhagytam,  
a jobb oldali sávban sebesen, enyhe szabályszegéssel a Kosztolányi  
térre, az ötödiken lakik Poszler és pár házzal odább, a Bartókon Ács  
Irénné, a Skálánál fordultunk a Fehérvári utu reá és el az Építész  
utcaig, szokott pályánk ez, rajza beivódott, mit magyarázzam, de a  
-tól -ig köze húz-vonz, hogy egyszer elmondjam egészen egy napom,  
elbeszéljem, bár ahhoz képest minden édeskevés,  
az utca-vázak rendre mint roppant konténerek, gördülnek körénk,

reggel a Lövéház

utcából a mi Moszkvákra térve a Trombitás étterem  
vedlett falánál két szakadt, zsíros hajú, vén hajléktalan  
guggolt a piszkos vattafelhők mögül kicsorduló márciusi fényben,  
mintha szükségét végezte volna,

ez Gé és Ká,

mondta J., osztálytársaid, jót nevettünk, szinte röhögtünk  
a fűtött fémdobozban, még jó, hogy az ember röhöghet,  
az életben a legjobb dolgok egyike együtt röhögni;

a novellámban végzett velük egy idegbeteg pénzes postás,  
fönn az Akastyán-hegyen, a Takinfo előtt, mikor  
hátába nyomták késüket, hogy kifosszák, egy hatlövetű lett a  
végzetük, szitává lyuggatta Gét és Kát;  
szóval mégse, csupán szóval s nem golyóval, de a végszükséglet így is látható  
volt, a röhögnivaló meg elfogyott, mintha elvágta volna,

el, ez valahogy mindig el, mint Kelényi  
Béla könyvéén áll a cím, az újságban (a Krisztina körúton  
vettem, a hagymaszagú postán) nyomtatva ez is ott állt, a fészerbe  
ezt is bevonszolták, a versszerű beszédet,

írtam-olvastam-tam,  
megjelent-tettem-tem, mit akarhatok-hatok még,

telt az idő s mentünk, mondom,  
elmondom egyszer, hogy ezen a napon is, mint minden másikon,  
miközben a konténer falán rozsdá vöröslük, vér, és nincs

kilátás, mi meddig tart és hogyan, és rohan, himbál  
valami nem irodalmi gépezet velünk, a kezünk kinyúl,  
a múlt jön vissza szüntelenül, gyülekszik, mondja T. D.,  
hajléktalan költők végszükséglete kitüremlik, mint  
aranyér, újra meg újra egy -tól -ig hiú vágyképeibe vetül, le-föl  
létrákon cirkuszol, kapaszkodnak és toldozzák-foltozzák a történeteket,  
vonszolják saját hangzóikat gajdoló drótostótok a magyar aszfalton,

ez én vagyok

és kitaláltjaim, a valódi-lódiak, mondjuk Menyus vagy  
a százéves tanítókisasszony, fodor-fehér hajú,  
rövid lábú Riza, Rizácska, fekete lakkos papundekli  
bőröndjét hintáztató, szállást kereső látogató,  
s hogy együtt vannak mind és mindig jelen, össze-  
tolódnak-forognak, az idő látcsövében az egész  
rendeződik át folytonosan, megyünk, mint mozgóképek,  
a katalógust kezem föllapozza, megnyílik tekintetemre,  
megszólal zizegve fejemben, de fejemben-e,  
a nyomdafesték szaga orromba férkőzik, fölfelhőzik;  
L. fotóját nézem és  
a fülemben egy másik drót zizeg, most nem a költőhöz  
kötő, nem a meszesedő nyakcsigolya-zene, de mondhatom-e, hogy  
közben nincsenek ott azok is, mondhatom, de ott vannak,

és a gödi kert is zizeg, húrjai  
pengnek, be van drótozva minden paránya, még a láthatatlanok is,

azon a 94-es késő nyáron zizegett a ház  
előtt pusztuló vak diófa és a bokrok, ahogy az autók fölverte por  
leveleikre le-lehullott, zizegett a levegő millió bolyhos lyukacsa,  
szúnyogszárnyak és hangyalábak, kopjafák körül a falakhoz dőlve,

feliratokkal, három évtizede fölszántott temető

tűzhaláltól mentett darabjai,

a barna padlásfeljáró, gyerekjátékok szétdobálva a már sápadó fűben,

s két hosszú pad közt, az x-lábú asztal felett a katalógusba

foglalhatatlan mindenség zizegett, mint most is, itt, ahogy a fotó

nyárvégi fényeiben, homályos tükrében hirtelen, de nem hívatlanul

tolul

föl vagy elő vagy át a múlt,

vagy a jövő, vagy maga

az Idő, a kifürkészhetetlen és megfoghatatlan létező, méhe

mágnesmező, acélkék mákszemek zizegése arany gubóban, jól van,

szóval a Lehetetlen, hogy most

mégis itt van a kezemben, nézem, lapozom,

az első kép a 24. oldalon Ámos Ikarusza,

leheletnyi, jó két tenyérnyi akvarell; suhan fönn

légiesen, összemosódó testek, apa és fia, megvalósul,

indák és gyökerek, a szárnyszerű alakzatról lógnak alá

rostok, vagy kapaszkodnak föl, simulnak oda félájultan,

suhan és vonszolódik valami lélekforma (ázalék-barna-

fekete kötegek, fél marék por) a fehér közepű Nap felé,

lenn felhős árny domborul, a földi világ, két parányi

ház bámul föl, a papír sárga úrében úsznak gyermeten;

a kép ott élt M. és L. ágya felett, a másik falon a Jákob álma élt,

fekete tusrajz;

ott éltek, aludtak,

ott haltak meg az Ámos-képek alatt, a katalógus

ezt nem tudhatja, a képeknek ehhez nincs közük,

a történetek a képről leszakadnak, vagy mégsem,

visszavarrhatom-e legalább -tól -ig a töredékeiket

drótos soraimmal,

Ámoshoz azt is, hogy 44-ben,

mikor az amerikai Liberátorok szétbombázták a

szolnoki állomást, apám láthatta,

a vasúti mentesítő (műszaki) századnál volt katona,

mesélte, hogy munkaszolgálatosok dolgoztak ott és meghaltak sokan a

rettenetes napon, a festő még túlélte,

szeptemberben még találkozott Anna Margittal a Lehel

úti kaszárnyában (8 év múlva egy kollégiumban éppen ott lakom),

aztán hajtották Németországba, tífuszba,

halálba, az SS-ek gépfegyverei elé; mutattam apámnak a képeit,  
 drótoztam oda magamat a szakadékhoz,  
 hivatkozási pontokat kerestem, paralellákat, hogy érzékelhessem: az én törté-  
 netem ez, benne vagyok,  
 ma már tudom, hogy elég gondolni, és gondolni kín,  
 mert végeérhetetlen és abbahagyhatatlan, ahogy  
 gondolunk folyton változó-reszkető alakban, föl- és  
 fölszakadva, mint gubó oldala, a szélbe kiszóródik és zizeg a  
 mákszemek zenéje, március van, ma van, és J.  
 azt mondja, harminc éve éppen, hogy  
 mentünk a Kossuth Klubba (taxival), az Eszmélet-estre,  
 egy huszonöt éves nő és egy harminckét éves férfi,  
 látom őket, a képet, és kezemben érzem izzadó kezük,  
 csörömpöl kinn az utca, mint moziban,  
 „itt kell áttörni” s vigyorognak, itt,  
 a Margit hídon is át, a Bajcsyn; otthon két kisgyerek,  
 a harmadik a vékony nő hasában;  
 mentünk – mentek –, és addig még soha nem érzett bizonyossággal  
 feszített a tett tudata, hely és idő tapintható volt, mintha léteznénk, s  
 mit számított, hogy nyűglődő provincián, és illúziótlanul, a vak is  
 látta, hogy lefelé szálló epizódban, alá a hetvenes évek magyar  
 óljaihoz;  
 hát számított, mert volt, és mégis, forrt szinte  
 a Kálvin tér, a Múzeum-kert, mint tavaszi leves, és a fantasztikus  
 képzettársítások nem is a fejben, előálltak,  
 a kihangosított lépcsőházban is álltak, valóságos tömeg,  
 a pártközpont engedélye megtiltotta, hogy az irodalmi esten a  
 „folyóirat” és a „csoport” szó elhangozzék, megszegtük merészen, és valóban,  
 mintha falóban, falban, felfalatra-e?  
 – azt mondja J. (nem kérdezi),  
 hogy van az, hogy most, hogy van (folyóirat) és nincs  
 tilos, a régiak közül senki sincsen itt és föl sem hívható, hahó,  
 valóban nem, nincs, nem kell, nem akarom,  
 „a régiak” émelygésre indít, búzfelhőt robbant rám,  
 a röhögést egy másik regiszteren csalja elő belő  
 lem,  
 hörög s köhög, elfullad, visszahányja hangjait –



verset szeretnék írni

a születésnapodra, mondom J.-nek,  
Neked és a taxiban ülő Nőnek, a harmincéves Fiúnak,  
mondani a mondhatatlan hő áramlását körül meg át,  
egy napomat, évemet, az egész át- meg átrajzolódó, érthetetlen  
térképészetet írni rá a katalógusra most,

egyszer már elsorolni, el, hogy a mindenből  
mi-ként és ki-ként vackolódik ki az a szerelmi én  
s ragad magához, aki vagyok;

a vers peremén landolok,

a dal -hatatlan szárnyaira hajlok és hagyom,  
porban trappoló cipőire (ott dobog a dolgok riadt  
gyerekszíve), hogy vigyen és mondja el: a szem ölel,  
a kéz, a láb, a bőr bekebelez (kannibál a test),

és minden sejtem sejti ezt a misztikát,  
mint mandalát ír homokba a tenger és a szél;

a száj ölel, az öl ölel,

a dal mint idő fordul el és fest ezüst ecsettel látható zenét, teret, egy  
hétfő délutánt, egy kedd estét, egy  
világnapot kilencvenkilencből;

ó, kilencvenkilenc, te szegény, nyomorult, hontalan gajdoló,  
te vándorköszörűs álmodozó, te réműletes,  
mit beszélsz?

van-e valami dróóótozni-fóóótozni való lyuk?

se közepe, se széle lyuk:

az őrült szomszéd sztratoszférájába szállnak a héroszok  
éppen és szórják le, szórják bombázó robotjaikat,  
benyitnak ajtón, ablakon, célba érnek vagy sem,  
az utolsó egérlyukba is eltalálnak, a háború magassági versenyének  
ma ők a bajnokai, Apollinaire elhűlve csóválja pántos fejét és  
visszavonja  
az Égöv képeit, vissza a pihiket, a gólyákat, a sasokat,  
vissza ő is a fölmagasztalás szimfóniáját,  
a világnap órája megáll vagy pokolgép gyanánt ketyeg,  
hetyeg a halállal,

mire megyek e -től -ig taligával,

a katalógus képei félnek, megtörténik újra,  
létük hiábavalósága bebizonyítva;

ha be, hát be,

ha vissza, hát vissza,

ha nincs, hát nincs –

vak-vagdalózás...

S közben történik,

tolódik, tart, zuhan, rémül és vonszolódik a hajó,

a nádas, a dokk, a part, Ikarusz tollai, Jaki bálványai, Vajda madarai,

Szentendre mértana, Bálint festett deszkái, ó, a deszkák!

mondom a deszkákat, itt jönnek

az én pszichoterápiás deszkáim, a vers-sírás

melléküzemében keletkezett darabok, ahogy dadogok,

L. műként bánt velük, mi a mű és a művészet, ó,

láttam közelről őket, az ó-kat, a hús-vér alkotókat,

az életet és a művészetet, a betegségeket, a vágyakat, ahogy

primitíven egymásba nyomódnak: medret váj, kicsap, át és túlmutat

a mű, valami soha nem volt formát,

hogyan lehess; lestem őket, a sikertelenségben nagymenőket, a

kultúrpolitika lenyomottjait, ahogy

fuldokoltak, futott a hajó, a hatvanas évek, kifutott, von-

szolt, – szoltam,

most is azt, s míg elmondom egy napom, míg

ráírom a gyűjtemény katalógusára, rádrótozom,

megyek, mint lapozgató néző a könyvben képtől képig,

napozom, naplózom a hirtelen, heves, áprilisi fényben,

hallom a hangjukat, a mosolyuk zizegését, mind, akiket

valóban is láttam, és most holtan élnek e világnap

kikötőjében, Anna Margit, Bálint, Ország Lili, Kondor, Jaki,

Vajda Júlia –

bár mi az, hogy való? egy Balla-fotó

tanúskodik, így mégis tárgyyszerűbb, kiállítás megnyitón vagyunk

gyerekekkel, a legkisebbet, a katalógus most huszonöt

éves fordítóját a karomon tartom ott (ott-itt és

akkor-most: az idő lépte), a könyvtervező L. Cs. meg

a fordító férje, ez mégsem vakszövés, vélt és véletlen át-

hurkolódása kásahegyen,

ez az én drótostótóm műve, azt hiszem (hiszek vagy

nem hiszek), hála érte, hála –

tovább a könyvben: szemmel legelek, világnap-este van,

egy Bálint-kép körül ácsingózom, beléphetek?

a Vörös lábak tükröződése ma is zárva van  
előttem, itt minden fordított, szét nem hajtogatható  
rétegek, talán ez a titka, mi tükröződik miben,  
lenn és fönn milyen vad robajlással borul, baleset,  
fölfedi egy éjszakai vetületben az elrejtettség árnyát,  
csak jelez, tudni nem tud, elrendezni,

nem is akar, jól van,

itt az ideje, hogy én is elfogadjam: minden alkalom, és  
végére járni soha nincs mód,  
a vörös lábak sem visznek sehova, megbízhatatlan

tükröződések árja ez,

nem tudom,  
világnapom hátán a szőr fölmered, mit merek? port!  
és? evezek, ezt a kis Derkovits-vázlat miatt hoztam szóba talán?  
asszociáltam? az ezüstök és barnák teret szabdaló síkjainak forgása  
húzott,  
s hogy ezt a test-feszülést, éppen ezt csak a pályamunkásoknál láttam:  
a két csónakos úgy olvad eggyé itt az evezőkkel, mint ők a vágány  
beemelésekor a rukk-fával,

hóóó-rukk! vezényelt apám, hóóó-rukk!

zengett Kálmánca és Homokszentgyörgy között,  
a síneket fölszedték azóta, megszűnt a vasút, meg  
a pályamunkások, megmaradt a hóóó-rukk, ma is hallani,  
ide kottázom, mentem, rejtem, drótozom, fétozom,

már elég,

még kevés,

a festmények és szobrok képeit

megsimítom, sorra, amit különösen szeretek,

amit mondanom kellene még, hogy

szó nélkül ne maradjanak, ó, kell a szó, a csodát hozó,  
mintha külön tárlatot rendeznék nekik, vagyis nekem:  
legyen happening, mint Kondor rézkarcain,  
hóóó-rukk, a vágányt helyre lökni,  
egy napomat elmondani, ne hidd, hogy semmiség, s ha az, hát mihez képest;

mikor az albumot elhoztuk a nyomdából, J. azt

mondta, irány a Felvinci út, ott lakik E. M., a művészettörténész, őt  
illeti az első példány, vittük, és visszafelé, az utca elején megálltam  
egy terasz alatt, ott laktunk, a második házban, '62 nyaratól '63 késő  
tavaszáig,

albérletben P.-éknél, szép szoba volt és baráti ár, havi hatszáz, bár  
ezernégyet kerestem akkoriban az elektromosoknál, bár árulták a  
lakást, s csak addig maradhattunk, míg vevőre nem találnak –

tehát megálltam,

a motort is kikapcsoltam, de tulajdonképpen semmit sem  
akartam, nem is történt semmi, néztünk fel a teraszra, nem  
ült ott senki, nem is képzeltem, nem tértek vissza emlékképek,  
csak Zs. jutott eszembe, a fénykorában járó, bűgő hangú  
sanzonénekesnő, a földszinten lakott, ismertem néhány számát, „néha az kell,  
hogy dédelgess, fülembé dúdolgass”,  
fülébe súgták a házigazdáink bizalmasan: az ifjú pár igazi tehetség, s a fiú ver-  
seket ír; ő meg éppen szövegíró keres,  
üzente Zs., némán vigyorogtam;

most is;

már április 22-e van;

már 23-a;

talán azért álltam meg ott, hogy e világnap-töredék sorait  
a tudatlan göggel elutasító fickó árnyával hagyjam abba,  
ő segítsen, a -tól pontját hozzá kötöm,

az -ig meg én vagyok, némulj el, öreg logoreás,  
ezt nem ő mondja, ki mondja? nem tudom, egy agresszív  
szívat így kétes, gyenge pontomon, tudja, hogy világnapom  
elmondhatatlan, de amíg mondom ezt, amíg  
mint drót repedt cserépre, lyukas fazéokra folt, van,

amíg azt hiszem,

vagy nem hiszem, hó-rukkolok –

tizenegy óra múlt, még ma van, már nincs.



# A VAK FŰRÉSZGÉP KATONÁI

Hideg Szél fú Meleg Nap süt  
kipróbált társaim ők ha föl húzott térdemre tett  
papírom szomját még délelőtt  
a hegyi feketerigók és egy beragadt riasztó  
egy vak fűrészgép jajgatása  
egy tornyos faházból ki  
kihulló kopácsolás  
egy-egy  
gerendahuppantó bombadöndülés  
(mintha meghibbant volna benn a szelíd ács)  
hangkulisszái közt kuporogva  
oltani szeretném (próbálom) –  
de hagyjuk is a Hideg Szél és Meleg Nap színpadát  
ember  
befelé evezünk s vissza a Big Bummig  
te tréfálsz?  
ott vagyunk már mióta nem ismerted  
fel az ősködökbe hátráló völgy  
árnyait gallértalan gubó-fejüket s ahogy  
visszakérdeznek torokhangon kik vagytok szörnyűek?  
a vak fűrészgép katonái vagytok?  
és mondjuk ha igen ha nem  
mert mit jelent ez az émelyítő?  
föl húzott térdemre tett papíromon  
mégiscsak tragikus hogy így nevezzenek  
bennünket megint – katonák – besorozzanak  
és a vak fűrészgép is mi az értelme volt-e  
valaha is cincog

véletlen fiókban vétlen göröngy  
már hallgass el ugyan mire föl lennél  
de nincs megnyugvás ebben sem a nincs  
így céda cinkes roncs héj fejedén kalapál  
sikoltó sikerültek közben a külben kintalanul  
mint bolhák a Világ-Fül járataiba  
ragadnak gyűlölet-nációk most van anyag bőven  
kidagad a tehetetlenség technológizált botja  
és elsül

# A KORÁNKELŐ KLEE

te vagy az a javíthatatlan koránkelő Klee  
aki bádogpapucsaidban kopogsz ajtótól ajtóig –

így valahogy Kassák 'hatvanötben  
s most hallom hogy tényleg  
amit elhittem egyszer ma itt van minden  
igaz  
ő jól ismert téged mert mintha semmi sem  
változott volna azóta

vagy mégis? nem tudom  
a kopogás mint festett hallomás  
a remegő vonalak ahogy képpé összekötik  
a mindig szétesni kész világot (betűit)  
élnek még velünk

vagyunk

és a házak amik

persze hogy nem is házak meg a fák és virágok  
madarak amik persze hogy nem is fák és virágok  
madarak de Klee szemének éhes pillantását  
őrzik és fájdalmait éneklik az éjben mind  
mind létezők

és mi ott lakunk ezekben a házakban és ott  
sétálunk fái virágai madarai közt és halljuk  
a koránkelő bádogpapucsait kopp zörr csossz  
belekapcsolódunk  
hajlunk oda

mint én most Kassákhoz  
ezt igazán könnyű megtennem  
a holtan élőkkel mindig könnyebb  
ha eleven korukban nem ültünk asztaluknál  
beszélgetni velük mert válaszolnak és elvárják  
hogy rájátszásainkban visszakérdezhessenek  
mint a vadon termő tartományok jártasai  
igaz



közlékenységük olykor félelmetes  
jó lesz csínján bánni velük  
de hát nincs kockázat nélkül semminemű értelem  
a zsírkréták fekete tusok gyöngyházzsín  
akvarellek gyönyörűsége vagy  
az ezüst ködökben alvó vörös varrataival elnémíthatatlan sebhelyek  
viszketése sem  
a kampók és fűrészek egy vakipar mai szerszámai  
egy vakjövő- vaklyuk- vakvarjú-szem  
ez sem amit írok itt

csak bámulok  
a kín-kínálat végtelen ahogy merülünk  
mit mivel miért és mire megy ki ez a  
mi ez a mi?  
ma például korán keltem és a szobámat  
hajnali hermetikus fénybe ázott üveg-kockát  
olyan szépnek láttam hirtelen mint még sohasem  
növényeit a könyveket és a falon függő képeket  
az asztal és az ágy közt áramló történetek árnyait  
gyerünk gondoltam (Kassákkal) és mentem  
akár egy farostlemezbe tört végű ollóval vájt vonal  
mentén  
papírméntén az a kivagyi  
virított szomorúan  
ohó ezt én is jól ismerem  
ha útjára ered egy aktív vonal szabadon máris hallani  
hogya a doktorok csuhások berzenkedő krákogására  
koboldvihogás felel (közti világból)  
és a füves gömbkalitka magja ott lüktet a vonal  
tüskés tenyerében (ha angyal)  
szájában (ha Kolumbusz hala)

ilyenkor azt kell mondani mondja Kassák  
mindenki sózza be az orra hegyét  
mindenki csavarja meg az üveg dugókat  
te meg kösd csak rám a térdeidet bátran asszonykám  
ezüst szalamander

a koránkelő érti ezt (nevet) ott áll a varázskonyhában  
ha jól számolom 120 éves és a bagolybársonysötét  
szemek a kávé dohány csiriz firnisz olajfesték füst

illat felhőin át ragyognak rám mintha Czipó Antal  
hajdani vegyeskereskedésében állnék 12 évesen  
kuncsorgó gyerek egy tubus sötétfehér temperáért  
szürke csomagolópapírra csontvázat festeni –

így ugrálnak tények helyszínek nézőpontok  
utólagosan

a vonal vágtat de Klee most azt mondja állj  
én egy ideje túl sok határba ütközöm és a képsík  
végül is betölthetetlen (de tölti közben)  
az ősképszerűtől elválasztó távolság fűrészfogain morzsálódok  
egy ódon bábszínház rejtett rímein

én is mondom  
nekem tetszik ahogy konstruál legyen  
absztrakt expressziók és áttűnések

van látni-való

leragadtam az R villára festett kastély kertjében  
vonalaim a vegyeskereskedés illatain át  
visszakanyarodnak a kövesút és vasút origójához  
ott hallgatózom a bolyhoshoz vöröshöz közel  
ott vagy itt

kopp zörr csossz kopp

sózza be mindenki az orra hegyét

zörr csossz zörr kopp

a teremtés talán nem zárult le még nem ma sem



# A VÁROSMAJORHOZ

a városmajori templomnál egy fiatal platánt  
néztem hogy AZ-e és nevettem: kabócákat már  
ne véljek hallani s hol van itt folyó

csak a nyárias susogás vitt  
ez az ősi érzécsaló  
vak csábító zsolozsma

s hogy akkor

itt

most

majd

megint

el be elbe szélek

az elhatározás ott tört rám hirtelen hajdani  
lépteim nyomában járni másként jó lesz talán mintha  
írnék platóni nádtollal vetnék fekete vízbe gondoltam  
oly szavakat nagy komolyan hogy ne csak emlékeztessen  
majdani öregkoromban az írás hanem... majdani?

vagy olvassam a parkot széltől szélíg

mint könyvet hangtalan beszédekkel

kommentárokkal lássam el láttam a padok

betoncsonkjait ahogy fölmerednek a sárga

műmurvával behintett utak mentén telerondítva spray-vel

mint lecsiszolt fogak egy betemetett isten-roncs

kiálló darabjai

a banánzöld teniszlabdák pöttyei meg

kemény puffanásokkal sorozatot lönek városom

allergiásan hörgő dübögő-duhogó mellkasára

egy akciós filmsorozat kilencvenkilencedik folytatásában

mi mást is folytathatnék mint játékokat áttűnésekkel

Platón patikájában hallgatóztam imént a pult mögött

feketés-vörösre kent ajkaival aprókat cuppantott

egy hószer zóon (élőlény) bizonyos Pharmakeia nimfa és

zsibongott a tár mint bazár a logosz

születéséről dödögtek éppen

„a kurva anyádat” mondta egy kutyás nő  
 egy másik kutyás nőnek  
 „azt baszogasd fiam azt ezt megmondtam neki kereken  
 de hiába beszélek a fasznak”  
 folyt a szó (hogya az egyiptomi írnok és a felesége „az aki ír” mint  
 neve is mondja) mit hol és mikor áradt  
 hajlékony esélylesőként csak vigyorogtam  
 a párocska felettébb ismerős nekem  
 a manusz mint hermeneusz Hórusz és  
 Hermész-képzetekkel a fejemben  
 talpaltam emlékezetem parkjában most átjárhatok  
 ráérősen a két kutyás nő már a graffitis falat betűzgette  
 egy ír szetter egy dán dog fekete  
 rángatták a pórázt a párocska hatvanegyben  
 erre jöttek egy írnok kívülről csupán hivatalnok  
 a nő meg diák ezüst-fekete-csíkos  
 halszállás szoknya és világoskék műbördzseki  
 meleg mentolos mélység  
 mert hideg még a park lefűrészelt tetejű platánjai közt  
 átvágni mindig istenkísértés volt  
 ahogy csikorgott a holdfényes sóder az emlékmű  
 fekete bronzkatonái visszatartották lélegzetüket  
 most  
 a park hosszában láthatatlan vérző tengelye mentén  
 szél és szél közt  
 mint öreg artista kötélben bekötött szemű  
 két karját kidugja oldalt meg-megéri a Szilágyi  
 Erzsébet fasor és a Maros utca elefántszürke házait  
 sárga villamos-csörtetés  
 kék hegyi-busz-bufogás közt lábal  
 nem szárnyal ó dehogy ti metaforák ma csöndet  
 a számítógép nyárias susogásában  
 lassan húzzatok fönn  
 hallhatatlanok  
 egy lugas ezüstlő acéldrótjai  
 festményen futó ritmikus repedések  
 mint bűvös bordák  
 ívelnek a délután boltját tartják a hárs hars méhes  
 bevágásokon kicsordul

illatok felhőznek a föld hátáról  
itt csattogtattam Moszkvából hozott jó  
Ljubityelem a fiam háromkerekű biciklin ült  
a lányom most született  
ez a hatvanötös év itt keresztben  
ez a hatvannyolcas ragyogás kettészelt  
lovon  
égő zsiráfon séta  
torony  
iránt

a patikustól a manusz vásárol egy doboz írt Algopyrint triviális össz-  
hangzatok gyöttrik  
kínrímek kintornák kin mi lóg ki miben  
nyúlós vacogós tétova vágy űzöttje  
s ahogy az árnyalatok az árnyalakok áttolódnak  
a tegnap és a holnap közt kifehéredő semmibe

hasad és heged a térség  
műbördzseki-kékség és a halszálkás ezüst fölcsap  
egy kislány kiált neki

ki ez  
kinek szól  
mit akar  
mintha fényalak volna

mégis a forma és a hang  
már látja  
a lánya jön arra éppen lányaival  
a testies való visszakattan

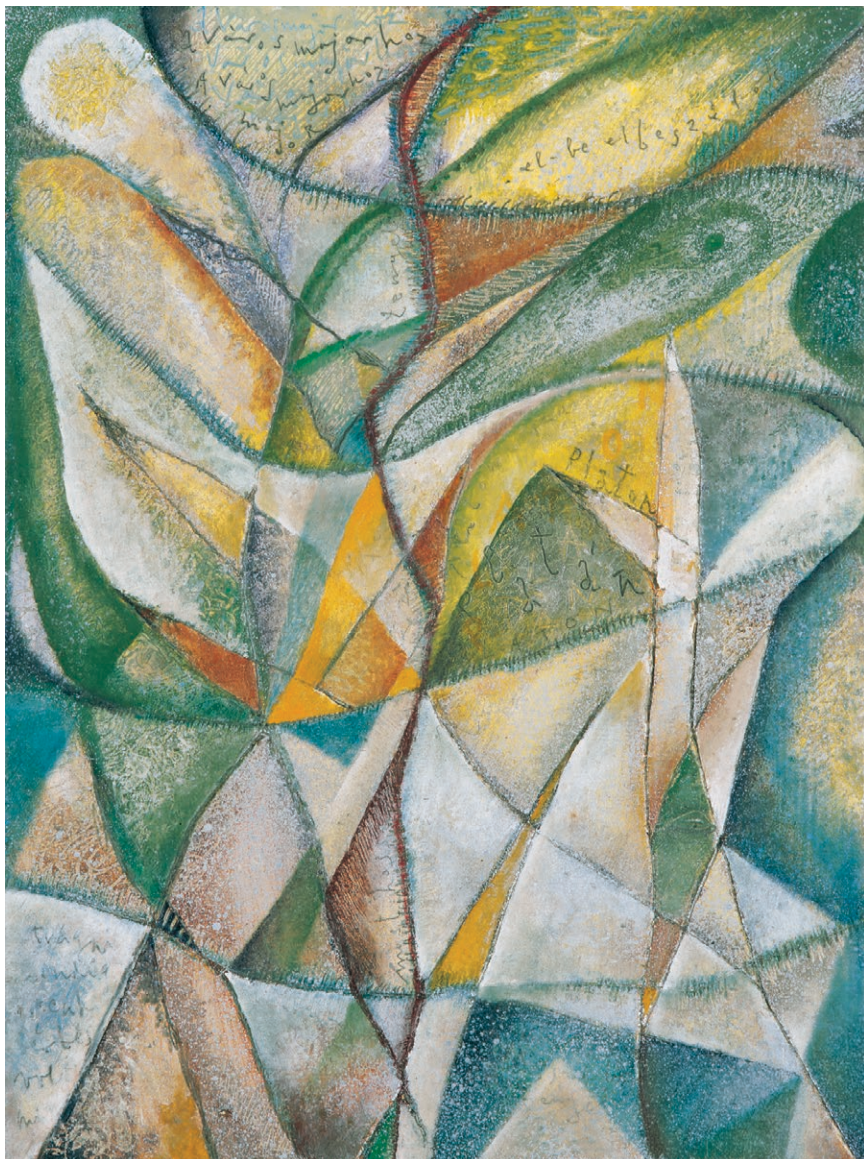
ez még nem az nem utáni után  
ez egy városmajori délután  
még itt van  
még most történik a most  
az ír s a dán se képzet itt loholnak  
és a két nő meg sok más hasonmás ábrázoló olvasat  
ahogy ütik vagy sem a vasat

ma minden reális itt a kommentárok  
ahogy a Lord Major vendéglő fehér asztalainál ülnek  
ahogy a mocskos telefonfülkék összefirkált üvege sír



ahogy a filctollal megvakított Beethoven-szobor undora  
és a szabadtéri színpad Mindhalálíg Beatles próbája  
egy klimpírozó zongorán bátortalanul kiszűrődik

ahogy a bokor alatt alvó hajléktalan arcán a zsíros homály sem fedti el  
idült mosolygását mondom ma itt minden  
egy az egyben és átlagosan észrevétlen  
oson a kutya fekálás  
borzongó beton ahogy megcsörren  
rálőtt labdától a vaskerítés



EZ MÉG A NYÁR



# IPSE

pont egy ipse pont ez itt  
egy pont  
így (úgy) ahogy most van  
éppen  
egy velem-azonos ő  
ránézésre sörtehajú szivar  
eljátszom képzelt (kék) füstkarikáival  
látom  
a vers áttetsző gubájában ül  
hamuhodik  
a sors fölötte vad világfűl lenn csatornazaj  
hallja  
hajdani lépteit a falban toronyiránt  
átvág  
megint mint akkor ott  
hova?  
pont ide  
rongyos nadrágszárok suttyogása a zene  
halántékon kasza-kalapálás  
gombostűnyüzsgés talpban és tenyérben  
ilyen a sörtehajú  
latinul ipse (belül kotog  
x-e rejtélyes  
hamari egyenletének)  
kigöngyölget egy történetet  
kesztyűtlen keze papundeklit szaggat  
beleszorul a tok belső  
labirintusaiba téved lelassul elmereng  
a szemközti háztetőn ezüstlő szellőzőcsövet nézi  
csillámlik az alumíniumon alkonyfény (téli)  
visszaverődik  
semmit nem jelent  
fölisza mind széles szájjal az éj

# EGY SARKI CIPŐBOLT FÖLÖTT

talán erre vártam  
most vasárnap és már délután van

a roppant kényszerűség végre lassacskán hajt  
fényben és hőben a trák tengerpart

augusztus tizenöt negyed négy  
tizedmagammal csivogok itt mint a fecskék

mindenem megvan szerelmem kölykőm s kölykeik  
kényemre rakja elém a lét tündöklő kavicsait

a tarka bazár is ez a konténer Aszprovalta  
közönséges kéjét a hibiszkusz hulló kelyhével kitakarja

kimondja gajdoló tömegeivel kitolongja s bár ezt is unja  
úgy tesz mégis mintha

a parti pálmák platánok alatti vendéglőben  
csorda hőszer zóon nem is elmenőben

lenne vagyis enne  
nem gondol a bendőben végződő üres végtelenre

nem én sem gondolok  
s ha mégis ahogy a víz a szél a nap és a homok

átszűrve fedve be írral hintve kenve átítatva  
a kezem ír és elhiszi hogy van lesz foganatja

hat az ír ó hat van kettő tik-tak mindjárt  
játssza hogy betűi mint kozmikus minták

szavai a világ menetét ha nem A-tól nem Z-ig  
ha ki nem is szabják el azért beszélnek

és az elbeszélés  
olvasva maga is mint valami élés

mint lehetetlenből kivont lehetséges  
hozzáad a homályhoz és a derengéshez

már augusztus tizenhat negyednégy mondja  
megragadni az idő lábait ez a versem gondja

egy sarki cipőbolt fölött is vele kikövezett terasz  
„Migato shoes” a szemébe s orrába csap

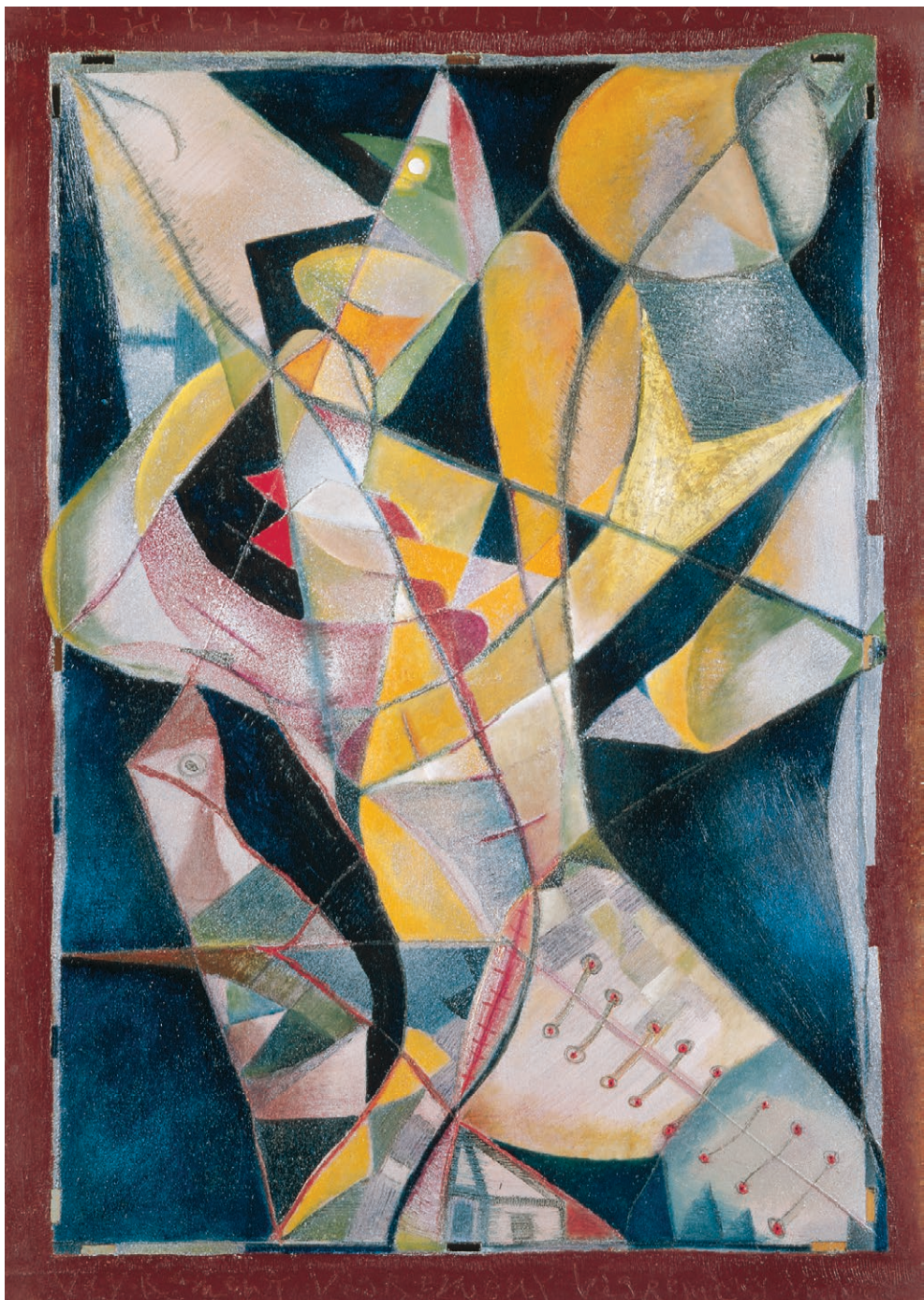
hogyan ne maradjon a mű se maga  
a viseletlen lábbelik bőr- és gumiszaga

# VÉGREMÉNY

végre megvan  
                    meglesz  
                                remélem  
pontját  
            partját  
                    elérem  
                                ha jól hajózom jól ha-ha  
jár-művem ez az enyhén göthös hasas héj oda most már  
csak elér  
                    addig csak kitart  
                                ez a ritmus  
                                ez a kesze-kusza gyerekrajz és  
vérig vájt vonalaiban mint céltalan cél szalagját az év  
                                ez a se hosszú se rövid távon  
le nem győzhető és meg nem ragadható  
most majd a vég vadon termő rémült csápjaival  
egy zuhanásban átszakítja vagy  
hő és fény anemónáival átmossa átsírja áttűnik  
átcsapódik észrevétlenül áthullámszik múlik elmerül  
száll alá  
            már után dobog a szív  
                                már megesett  
más van  
másik ugyanaz hajaz havamra  
dalom  
viharodat a végben megálmodom mint nem érthető  
sustorgást a fülben  
                    közelítem az érzécsalódások árnyas erdejében  
mintha valami lenne ott holott nincs van ott  
a semmi szilánkja vagy az se  
                                és mégis remélem  
                    ha azt elérem ha vissza-te-kint-hetek  
            (pont-ide pont-ami most van) majd a kilencesekre

a kidőlt-bedőlt agyú kliensekre  
 a kísértetek és paródiák szippantó színpadára  
 hajdani hatvannyolcas társaimra  
 például  
 akkor egy emlékező nem létező kalaplengetést  
 megengedek magamnak szavaikkal szólok  
 én elhittem nektek *az a fontos hogy legyenek*  
*ne legyenek* illúzióim és  
 az maradtam aki lenni akartam köztetek nélkületek is az  
 meg ez aki remél és kétségbe von itt araszol  
 röghöz tapadt lény behúzódik a nyár porhanyó fényeibe  
 képzetek mélyén megül  
 kazalban tű a pillanat  
 tevéforma lovak a felhők tavait kiisszák  
 egy repülő horpadt hangrobbanásai premisszák – de mihez?  
 mi ez az új csak mutogat rá az ujj csak hebegünk vágat  
 velünk egy képesített gépezet a mindegy mi bármi virtusa  
 vitustánc már elég a végén a végének is vége  
 ez is talán a vég reménye vágya  
 elmondok még egy történetet  
 minap az a lépcső az a megvasalt csorba műkö vagy beton  
 az a szemetes a harmonikás koldussal  
 a cigány árusokkal kétoldalt ahogy  
 a Várfo utcáról a Moszkva tér alsó bugyrába levezet  
 sohasem volt nekem hőn vágyott élvezet  
 de ott akkor éppen hirtelen és mégsem váratlanul  
 valamennyi lépcső ahol jártam csőbe húzott  
 ahol rohantam légszomjasan föl vagy le házban vonatra  
 ugrottam álomban létrán a fokok mind egyszerre talpam alá  
 csúsztak és árnyamat is egy önhitt marionett figurát  
 kalimpálni láttam festményemről szökött nyúzott és varrott  
 combú lényt  
 hát így vagyunk mondtam így kever el  
 a világ véletlene s lesz saját lesz rész és részvét  
 majd versbe írom egyszer –  
 most itt a -szer az egyszeri mű-szer mint káb-szer  
 úgy zenél hogy a tér  
 nemcsak a Moszkva meg a Széna és a Vérmező hol  
 talpam félholdjai napra nap visznek ide-oda

de a befelé hullámozó kimondhatatlan helyek megnyílnak s hallani  
magzati zajongásukat  
zajongjatok csak jöjjetek és menjetek  
sok dolog van mit megértettem  
vagy utánzatok álcáiba fogtam  
több a táguló semmik foghatatlanja kiárad  
-tlan-talan param-papam már lassul lám a láb  
a báb mögül az árny mint jaj lesz  
végül vádbeszéd s rá nem csönd csak némaság felel  
a vég vadonába az év mintha ölnék kínjában lihegve lohad  
ezek csak szavak előre a végre végelőleg  
irka-firka-cirka-lom meg-csiná-lom csak soro-lom  
évre évet az idő kipipálja pipafüstben a pálya  
és nem lesz tudod irgalom nem lesz tudod maradás a fapados  
vicinális vonat ha kinézel vakvágányon fut veled látod vakvonat  
ugaron át ugar  
lélekrázó hadi szerelvény féktelenül a lejtőre lökve  
csalódásaink sínjei sikoltanak és nincs állomás bakter lámpája nem  
jelez s ha igen a keresztutak sorompói mind  
ledöntve mióta már  
változni váltani van-e még idő – véglehetőség végszükség  
még hat sor a 99-ből kinek kell végeladás  
nem eladó ez a végső hely itt az utolsó szabad hely rémülten rejtem  
az ingem a bőröm alá és elmenekítem hogy mit hogyan  
négy sor is elég lesz megmondani három  
ne légy könnyelmű  
nem vagyok már kitetszik világosan feketén fehérén  
a két üres tenyéren



# DALVONAL

Ez még a nyár. Ha így nevezem.  
Test lejtőin hosszú lábú árnyak.  
Érints meg bűvös dalvonallal,  
érints meg ujjhegyeddel,  
érints meg Égei-fényben,  
az örökkévalóságot, ha így nevezem,  
hogy öledben megértsem, legyek  
szerelem által összefogva, mint  
hegyi szélben a galagonya bokra.



# KONTÉNER

képzelní sem kell bekattan és  
kezemre áll mint fűlt katlan vagy fűletlen mint eleven  
                    edény maga is: folyton-folyvást itt van ő víg konténertöltögető  
a konténerköltészet szürrealista bajnoka

bumm!

mi volt ez?

fölrobbant egy kóbor ötlet!

ó hát ezek a robbantások az Aranykéz utcától

Moszkváig éppen

a világrengés obszcén szavai kimondhatatlan  
mondatai ahogy keresztül-kasul vágnak át sehova  
egy pánikba esett szellem rögtönzései kikezdenek

ég veled szép jövő szent múlt  
 ég veled elhatározásom hogy konténerembe  
 buherálok majd sülni tollatlan kappanom és mulatunk  
 vagy elodázom hogy forró ezüstlő belsejéhez odaférjek  
 és az is megoldás lesz majd álomból álomba bukfacezem  
 újabban úgyis sokat alszom sok dirib-darab kábaság ijeszt és ajánl  
 kitérőt

vakvágányaik

mintha hunyt szemmel váltóőr lehetnék montázsoló  
ember kezébe nem való fekete ollóval képnyrbáló óriás

díbol toronyiránt ezt-ide azt-oda megvan az út az enyém

magam így de-meg nevet tetem tatam taram

hát mi van meg?

ültem a minap kedvenc madárházam  
a Nyugati pályaudvar Rippli vásznáról kinagyított szépsége  
előtt a 6-osra vártam forró fényözön fullasztott egy mentő  
két kamion közé szorulva vijjogott a hangok robbanógolyói  
az aluljáróból kitüremplő bűzbelekben rohantak körbe  
meredtem előre és a tükrös fekete áruház kockáin

láttam őt lódenkabátban feszíteni  
ötvenkettőben tizenöt éves revolverhőst  
ponyvaregények ábrándosát

szemben az Ilkovichs büfé szocreál neonjai  
világvárosi opál-bódulat  
balra a Szikra mozi Yves Montand és Gérard Philipe fényei s ahogy  
bámultam ott bekattantan  
a beszorult mentő sikolya dobhártyámat beszakította  
majd' meg süket ültem

egy konténerbe lökve kuporogtam s láttam a tompavörös  
műtéglatesttel fölterpeszkedő áruház konglomerátuma  
a West End business center emeleteivel  
mint roppant lavina temeti el az állomást bedöngöli  
egy koldusnő a bedöngöli dalt pötyögtette üvöltő  
ketyerén a Keresztapából s nem volt tudható hogy  
a konténernek mi a mélye határa hol van  
holtan aludtam alján ezt játszottam merem-e?  
szóban igencsak belemerítettem

kozmikus lé csobogott körül homályos leves  
csettintések hogy be vagyok kerítve ez aztán biztos  
a hangokból is külön univerzum

az éter mint konténer lebegett egy daruskocsi  
horgán fennakadva a kormánykeréknél senki sem ült  
a leleményesen kifundált vén trükkmester  
vele mit kezdhettek így minden edényben edény kong  
a város a fejem a vers a virtuális anyag a kép  
amit vasárnap délután festettem közepén fehér lyuk  
és eztán festenék  
mit szórjak a konténer mindenevő naplójába még  
mi volna kidobható  
építsünk sített? rég kimúlt!

zuhantam kalimpálva ott

aztán megjött a 6-os  
dehát egy sárga fémdoboz mit tehetne  
szembe kivel is szegülhetne az ülésből egy szög kiállt  
sínen voltam valahogy mégis mint konkrét  
lecsitultam hűlt hebehurgya katlanom  
a hidegfront északról betört húztam  
az őszi sárgás zöldből egy horpadt lila kört rajzlapomra  
nyomódott csámpásan össze derű és rémület a Margit hídon  
végig ahogy



# MINT KEZDET

előoson homályosan mögülem  
a téli nap vastag ablaküvegen át  
mint gyerekkori lépes méz csordul  
csuklómra csöppen lefut könyökig  
fénye hője kopasz tarkómra lehel  
sörényes száj az úr azúr méhéből  
s fejem kezem kitépett árnyát élém  
a papírmezőre veti kápráztató fehér  
teret nyit mozdulni merj mondja tudj  
találtam egy szót szerelmi vallomás  
lesz vers végre megvan mint kezdet  
mint húr és vonó súrol mint húr és  
vonó vagyok hang füllel nem hallható  
egy nyári délután deszkából eszkábált  
méhesében ötvenöt évnnyire innen  
a fényesésben kisfiú árnyam sárga  
szalmaszéken ferdén előredől onnan  
szól *holtunkiglan* mögötte mozdony  
izzad fekete nyílásain a gőz ki-kicsap

# VÍG VACSORA

az én 63-asomon ezen a viseltes villamoson  
most a peronra lépek és megtámaszkodom

most várakozom most talptól fejtetőig  
csattog ugrál vadul játszatja az eszem

most azt hiszem ez semmi csupán a szóalak  
kecsegtet meleg vacsorával hogy jó falat

lesz ülj le ez minimum a léthez  
holott tudom szertefoszló esetleges részlet

nem egész kecsége sült máj vagy csirkemell  
de hogy 63-as hát felemel csak vacogok

nap süt vagy hó szítál vagy kiszáll  
a vihar ablakán mint képzelt járgány

vadonatúj sohasem volt napra nap kerekein  
most tanítja meg a kín sántelen vonalait

csuklásokkal drasztikus görbe rázkódását  
ahogy bámulja homályos ablaküveg másán

az átúszó házakat széles karéjban  
lámpákkal árnyakkal lebegnek már éj van

évei járműve úgy huhog vele fűtetlen szerelvény  
mint amikor vállfázni kezd a ruhásszekrény

de jelmezeit már nem akarja tiltakozik az agy  
koldus-gőgje neurolingvisztikába fagy

hiába akit egyszer beakasztottak oda  
annak nem fűlik okkal máshoz a foga

de a szóalak asztalához zenéssel mindig leül  
visszacseng a gyerekkori vizeskancsó-fül

néma kacskaringója mint meta  
kicsorbul az alufóniában sült víg vacsora

pohara feldől a fekete lé  
kicsordul peremén fut az „én” fázik

s ha nem lennének a villamoson bűvös párbeszéddek  
átolvadás kettőből egyé mintha ének

énje éneke volna a 63-ason a semmi súlya alatt  
magából kilépne az éhes szóalak

de nem kerülne hely és héj lenni peron  
hogy megtámaszkodjon vacsorányit a 63-ason

# LIBIKÓKÁN A MŰVÉSZ MOZI ELŐTT

a Művész mozi előtt tavasszal kétezerben  
láttam őket állni ott kéz a kézben és

a késő délutáni napsütés a hirtelen jött  
melegfront szeles fuvallatában nézni: mögé

a morajló-rángó utca a házak autók fejek  
vállak lábak és vad beszédek ahogy átfolyt

az egész rázkódva vájt medret a térben s mint  
konkrét szélesen harmonikázva megjelent

libikókán süllyedt és emelkedett aki most  
e versben onnan ide írja annak papírja olyan

sík: hunyt szemhéj-fal belső felén ívelt  
ernyő hol folyik a mozi előtt az utca hol

szerelme csuklóját mohón magához szorítja  
hökken hogy mi történt: körül a híg üresség

parttalan sok elbitangolt jószág hangtalan  
szájában viszi az idő ezüstös darabkáit

de ijesztő kívülről így látni ahogy az árban  
már valóra váltan hullámlanak el: délután van

tavasz kétezerben a Művész mozi előtt  
mint leplezetlen látvány tolong pőrén

vég nélkül mert mögött mögötte merül alá  
bukkan föl lovagolja meg a libikókát magát

# UJJGYAKORLAT

libikókám már mint nóta  
zaj mögül

tolláskodni ujjamra száll  
s ott megül

hinta de mintha mint csöndgömb  
vak ütem

volna ha tapintva mégis  
megjelen

és árad inneni túli  
helyére

le zökken látom kész kezdet  
a kéz most

nekivág meddig mehet el  
kérdeszem

telt üresség vagy vagy nem vagy  
miként vagy

mint szkeptikus agy egy tartály  
kék vizén?



# SZÓVAL ÁTLÉPÉS

szájtépés szóval átlépés  
minden elbeszélés  
limlom álom  
s viszketés minden akarás  
elvakarás  
kóbor seb feslő varrat a világ  
vakogó vakablak  
egy-egy álom  
kiugrik sikolt  
ó ezek az álmok ahogy lezuhannak  
s háttal előre jönnek  
mind és megint  
az esztendőnek lába nő  
kába (fekete) közökön  
át  
bukdácsol  
ír  
valaki  
aki én vagyok  
vélem vagy élem  
hol van hol volt holott  
csak kitapogatom  
csak szó szerint veszem  
eszemben sincs az egész  
csak halhatatlan felhő néma képregény

# SZÓLNA MADARAK NYELVÉN

ha a szózene elkap a betűkben alvó hang és értelem forró  
keveréke az „öregszem” az „öreg fej” holddudvarai akkor is  
szavak csupán bár tárgyas vad valóság-alakzatok a közömbös  
kalligráfia sikoltó sínjein nem színleg tolatok s mégis  
biztató hogy elkülönülve tőlük még kívülről nézem imbolygó  
váltóikat még nem süllyedtem alá tartalmaikba még  
vonyításaimat is hallani vélem mint őskutyáét száz vagy  
százötvenezer év távlatából érzékelem hogy színpadon ugat

hihetem-e hogy forma még mint a szerelem édessége volt  
ifjan s még nem mint most  
egy más mohóság befelé terjedő reszketés  
hogy kamráiban egyre sötétebb hasítás húz magába mintha kezdetem  
volna végzetem egy szám és betű szólna  
madarak nyelvén mert nincs más nincs héj közti távolság semmi jel  
már csak az van s ahogy nem mondható

vagy az idő a szerelem a hangzatok a hő így mind ide tart  
hegy húz lassan hirtelen

# KORFUN

## EGY MAKACS ANTROPOMORF

*J.-nek és Cs.-nek*

ez itt a Time out bár Korfun a neve meg ne  
vettet így legalább víg lesz a kezdet

az itt a lon-tenger partján a fövényen  
ahogy féloldalára dőlve tűnődik könnyeden

vagy csak imitálja csak szeretné az te vagy  
csörgő kavicsokkal a víz most arcodba csap

s hajnalban aki nézte nézd kel föl a kék-lila ködben  
izzó vasgömb a nap hogy el nem csöppen

az is te az se más  
meder neki a versírás

az Out of Time bárból is ha volna ide lesne  
makacs antropomorf-forma ez a kavicsos

és szól benne lenn mélyen messze (hol a hanghullámok  
vonalát mint golyóstollal gyerekkéz papírra írja

mert nevezni kell legalább valahogy mondani  
amit füllel meg nem hallani) hogy van világ

kivált ha egyszer kivált kiszakadt lett gurult ment  
vitte hátán a végtelent mint batyuban

dunnát a háborús menekültek negyvennégyben  
kézben a koffer kályhán fazékban krumpli fő a front közel

ezek a filmkockák az időbárban mindig beugranak  
a korfui makacs már várja rájátszik

a visszatérés értelme a tét hogy mit is kellene  
bevégezni miért miféle kört ismételni meg és lehet-e

elég volna talán csak lenni aludni kimondatlan a meleg  
homokban volna jobb létezni fügefá-alakban out

vagy mindegy ez az csak elgondolni is szavakon lovagolva  
és nem könnyedén hogy mi volna ha volna szüntelen

REJTETTEBB  
GEOMETRIA

# SZORGOS RAJZOLÓK

ahogy a fiaim is rám egyre  
mélyebben szántó vonalakkal hasonlítok apámra vagy csak az öregedés teszi ezt  
teszem azt az idő meg az egy lábon ugráló vaksi történetek együtt  
mint szorgos rajzolók  
a koponyaformák járomcsontok-púpok és kunos szemrések  
kívülről is látható  
ábráinál rejtettebb geometria  
valami hangzat- és ritmusféleség egy levegőben elfekvő áramlás függvénybe csálthatatlan  
csobbanásai  
kimondhatatlan verslábak futása vesszők közt  
sárga fűz vesszők suhogása közt  
vagy roppanékony halastó jegén a szánkó nyoma olyan messzeségben  
hogy innen ahol vagyok bár hegytetőről nem is látni  
csak ködöt kazlakat és az ezüstté fagyott jegenyéket sorban mint leszopogatott halcsontvázakat  
fölme-  
redni a dülőút mentén  
a majorba menet vagy  
nyáron a vasútállomás mögötti füves dombról  
meztelen talpam dobogását verődni ide füllel fölfoghatatlan morzét  
és a lovakét bakancsokét vonatokét  
ezek mossák össze satírozzák és rádiózzák hányszor jártam ott  
kéretlen kutatni  
s mindig a kezdetektől az egész távoli egyre távolibb  
és minél többször bebarangolt annál ismeretlenebb tájat  
nem is a tartalmait a testeket a körvonalazható szerkezetek szíjait tartókat  
de ahogy ceruzás kezünk fut hozzáadva a maga reszketését  
más és más ugyanazt vésve így az arcra  
mondhatom-e hogy ez teszi ez a toldalék hasonlóságunk  
feszítő közei

# SZÜLETÉSNAPJÁRA ÉS MAJDNEM

November végén előkerül, félig térül, félig fordul megvasalt  
cipősarok, fagyos kavicson úgy csikorog, hogy  
régén (talán) dalnak írta volna.

Ma is majdnem, a forma illatos héjai fölrepednek, megcsendül.

Inkább lejjebb merül, alá, onnan nézi, nem is szemmel,  
november festett szópihéi szétáznak arcán, látja  
belülről, mondjuk; sötét porzik mindenütt.

Megtartja azért félig a tenyerén, mert kiszámíthatatlan.

Félig oda se pillant már, ha hozzá is hajol,  
tudja jól, csak könnyedén, hogy esélye legyen...

...a majdnem megint dal ekkor kicsusszan hangtalanul;  
ijedten utána kap, aztán földerül, de jó, hogy nem törékeny.

S van öröm. Pont egy pont, mint  
levegőben az ujjbegy nyoma, mutatóé bizonyára, rábökött.

S zúgnak a lapályon terjengő hajnali ködök,  
vagy a szemközti ház tetőterének beépítésén dolgozó ácsok,  
kőművesek liftje az; sapkás, bakancsos árnyaik és a nyírfák aranysárgája  
akkor is a képzelt ködön át dereng,  
ha egyszer születésnapjára és majdnem, így reális.

Vagy így szeretné. Mégse mindent semmivé.  
A dal mint az őszi lég  
testének fényes érintése, szerelmi lépték lenyomata, ott van  
a fenyőgerendákon csattogó szekercék, kalapácsok ritmusaiban.

térül-fordul, itt lábal.

# MILYEN NYILADÉK

Ha nem volna szó meg  
rajzolható hang és vonal mögötti  
zajlás  
jelentéstelen (lenn vagy fönn akár) akkor  
mi lenne hát? Üresség nyilván nyiladék fekete plafon végtelenje.  
A konyhában  
a jégszekrény tetején fatálon  
almák pirosa sárgája bár várom  
mint meta lep meg hirtelen  
belépek. Elbűvöl a fényfestészet  
szemem láttára történik meg  
íz és illat testet ölt  
ahogy nézem a csendélet idomain átsüt nyers édesség fehére  
almahús.  
Közben a februári ég borzongató meleget lehel rám.  
Ablakon át forral a nap.  
A méhek bogarak álmában rajzás kísért még korai  
rügy és virág már fakadni készül. Az almákat aztán  
(nem ezeket)  
zöld ágak közt fölöttem mint ernyő küllőire  
aggatott vörös gömböket látom.  
Fekszem alattuk fölmagzott lósóskák közt  
vasútpart alján homályos kilencéves délutáni lény.  
Kilenc vagy tíz vagy tizenegy.  
Póknyálnál milliószor finomabb légszál-vonallal mindent  
elérek innen. Van oda ezüst  
szabásmintám  
az almákat összeilleszteni és lenni csak két pont közt



# IMÉNT

Most volt, imént,  
ment a Trencsényi utcán,  
domb oldalán, tizenkettő előtt,  
a mai nap szélfúttá testében,  
arra éppen, J. meg ő.  
Most volt, két órája.  
Mire megírja, öt lesz, vagy  
százöt, mire olvasod, mennyi,  
lesz-e, és miféle múlt,  
eljövendő múlik el addig,  
szakadatlanul növekvő idő,  
kiszakítva most egyetlen darabja,  
énje révén, konkrétjaim útján  
írja most, hogy írom ezt, hogy  
írtomban megint ott megyek,  
a Trencsényi utca elején megállok,  
üres telek dülöngélő kerítésének lécein át belesek, beles, benn van, bentről vissza,  
elszáradt gyümölcsfák összedőlt lugasára lát, a mélyben  
rég behorpadt tetejű ház, széllal bélelt bódé, budi, szerszámos kamra, betonkád.  
Az elvadult kert nedvesen csillogó ágbogai mint L. Sára fotóján  
a temetői ösvény fölött egymásba forgó fák örvényei.  
Most a képet a versnek is megmutatja,  
most az útról fölvesz egy rozsdás anyacsavart,  
most emlékszik, hogy ötven vagy hány éve  
nyers mogyoróból vágott botot lengetett,  
annak a végén fityegtek félelmetes súlyként ilyen csavarok.  
Fácánra, nyúlra akartak vadászni vele,  
V. Gyuszi tízéves volt, ő tizenegy.  
Nézi a temető fáit, az elképzelt fácán villogó tollait, képernyőn a betűit,  
s legkivált a botot, tenyerében érzi a kést, ahogy faragta, a zúgást,  
ahogy suhogtatta imént.

# FALRAGASZ

Ez most legyen falragasz.  
Nem csak mert a címe az.  
Így pedzem a kéjt, a kint.

Vásároltam egy üveg  
sötétszürke ecoline-t s ma  
hátára ülök „gyí te” biztatom.

Az ürességgel ijesztő lapon  
nem irodalmi babra megyünk  
A fölfestett pedzőpálya  
nekem lidérces lapály dehogy  
gálya – hiú meszes hajó.

Közben szárnyasok hada húz a ködben  
és lám egyik sem angyal mögöttem  
csalános bozótban kígyó és hiúz.

Nincs-ló van-ló fagyasztó szél fú  
a széle ezüst a lába ezer a falragaszon  
egy bő arason szűköl szabadon  
ezt játssza.

# VARGABETŰK

*lépek s mintha suttogásban járnék*

(RADNÓTI MIKLÓS)

Ha az amerikai kémrepülőgépet a kínaiak meg nem zavarják  
s kényszerítik veszteglésre gondoltam  
a Kis-sváb-hegy és az Isten-hegy közti völgy lankáin  
lépdelve összelelegedve  
ujjbeggyel tenyérdombról kézfejjel és minden tőlem telhető  
pillanatnyilag adódó módon szerelmeskedve J. kezével

most is nézhetnék föntről szokott sétáinkat és lézersugaras  
készülékekkel rögzítve majd kivetítve-nagyítva  
mint kozmikus palimpszeszt legfelső rétegét elemeznék az ábrák  
ismétlődő formáit

a káoszelméleten dolgozó legújabb laboratóriumok  
titkos kutatói homlokráncolva ismernék fel és el hogy bíz betűket látnak  
és hümmögnének és kérdeznék ezek miféleképpen ugyan?

Megmondom. Vargabetűk.

*Én most egy vargabetűt vetek még ezek itt osztoznak a' jószágon*  
vagyis faképnél hagyom egy cselugrással kanyarítással cserzőimet  
ványoljátok az üres űrt hiába hibából nem lesz szalonna  
gőgből se tudom de rémületből? egyre megy és én is arra bár  
betűimmel és nincs kerülő hogyan kitérni így is illúzió és mégis

mégse mindegy hogy az Isten-hegyen most Radnóti nyomába lépve  
dűnnyögök a suttogó fűhöz hajolva írva rá de nincs hely hova  
elbujdokolni sem fényesebb jövő akár elbotologni oda vagy csak én  
nem látom mert a tálibok robbantásait látom a moldvai piacon árult  
emberhúst és honi politikusainkat ahogy a digitális ablakon kihajolva  
számokat dobálnak kegyesen a nép közé.

Vargabetűink céltalan ok és okozat közeit kikerülő szavakat  
írnak a kor médiumait kutatók nem létezőnek vélik e sem van  
nem nincs közt létezőket újjé tagadni sem kell eleve kész a diadal.

# KÉT SZÜRKE FEJŰ FÉRFI AZ INTERCITYN

utaztam este himbált lágyan  
vitt hasában az Intercity-cet s látom ám  
az ablaküvegen túlról jobbról és balról kattogó vagonból  
(a miénk pontos mása légmentesen tapad)  
innen is onnan is szürke fejű rolós homlokú férfi-alak  
vígnak szomorúnak se mondható  
állát tenyerébe támasztva néz rám vagyis néztek  
tárgyilagos vonásokat mímelve e párhuzamos pofák  
az orrukról kissé lecsúszott szemüveg vastag kerete fölött  
megszólítom egyiket mit bámul ismerjük egymást valahonnan  
együtt őriztünk netán tehenet füves vasútparton  
Mona Lisa-arcú nő ült vele szemben  
nem hozzá tartozó farmernadrágos  
a térdén tartott tenyérnyi fekete dobozt nyomogatta és  
lilára festett ajkaival rágott  
vagy a nyelvébe épített karikával játszott  
ki tudja  
a mellettem jobbról és balról suhanó férfiak  
a két ezüst sörtés ugyanaz is csak feltételezték ezt vagy ezt sem  
a lárvaszerű nő  
tekintetük terének külső homályos tartományaiban ült almazöld  
huzattal bevont magas támlájú széken  
s különben is engem néztek szinte szemezték velem  
holott nyitott könyvet tartottak kezükben  
a borítón absztrakt festmény  
tompá színeit-formáit ismerni véltem és a cím is olvasható volt  
'99

jó vicc tűnődtem elnézően tükrös urak még  
a múlt században írott könyvemben kóboroltok  
még a balkáni háború bombáinak csóváitól remegtek  
ó ti időszerűtlenek aztán mit silabizáltok ki a tetszhalott szavakból  
de akkor már láttam  
az ablakon túli inter-sötét világ lámpás öblein hunyorgó  
fölállványozott építmények meleg-sárga mélytengeri lámpasorok  
hideg higanygőz-csillárok reflektorok ablak-négyzetek  
egymásba forgó Luna-parkok konglomerátumán ők  
(a két szürke fejű)  
fény-árnyék testetlenségben siklanak át  
mintha gyakorolnának  
hát így vagyunk

# UJJNYI

A Városmajor felől érkeztek kora délelőtt.  
A nő kerékre szerelt szatyrot tolt maga előtt.

A férfi szorosan a nő mögött, s ahogy előrehajolt,  
fejfel alacsonyabbnak tetszett. A gerince görbe volt.

Siettek. Buzgón aprózták, kapkodták lépteiket, és mégis  
lassan haladtak. Nem csoszogtak. Rugdalták a levegőt,

két vénség, kitűntek, összedrótozottak darabjaikkal.  
Lüktettek szinte, de nem, csak vonszolódtak-dobódtak,

célszerűen koreografált végtagjaik tették dolgukat.  
Lifegtek rajtuk a nyári szélben egykedvű ruhák.

A fejüket megemelték csökönyösen, álluk előreállt,  
ujjnyival feljebb, mint szükséges, úgy tartották.

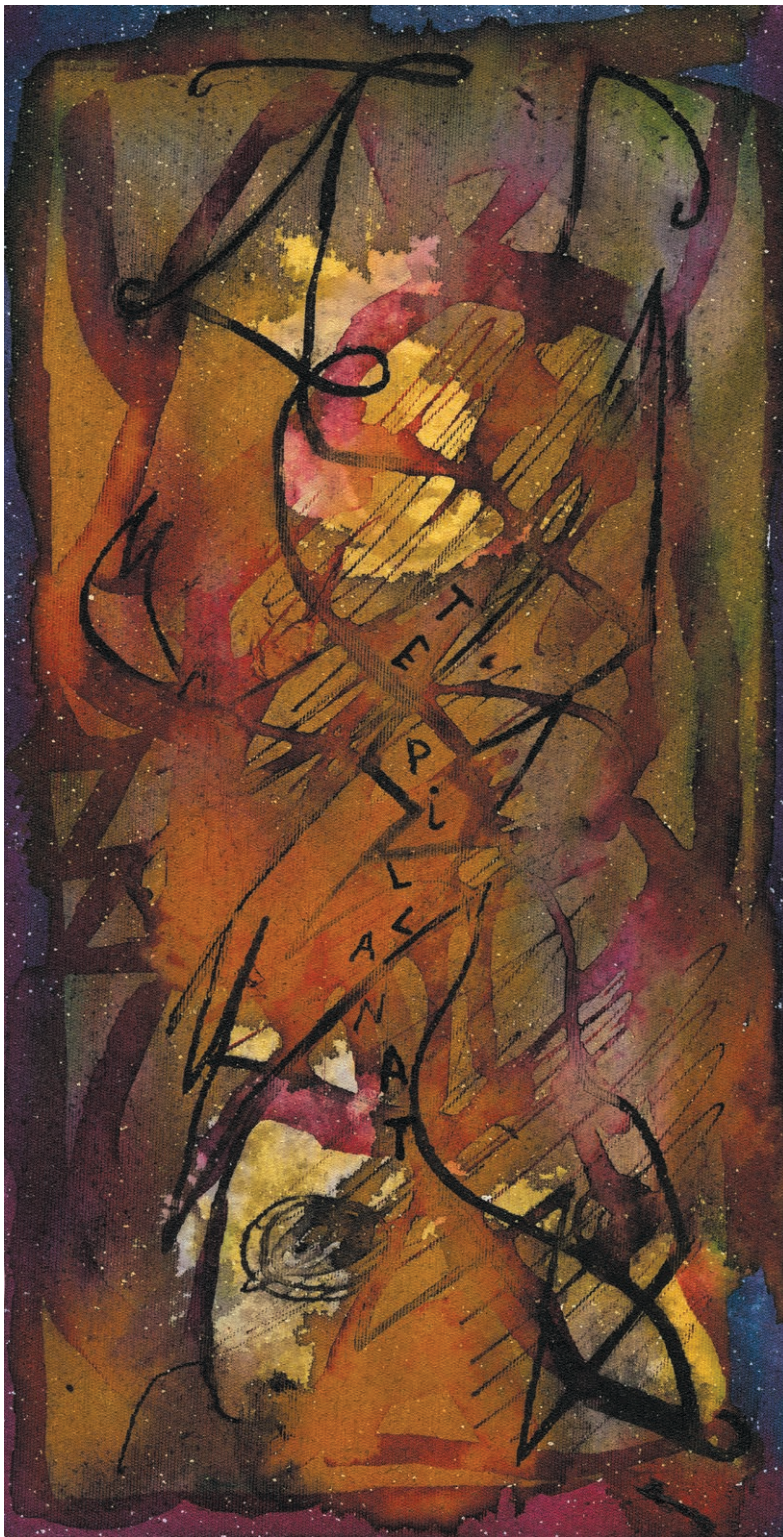
Láttam, mikor egy vonalba értek velem, bámultam ott.  
Győzködtem magam, hogy véletlen szemlélő vagyok.

És akkor megpillantottam még élő, már mumifikált  
arcukat, tekintetük sehová sem tartó sugarát.

Semmi kétséges. Minden kétségbeejtő, nyílt, tudott,  
megtörtént már – vagy mégsem? Mert tartottak tovább,

tartották az ujjnyit. Majd mi is így, olyanok leszünk vagy  
nem leszünk; melyik, milyen változatra játsszak, mit

kívánjak-várjak, ha nincs válasz, ne is kérdezzem, lehetetlen.  
Habogtam némán. Mentek. Már a saroknál voltak.





# KÉPERNYŐ-DÉLELŐTT A RETEK UTCÁN

Egy öreg nő finom dohánybarna kalapban földet söprő  
köpenyben  
(az meg rozsdabarna volt) tempózott  
a gyógyszerár buborékos ablakában élvezte  
látni hogy a folt mennyire kétségtelen  
egy arasznyi férfiú meg fehér bottal tapogatta  
a házak falát fehér zokésapka ült fején hozzá kitérdesedett  
fehér tréningalsót viselt az ő kabátja vattaszürke cipője  
mocskos valaha drapp a patika önműködő ajtajával hosszan  
eltangózott nem értette miért nem érintheti meg akkor most  
van ez vagy nincs mit bújócskázik vele.  
Aztán fölbukkant a korombeli ki  
már a Moszkva téren is mielőtt a Dékán utcába fordultam  
olyan kordot hordott (inkább csak lógott rajta) mint én  
nyúzott piás vagy másként beteg kivettetett nincstelen  
csak oldalazott hogy kéreget-e sem volt eldönthető  
a begombolatlan bársonytokban sovány test vacogott  
nem én vagyok ő már-már védekeztem megijedtem  
félig holt nyomorult tántorgott a Mammut áruház felé  
megint jött egy  
megint hárman öten százan  
ahogy ültem ott képernyő-délelőtt szereplői tolongtak elő  
bűvölt a látvány. Szemben a Széna tér ötemeletes plakátján  
csontváz-robotok sora slattyogott a fényes előtérben  
farmernadrágos ifjú óriás mintha élne hirdette  
„legyél eredeti”.

A Fény utca sarkán hol a Futó Rózsa virágküldő szolgálat virul  
hol az egyik párt vagy a másik aláírásomat próbálja begyűjteni  
ott mennek buknak sodródni árulnak víg bús vegyest  
látszunk  
egyre mondhatom-e hogy feltűnt nekem  
ekkor szélroham söpört végig az utcán jön a tél  
idén mesebeli didergés várható Kalamona járja a világot  
veremben megfagy a krumpli és akkora lesz a hideg hogy  
ölben viszik ki ugatni a kutyát.

# A LILAHAGYMA SZÉPSÉGE

a lilahagyma szépsége  
vagy az öt sárga körte ahogy világít rád sötétkék üvegtárlóról  
túlságos-e kérdezed  
az ősz értelmetlen kiáltozásai körül mint falu bolondjáé  
kalapjával vörös téglafalról láthatatlan legyeket űz  
nem válaszolnak  
a patakparti fűz már csupa csontváz  
hétéves vagy és futsz haza az üres marhalegelőn át ez a kép  
most a lila-sárga-sötétkék peremén  
az alacsonyan szálló péntek délelőtti nap fényében  
mint hőtérkép-rajzolat  
kiütközik és a néma vonalak egy anyagtalannul csillámló örvény  
közönséges tölcseireit mégis kezédbe adják  
tölts megteheted ez a te időd a te  
szerelmed olyan  
másod  
ahol az összeadódások ezek a napról napra járkálások a katasztrofális Moszva tér bal oldali  
sávjából levágódsz  
s el a Lövház utcáig  
vagy tovább piacra nyomdába pékhez krumpliért  
csalhatatlanul mindig megérintenek  
s közben a marhalegelőn a parti fűz  
és fejedben az ellenkező irányba vágató világrém-hírek  
amit tudsz és amit nem tudsz de félsz  
ezek a túli-inneni héjak mind mint saját  
tolakodnak rád gömbölyödnének  
szégyen-e hogy összenyomódni irtózol  
a lila-sárga izzáshoz  
ragaszkodsz újmódián kalappoddal csapkodsz vörös téglafal előtt

# ALVÓ KÖNYÖKÖD ÉS A VILÁGMEGVÁLTÁS ILLÚZIÓI

kell hogy testi érzéki legyen  
valódi kétségtelen  
a könyököd ahogy alszol s oldalamhoz  
ér  
vagy ha homlokom és halántékom  
vonalának alsó pontját hol  
a szemgödör felső széle fut  
könyököd csúcsához  
helyezem és  
úgy  
alszom el: ez a szerelem  
elvont mértanának aktuális praxisa  
mind mint kognitív meta hat vissza és a hajnali-ősi hűvösségben  
míg a Duna felől közönséges rózsaszín ragyogást  
fest a szomszéd ház hengeres falára a nap  
barlangot fűt körénk behajlított  
karod összeránt  
hőt álmodt  
ámulok  
eddig nem tudtam ezt nem láttam nem voltam elég éber  
nem voltak rá szavaim csöndek  
rohantam hanyatt-homlok  
a történetek sávokban villogó körútjain és  
most már megmondhatom  
a világmegváltás helyi táncfiguráinak illúziói is el-elragadtak  
s még ma sem tökéletes  
feléjük fordított pajzsom közönyöm  
de eljött végre hívtam  
itt van az új változás érintésed legújabb jelentései  
egy sohasem-volt birodalom folytatódó genezise  
s ha zeneműnek gondolom karmestere most  
alvó könyököd

# KÉTEZERKETTES

kétezer után kettőben az első napon  
ahogy a téli égitest a hajnali perem fölé  
emelkedve sugarait elrendezte szobád  
ablakán s még a testi (földi) szerelemtől  
ittasan evickéltél a térben súlytalan  
vagy már a fürdőkád forró tengerében  
lebegtél mint hajdani has mélyén

beléd állt valahogy eljutott s nemcsak az  
agyadba de egész magadba sejtjeidbe  
alvó ébredő közeidbe szavaid hangzataiba  
dolgaidd zuhanó csóváiba vélhetőleg  
univerzumod minden ragyogó és sötét  
fölhúrozott rendszerébe csorba szemcséibe  
a lófejű ködtől az istenhegyi hajlatig  
mint kérdés vagy pókfonál-vonalból vont  
lehelet-keret zajtalan forma-provokáció hogy

miként is volt hát és milyen pontokat  
kötött össze keltett életre kezdeteitekben  
az a mondjuk így megnevezhetetlen vonzerő  
egymáshoz hajtó hőmozgalom hogy mostig  
hullámszik s hogy hozzá ez a mosti reszketés  
vissza nem azért áramlik szüntelen hogy  
nézze csupán magát és megtudja mi az  
de az ismétlésben megszülető ráadás  
újszülöttjeként mint más és ugyanaz legyen

hogy mi volt az a kezdet ki tudhatná

az idő higanycsepp-pillanataiban ha  
nyomorult nyűgeid rémeid közt lerántva  
kikezdve és elkeveredve bennük feloldódva  
merészelsz szerelmeddel s nem gondolattalanul jutni el  
a boldogságig csapódni fel ebben a kétezerkettesben  
kilőtt nyíl utasa most

ezt én itt ezt mert létezik ezt még verses árnyát is ezt

# A HÚVÖSVÖLGYÖN ÁT

tegnap ahogy a Húvösvölgyön át hajtottam  
az Úrbéres utcából jövet vasárnap este hat és hét között  
hét éve halott anyám hangja szólalt meg  
jobb szó híján mondom így abból a belső és azon belül  
alsó vagy inkább mögöttes hajdanán fölöttes és rajtam  
kívüli kettős térből fölfénylő homályból  
ami bizonyára azóta terjeszkedik hogy megszülettem  
hogyan megfogantam hogy érzékeimmel agyammal rátaláltam

tudom bizonytalan fokozatok ezek és biztos létezők  
bár lépkedni rajtuk cipős lábbal se mezítláb dehogy  
a biológiai működéshez kapcsolt mondhatatlanok  
mégis mondom mert nem kell ahhoz bölcselőnek lenni hogy  
ne csak érzékelje de értékelje is az ember kétségtelen  
létük kétséges természetét és ámuljon hogy ámulni  
és nem-tudása ismeretlen tartományát növelni képes

de vissza már most a vasárnap esti Húvösvölgyben haladó  
autót kormányozó hallgatóhoz aki voltam  
s hallottam ott ahogy most is hallom  
hogyan rám szól fed zsörtölődik félt és fél anyám  
nem érti mit csinálok most éppen  
egy központozatlan prózaversféleség belsejében  
hova miért hajtok hiszen nem tegnap este van  
ma van délelőtt nem a Húvösvölgyben a Kis-sváb-hegyen  
szobámban ablakon beáramló hő- és fény-hullámmásban  
szokott pózomban lábamat az asztalra vetve vagyok  
és így anyám szava hangja se az ami tegnap volt feltehetőleg  
semmi sem az de mondani élni lehet és érezni vélni  
hogyan az árnyalatok egymásra rakódnak dolgokká  
lesznek talán vagy mivé adódnak össze

mikor tegnap a Kis-sváb-hegyről mentem a Hűvösvölgyön át  
az Úrbéres utcába autóval lányommal két unokámmal  
a szelektől sápadt fakókékre fújt alkonyi égen émelygő  
narancsvörös és éretlen alma zöldjét utánzó felhők  
letekert bálái heverték vagy bálnák foszló tetemei  
láttam hogy felfröccsent hideg hasukra a sár  
a nap már lezuhant már áradt a sötét  
már a város lámpái is erőlködtek  
még nem szólalt meg anyám



VÁG MEG RÁG

# NYÍ

új diót törtem hántottam le héját  
belének bőrét mentem fehér húsaig  
ujjaimon a zöld burok szaga ahogy  
fölfeslett éreztem egész nap levelei  
a szeptemberi éj sötétvörös árnya  
keringett magamra zárom bódulok

s hogy mi van velem új szó után festett  
papírjaimon csúszkállok valami nyí hogy  
bennem-e könyörög nem tudom mi az  
most mi húz még mi más lök oda vad  
testesebben mint valaha is érinteni meg  
domború homorú hajlataid halas mélyét

magasát nyí nyög nyihog nyüszít kéjben  
panaszkodik fölfeslik lehánt hőben  
árad reszkető állat bőreként kifeszít  
pisztrángfogó bot piros szája benn kiált  
az omló világ robaja elől dobódom ide  
önzéseim sebei térdeid közt fölhasadnak

bújok beléd magammal takarlak el ami  
nyí minden engem érjen szakad le ránk  
az értelmetlen féreggé szorítana szoríts  
dióbél mezítelen kehely a hely hol  
elmerül szem száj csobog a csönd ezüst  
és itt az új szó nyí versnyi most (*mentés*)

# LEFOLYÓ-DAL

közérzetem  
kifejezetten rossz bár  
kifejezetlenül is az  
és nem vigasz  
hogy köztük a jó kicsúszik  
mint szappangolyó  
a lefolyó  
ba  
va  
laha éreztem  
a közért kell tennem ezt meg azt  
ma nincs hozzá közöm  
dalom  
mint nem várt alkalom  
ahogy kapaszkodom  
és  
kezem  
lesz a kifejezés



kiszáradtam kifejeztem  
rossz hír kifejezetten  
és az és nem vigaszt  
hogy készült a 70. kiadás  
mint szappangolás  
a belsőben

valahányszor a kézt  
kell tennem ezt meg azt  
ma nem hiszem kiözm

Dalomban mint nem várt alkalom ahogy képzéskodni  
és kesem lesz kifejezés

# NAGYANYÁM A TEAHOUSE ELŐTT

a Fény utcai Demmers Teahouse előtt  
a Mammut-tömb nyugati oldalán  
láttam ott áll a nagyanyám  
valahogy az ő képe vetült a kolduló  
öregasszonyra hasonlítottak is a görbe hát  
a fekete magas szárú cipő egészen ő gondoltam  
kockás kabátféleség és barna szoknya volt rajta  
jól emlékeztem erre is arcba húzott kendő  
a térde közé szorítva nejlonszatyor  
előrenyújtott kezében műanyagpohár  
így kéregetett ott a sovány reszketeg árny  
s mikor a piac felől a biztonsági őr  
fehér inges sötétkék nadrágos kefehajú tömeg  
bár lassú és érezhetően kényszeredett  
léptekkel de mégis a kolduló felé tartott  
az mindjárt tudta és a szatyrot  
engedelmesen fölemelte  
a biztonsági ember meg három lépésre  
megállt s mondott is valamit talán  
ilyesfélét hogy innen el kell menni  
hogy tilos itt vagy kérdezett mintha nem sejtené  
hogy mi van a pohárban  
néhány fémpénz csörgött az alján  
miért nyújtja előre ok és cél miféle dróttal  
netán elektromágneses hullámokkal  
titkos kódok szerint kapcsolódik és a nagyanyám  
ott a Demmers Teahouse előtt csontkezeivel  
szaporán integetve mintha legyenek  
hajtana magáról (s fejét is rázta tagadólag)  
magyarázott a szemközti videobolt ablakából  
Robert de Niro a gengszter figyelt gondoltam  
ezt ő nem nézi tétlenül  
de az egy négyzetméterre eső

lélekszám túl magas volt  
minek lehetne így foganatja  
a biztonsági őr meg a vállát vonogatta  
hiába kibúvó itt nincsen  
az öregasszonynak menni kellett  
elmenni onnan  
bár amikor a rendész hátat fordított (nagylelkűen?)  
és vonszolódva elindult az áruház műkö-  
lépcsői felé nagyanyám (ravaszul? közönyösen?)  
visszaereszkedett de az őr mintha táncjátékban  
most már indulatosan kapta oda újra a fejét  
s ezzel vége is lett a jelenetnek  
kamion dübörgött a sarkon  
és a koldusnő hagyta  
a Moszkva tér irányában hullámozó árral  
véggépp elsodortatta magát





# KÉT APA SZÍV A PARK SARKÁN

A park sarkán egy csöves, hogy reggeli  
sörre gyűjt, ő megmondja őszintén,  
én is meg: „Uram, az unokáimat várom itt,  
egyetlen vas sincs a zsebemben”; akkor egy  
staub; „nem szívok”, rázom a fejem, nem baj,  
Uram, derül föl, s szinte vigasztal, ahogy vissza-  
uramoz, behajol a kocsi jobbról is lehúzott  
ablakán, és azt kérdezi, hány van?

„Mi hány?”,

hát unoka; „hat”;

ennek szerfölött örül, és újra nyugtat,  
hogy a sör és a cigi azért meglesz, de a gyerek,  
Uram, a gyerek a legtöbb, én kimondhatatlanul  
szeretem a gyerekeket, pedig ráfáztam és meg-  
szívtam; a lányom  
már tizenhat éves, már tizenhét lesz a nyáron;  
mióta csövezek, bevallom, Uram, elég ritkán  
látom;

ki nem, biccentek, de ki nem  
adom magam, mint ő, mert mesél már, mesél,  
egyszer,

régen, mikor még pár hónapos volt a lánya és  
vendégségbe készülődtek, a felesége kezébe adta  
a porontyot, pelenka sem volt rajta, és mutatja,  
hogyan tartotta, ünneplőruhába öltözötten  
hogyan ölelte magához,  
s akkor a poronty, élvezettel ejti ki a szót, zakóját,  
gatyáját, sitty, mind lepisálta, de úgy ám, úgy,  
érti, Uram, nem? „hogyne”, vakkantok,

de nevetünk már,

két apa szív; a park-sarok fényei,  
a lombok közt bevillanó ég hibátlan kékje  
és a hársak staubnál fullasztóbb illata is összeköt



minket s mi a különbség, csakugyan;  
 önfeledten színezi, hogy miképpen jutott börtönbe,  
 hogyan  
 szúrta a kisvárdai buszon, mikor inzultálták a feleségét,  
 ez a szó is tetszik neki, mint a poronty, háromszor  
 mond el mindent, volt ott egy rohadék gyerekrontó,  
 Uram, hát amit az kapott tőlem, te mocsok, mondtam,  
 te pedofil, a gyerekek a mi jövőnk;  
 most egy arra jövő szemüveges, kalapos úrhoz lép,  
 hogy megmondom őszintén, csöves vagyok,  
 s közben visszaint nekem, mint  
 régi havernak;  
 elmegy, maradok a saját  
 történetem bedőlt járatai, kimenthetetlen álmodásai  
 közt; ne fájdítsa már, Uram, érzékeny apaszívét, ok  
 és cél nélküli montázsaival ne feketítse,  
 inkább menekítse,  
 a park-sarkon előálló vétlen tények,  
 meg a mögéjük settenkedő képződmények  
 hálójába ne keveredjen, mintha inzultálnák, és szúrna,  
 ugyan mi értelme volna;  
 közönséges kín-közökön ugróiskolázik,  
 giccsbe kunkorodik egy apaszív, kettő – ha van, sincs  
 különbség –  
 „Uram, az unokáimat várom itt.”



és a

montázs

szeketétse

enhi tse

min

mitel me volna

kin

két apa sziv a park

# **PINGÁL EGY „SZIGORÚAN TITKOS!” ÉS „KÜLÖNÖSEN FONTOS!” DOSSZIÉRA**

megérint mégis hogy mélyen-e  
bőrt húst szakít-e (át) ezt írhatom-e (hát)  
ha írom akkor bizonyára mert  
seb azért bár  
visszamenőleg vág meg rág törmelékes fogaival  
nyitja fel szememet fakasztja ki a hatvanas évek  
valóság show-ját mintha ma volna  
rosszkedvem vigyorát arcom árkait karmolja vájja  
a kényszerűség hitvány pora száll alá  
univerzális mintái –

a Történeti Intézet fénymásolatáról erőszakos legyek  
konfekcionált kifejezések röppennek tudatomra  
rátapadnak és kimerevednek mint fagyott képernyő  
ahogy olvasom a „SÁRDI” fedőnevű informátor  
jelentéseit az Eszmélet-estről a leányfalui campingbe  
szervezett kirándulásról és a Fiatal Művészek Klubjában  
lezajlott felolvasó estemről hova pályakezdő költőket  
hívtam társnak  
böngészem a szálkás kézírást a fehér foltokkal kilyuggatott  
felemásan anonimizált szöveget  
akkori társaktól körüli figuráktól gyűjtött véleményeket  
és az irat megelevenedik gágog s  
nem lehet annyira kipreparált hogy a benne maradt neveken  
túl a leírások megjelölések helyszínek árulkodó tényein túl

ne sugdosson fülembé  
nem érdekel  
az ügynök kiléte-miléte sem  
hogya ő  
mint ama elhíresült undort és gyűlöletet szétkenő szüretelő  
most mit érez  
s ha monológot írnék csupán ijedt ámulatom és  
visszahőkölésem szomorúsága izgatna  
miközben tenyeremet homlokomra csapva  
makognám micsoda naivista miska voltam  
most itt villog és újdonságot játszik a ripacs régiség  
hogya nincs mód kitérni  
valamiképpen minden gyalázat elér résztvevő vagy  
óriásplakát vihog rád a lét a tét talán hunyt szemmel  
bedugaszolt füllel élj kapsold ki technicizált  
hírhozóidat ne tudj mert mi az mikor kétfelé hasad  
minden jelenés háromfelé húznak széthazudnak –

a kivonulás dekoratív ábrándjában nem ringatóztam  
soha és most sem tudnék nem is akarok  
inkább vakarok papírok tépte vágta hangzatot  
vékony még a var és ez az egész múlt századi történet  
a dosszié lapjain is a mindennapi élet  
jelentéktelen ocsmányságai és a bestiális rémtettek  
egy rugóra járnak  
szóval ez az egész tart még s hogy kiömltek az iratok  
és szabad a nyomorult divatcikkek vására  
magától rángatózik önsúlya löki de  
rángatják is benne vagy –

kifordul visszájára vált egész korszak émeleg  
elkeveredik s talán átértékelődik  
ehhez képest mi ez a csalódás mai aszalódás benned  
hát nem a természeti törvény hogy öregszel  
és optikád dioptriája torzít kiszürkít s még jó ha el nem  
feketít  
de a közök a személyek közti üresség mint manipulátor  
a süket fülek lapátjai ahogy lapátolják a jelent  
a dossziék fülei

írni ezekre nem jó ha írok rájuk ha visszaérintek vágok  
hányok ha a titkos és fontos tereket kipötytyözöm  
keserű lével öntözöm a lapokat megszégyenítő  
szertartással dobom ki égetem el szórom szét  
s váltig ironikus szájtartással hát úgy is és akkor se –

abbahagyom  
elmegy az ember kedve roncsa vissza-visszajár jaj  
*szigorúan* egy volt *különösen* én voltam  
aki itt áll és – pingál



Lea<sup>2</sup> monológot írt nek  
csupán  
újélt ámulatom  
és vissza  
léke

le sem  
szomorú  
sága

iz  
gat  
na

microda  
naivista  
míglen is  
voltam  
most itt villog  
és újdonságot  
játsszik a  
a régi és régiség

# AGGASTYÁN

A Lövőház utcán, ott a sarki sörbár előtt,  
ma láttam, a földből fél méterre ha kinőtt,  
egy meztelen kezű, aggastyán forma nő.  
Üres bádoggvödröt vonszolt a kövön,  
csörömpölt az edény; valaki tréfából  
csuklójára kötözte, az ólból kilökte;  
vörösre festette ráncos arcát a jeges szél.  
Ráncos, jeges. Mit várhatnánk? Január van.  
Csuklós kamion fordult be, füstje eltakarta.

# NAP-ÖZÖNBEN



# PINKÓDA

PIN = Personal Identification Number  
(személyi azonosító szám)

KÓD = megállapodás szerinti jelek  
vagy szimbólumok rendszere,  
amellyel valamely információ  
továbbítható vagy visszaalakítható

KÓDA = zenei függelék, befejező rész

ÓDA = magasztos gondolati vagy érzelmi  
tárgyú, lelkesült, ünnepélyes hangú költemény  
(Kéziszótár)

leginkább ez világon  
pinkódádat imádom  
(Himnusz-töredék)

kerestem azt a bizonyos Hangot a régit az újat  
vártam a szóra zizegésre lüktetésre jöjjön járjon át  
elandalodtam tegnapi költők belépő áriáin  
a hangzatok hangszereit is érzékelni véltem a szent  
fát s húrjait (félre ne tedd)  
immár legendás ívekben gyönyörködtem hogy  
*végül is únod e régi világot csupa rom*  
de legkivált és mostanában megint a duinói  
hallomásokban úsztam vitt a kétely boldogságos és  
nyomorúságos harmóniája elbűvölt a *tiszta tartam*  
s gondoltam megeshet miért is ne

ha már ennyire

ráhangolódok és közben úgy csinálok mintha  
oda se bagóznék csak volnék

talán hozzám nekem is majd

s akkor kérdezhetem mondhatom utána vele  
*Ó, melyik angyal hallana meg, ha kiáltok, az égiek  
rendjeiből?*

hát semelyik tudtam

sem ők se én  
meddő torna igyekeznem fületem hegyeznem  
csak a nincs van csak ismételhetem hogy

valaminek mindenképpen vége  
és egyre rafináltabb  
a láthatatlan lukból előmászó Mintha mint ha elveszett  
a minta és a másoló hűlő emlékek nyomába kaptat  
Xerox ahogy lessük a csodákat  
lestem  
a képzésvégtelenben valami istenutánczat  
bóklászott füstben hörgő limeszekon és azt imitálta  
hogy tudja eliminálta nem-jeit

jól van mondtam értem

ezen a szitán átlátok  
pislog a poszt mint pótlás krumplihéjak  
a szinonimák híg jelentésoldat a holdat  
éjbe mártja glisszandókkal megcsáklázza  
vagy csak utal a csáklára nem az nem az árnya vak  
hiánya vagy az sem

így hebegtem zsonglörködtem oldalamat  
kíváncsiság fúrta és közben  
érezem ám hogy szűkülök és hallom ahogy szűkülök  
ohó hát  
ez volna az

de hogy volna AZ

ma más egyetlen kell ide nem pusztába kiáltott

ha kiáltok

de egyelőre mély csendbe lapulva voltam  
történetesen éjszaka  
karácsony és újév között  
kettő körül a konyhában álltam lágy homályban  
talpam alatt langyos kő kinn a havas hegyoldal  
fehértége ívelt a sötétség méhébe hátra  
szinte vissza kezdetig  
a deres bokrok fenyők a téli nyír csipkái  
mozdulatlan némaságban fodoródtak s én

körülbelül annyira kihegyezve nyitva-élezve  
fölkészülve

hogy nem volt kétséges többé  
itt az idő

és valóban

akkor  
az őscsíra fölrobbant átszakadt a gát  
cirregő  
pittyegő  
finoman  
fémesen  
csirregő  
csőr  
bök  
te  
át

a csöndet  
hogy csőr csakugyan

ez valahogyan

ősképszerűen

jelent meg villant fülemen agyamon át transzformálta  
magát s mutatkozott ha nem is színről színre még de  
tudtam közelít már  
ez a sohasem hallott és mégis oly ismerős  
előbb amolyan torokköszörülés  
jelt ad nekem mielőtt megszólalna

micsoda madár

angyali nyilván emeletes szellem vagy bűvös kockába  
épült fenomén hétrét hajtogatott zene

netán palackból szabadult

vagy szabadulni vágyó...

összereztem erre s hogy a csőr másodszor is

és valóban mintha üvegen át cirregett volna ki-  
bebocsátásért a halántékomon és harmadszorra már  
ritmusát is érzékeltem

elindultam feléje az éjszakai lámpa fényében derengő  
hallon át vadászként surrantam és az elfüggönyözött  
üvegfalával körszelet-forma teraszra néző nappali-éjjeli  
szobánk könyvespolcán  
a korfui kavics  
koponyányi tömbje mellett

a fekete  
kiszakadt-cipzáras  
autóstáska  
külső zsebében  
megtaláltam

ott volt világított  
borostyánsárgás  
fényes képecske  
maroknyi  
eidüllion-idióma  
szívbeli ajándékul

kaptam  
értelme íme megmutatkozott szólt  
megnyomtam a gombot  
nem tűnődtem elég ok-e az OK ha egyszer ott van  
és működik

AZ meg  
a Technika Angyala  
nem habozott írásba adni

mit kell tennem

*ÍRJA BE A PIN-KÓDOT*

beírtam

be be be be  
kétezerhárom lett azóta

*PIN-KÓD ELFOGADVA*

el el el el  
de mi  
de mi van

el-bekódolva itt

*a tiszta tartam szerint*

most már halljam te angyal és mondta mit  
nélküle is tudtam

egy történet mi más  
ahogy jött velem  
jöttünk az időben  
meglehet  
most van eltűnőben

egész batyu vittem a hátamon hasában vitt  
váll has fej láb szél por vágy szem álom lélek csomag

héja kiszakadt papundeklije föltépődött tartamai  
kiszóródtak és a változások hodályában átlényegültek  
elsodródtak közelre vagy távolra de külön  
szét ami egy volt

dolgok személyek mondatok

kívülem és nélkülem torlódnak  
– jól van gondoltam

de mi van jól  
ma se tudom és nincs is jól rosszul van

markomban a képecske világított  
földi jelenés mondható

könnyű volt telefonnom volt fon-okkal  
mindjárt a kadarkúti bakterház fekete  
kurblis készüléke csörömpölt a pittyegésbe ötven-  
kettőből egyből érzékelte  
miről van szó jelentette hogy ő a kezdet a keletkezés  
én meg hallottam akkori hangom ahogy  
a kaposvári forgalmista közleményét mint a többi  
állomás kezelője (Lipótfá vette Szulok vette Barcs  
vette) nyugtázom „hármassal vette”

ezen a mostani-itteni hullámhosszon  
mit kellene elődáznom s ha elodázom holott  
megvan a kód

a fon meg a mód

mi az én anyagom mára megtenni mi maradt  
még mit lehetne kellene  
identifikálnom inkább eltaszítanom

magam megkülönböztetni  
a társadalmi trend sztrádáiról lelopakodni  
arcom (gőg nélkül) fel nem adni


csak álltam ott vagy ültem aludtam írtam papírt  
kapingáltam volt szerepeim rongyait teregettem  
reggel lett és este szél támadt a kinti hegyen  
fűtt fagyott olvadt újra esett a porhó sávokban szakadt  
s csak rémüldöztem

bináris kódok idiotikus plusz-mínusza  
mart *világűrszél* a bábutökéletesség színpadáról  
s mikor már azt éreztem

hiába minden oda van ez a mobil-vers  
csak  
állványzat marad itt  
pik-pik  
puszta PIN-KÓD  
erőlködés  
hogyan legyek s végül is töredék...

... a HIMNUSZTÖREDÉK!

kiáltott bennem akkor  
...nem éteri hang  
...nem transzcendens angyal  
...nem digitális pitty de  
érezhető és pont ide mondható  
s tudtam abban a pillanatban  
ezzel a pillanattal úgy találtam rá  
ugyanarra  
még sohasem volt magam-ra  
most-ra  
itt-re  
mint összeadódásra  
nem kódára  
s ha nincs óda sem elégia végül  
e két part közt ide-oda lökődő hangok betűk formába  
fércelt árján még duinói szavak is csillámlanak  
a lét ideje ez  
mely minden más zöldnél sötétebb kissé és egyszeri  
vissza nem vonható soha miként a kimondottak sem  
angyal ezt meg nem értené



ő, melyik azzal hallana  
meg, ha kiáltok,  
az égnek  
rendjeiből?

↓

Keresetem  
azt a Keresetem  
bizalmas Hangot  
a dúrósi Hangot  
hallom á sokban  
úsztam

melyik  
azzal  
hallana

# HIMNUSZTÖREDÉK

leginkább ez világon  
pinkódádat imádom  
                    leginkább ott akkor  
                    jó nekem  
zöld-vörös leveles  
                                    sátradbán az idő ha  
                                    méretlen  
                                    térül terem terel  
ott egészen vagyok  
                                    nem csorba kocka  
                    tenálad tenyésző  
                    vágyódás bokra  
e kívül nincsen  
                                    számomra hely hol  
a jó  
                    nem gurul olvad szét  
                                    mint szappangolyó  
                                    csak futok zuhanok vonszolódom  
oda ide  
                    megvan a magamhoz való eszem



vénségemre meg  
mondhatok himnusz  
nincs túlzás van történet  
zene szín vonal tónus szerint  
minden egyszeri  
                    kevés  
                    a puszta létezés  
meztelen marka forró üveg  
                    nyúlékony öntvény  
hozzáférni még színről színre  
                    szerelem által szeretnék  
ma délelőtt a hegyen nejlommocsok  
                    tavalyi füvek holt csutakjai közt  
                            megjelent ibolya és krókusz  
krémfehér szirmú kénsárga közepű

Hi Ma N u d z  
t o

lenni ez világban  
leginkább ott ahol  
jó nekem és sátramban

e kívül minden színműve  
hely hol a jó nem kerül  
olvasd ezt mint

szappanpelyő

csak jut a ruhák oda

# NYÁRVÉGI

ezt a porhanyó nyárvégi napsütést most  
ebben a hőben-fényben még mikor már

minden új meg új mint rég félévszázada tízévesen  
a dal atonális létráit keresem fokozatokat

egy pontra mutatok negyvenhétben költözködünk éppen  
vasúti vagonnal ősszel és megáll nyílt vágányon

várakozik a vonat kétoldalt indián kukoricások festett  
őserdő levelén zizeg a szél mozdony zihál ott vagyok

vissza most oda megyek ez legyen az a kép vagy  
a bakterház almafákkal hányszor idillé szépítettem

ebben a mai nap-özönben élesebb néma  
realitásként megbízhatóbb ha innen nézhetem

onnan meg ezeket a mosti mezőket mai világ-ugart  
hogy a fölkvart porban bűgő szélmalom-óriások

zenéje képzeletünket hentes módjára  
szétsarabolja egyszerre látható lesz a közös sehova

kísérteties szellemvasút  
valami kipingált kizsarolt semmi

a mezítlábas álmodozások meddő futása mintha zsiráfok  
a vagontól két lépésre álldogálok

pontosan látom a mozdulatot ahogy  
a fölmagzott sóska kemény szárát eltöröm

nyelvemen az a savanykás öröm  
valóban volt-e (volt) megingathatatlan a vágy

és a bizonyosság hogy ez mind megtörtént velem  
ezt a napsütést itt ott érzékelem

megvan lehet ügetni oda-vissza míg  
az idő alagútjain relatív lesz

hogy előre vagy hátra az emlékezet részecskéinek  
mozgásiránya de mindez mit ér

mindezt miért forгатom ha föl nem foghatom  
mivé szövődik össze miféle minta szívja föl

vagy törli el egy gombnyomásra a láthatáron fekete-lila  
felhő dübörög futkos póklábú villám

# POHÁRBAN DARÁZS

Ülök még itt a szeptember végi napon  
vagyok  
ma jobbat ennél nem tudok tenni írni.  
Szavaim is  
kiszolgáltatottak mint én nekik foglyok  
vagyunk toljuk egymást fölfelé homokhegyen.  
Fejemben vásári óriáskerekek forognak  
küllőkig vásott képzelődéseim.

Még ifjú a délután szerény.  
Világít zölden a nyír.  
Repülő morog vattafelhők mögött.  
Két lányunokám a hintáknál nevetéseket  
ejt a kanyargó fodrozódó langyos levegőbe.  
Öreg pár előre ne fuss –  
az erkély hőhullámokon siklik velem egy helyben.  
Szólok a sorsnak hogy ne fenekedjen engedjen merengeni.  
Kerengeni. Itt van. Ez volna? Ez a papírforma?

Egyik este sárgás hárttyáit kimerevítve mérgeivel  
őrjöngő darázs húzott fölénk vérbeli vadász  
már ágyban voltunk könyvekkel.  
Üveg poharat borítottam rá mikor leszállt.  
A pohár alá papírlapot csúsztattam  
kivitettem az erkélyen álló fehér műanyag  
asztalra tettem és lekaptam a fedőt.  
Hallottam éjszaka hogy a pohárban motoz  
nem szállt el. Reggel is ott volt.  
Kiborítottam a hátára esett.  
Kapálózott kínlódva állt lábra.  
Szárítkozott már melegen sütött nyolckor a nap.

Tegnap este is milyen szép volt a Vérmező  
ahogy a Kékgolyó utca felől egyetlen sávban besütött  
szétszóródott a park még alig kopott zöldjében  
a porhanyó fény.

Dong az üveg pohárba fogott térség s nem is a kétség  
játszik velem de a megtörténtek néma árnyai  
mint párhuzamos kívülről nézhető jelenések  
vagy ráfogás csak hogy  
tárgyilagos fenomenének fenéig elmondhatók.

Egy ideje a Városmajor utcán nap mint nap látok  
egy korombéli ezüstszakállas alig másfél méteres  
férfit ahogy ugróiskolázik és az utca kövekhez hátán  
összekulcsolt kézzel arcán boldog vigyor lehajol.

A pohár napokig ott állt.  
Láttam a szobából  
s meg is látogattam vizsgálgattam. Néztem csak  
néztem megérinteni féltem. Föltehetőleg nincs kiút  
s nem is szeretném hogy legyen  
de hogy ne kérném ha mégis volna azt ne hiszem.

Az időjárás elromlik aztán üveg homályosul  
menetrend szerint s mint a mesében a homokhegy  
árnyai de nem oda nézek nem azt kérdezem.

# ÖREG LÉGY

Egy nyárról itt rekedt  
öreg légy  
röpdös köröskörül a szobában,  
enyhén zakkant, napról napra nehézkesebb –  
ma délután  
a gyümölcsös tálon elfekvő késre telepedett,  
odatapadt, s mikor rálegyintettem,  
ezt ne tedd,  
meg se moccant a süket,  
úgy kellett leráznom a pengéről.  
Sértetten zizzent aztán és cikcakkos vonalakat huzigált  
orrom előtt a levegőben;  
maradj, csaptam feléje,  
mert agyon talállak ütni.  
Kínos volt elgondolni, hogy mégis kímélem,  
éljen, amíg él, nem törődöm vele,  
nem lesz a versem házi legye,  
analógiákat petéző – máris az;  
én meg témám késére tapadva  
hagyom életre kelni,  
legyen  
légyzümmögéses paralella az egész,  
belehallva-hullva  
a november végi délután duruzsoló dallamaiba.  
Már elég.  
Mindig ez a vég(e),  
kétértelműségbe burkolózik a leírható.  
Vagy mégse?  
Az idő közben lohol, nem érni utol.  
Már itt a tél és mindjárt  
esik a hó.

# BOLOND HÚR

Ez a teremtéstörténet mára mert maga  
az úgynevezett élet s ha csak percre is hagyom  
súlyai átszakítják a mennyezetet nem  
kímél. Az ember amúgy is retteg örökösen  
a lét véletlen mennyköveitől süllyedéstől  
a sötétben világ-vírusok vakságától  
megnyomorodástól vétlen kiégéstől de  
ha fény felől mondom (kolompomon ha  
elkolompolom) bűvös erő hajt litániázni  
nem is artikulálni kiabálni (ó mellett az ő  
hő-tündöklésekkel sem megnevezhető)  
hogyan ez a nő engem hogy nekem velem  
így hát úgy kidülleszthetem a mellem és  
annyira megfeszülhetek bolond húr  
bonghatok elmondhatatlan fulladásig  
fokozhatatlan egyszerre van meg minden.





# KI NEM MONDANI

Ülni csak ülni a napon hagyni  
lenni kinn a fény a hő hasában  
hajdan anyámban fölhúzott térdem  
és azt se kérdelek semmit vagy alig.  
S pont itt most így egyszer  
egyetlen egyet kívánni csak.  
Minden létező erőm összeeszkábálni  
megfogadni akkor soha többet.  
Várni hogy legyen meg  
ki nem mondani mit.  
Mint csirke csontját ha törném  
a véletlen öklét kisimítani.



# ELŐBESZÉD

Tudvalevő hogy őszi nátha téli nyakfájás  
és a lapocka alatti hátizmok bordáig  
nyúló szalagjainak tavaszi görcsei ellen  
és jószerével minden lappangó közismert  
vagy titkos álarcos vacogtató rossz undoros  
kor-sáp világ-nyű sorsszerűnek félt  
idegenség-érzet enyhítésére az  
ujjhegyek érintése jó mert jótékonyan  
hangolja föl a testi-lelki közérzet húrjait  
sötét tónusait úgyszólván elűzi ártó  
képzeteit és az orvostudomány által  
eleddig csak részben föltárt és az agyi  
folyamatokban sem pontosan követhető  
(leírható kimondható stb.) férfi és női  
paralelizmusok együttműködése révén  
roppant hatásosan egyszerre két sze  
mélyben gyönyört fakasztó-árasztó módon  
történik (kéz láb tár szem huny száj nyelv  
rés nyit csuk nyit jár kulcs benn kinn tíz  
és tíz ujj domb völgy füveit fésüli) ilyenkor.

# A HELYSZÍNI KÖZVETÍTÉS FÖLCSERÉLÉSE

A hegy sáros hátán hódarabok  
izzadnak tél végi napban  
a mászófával szemközti  
nyomorék padon ülve írva  
döntve hátamat agyonfirkált  
támlájának kívülről nézvést  
megtévesztésig olyan vagyok  
mint öreg költő hirtelen rászakadt  
az ihlet hogy szerelmének  
udvaroljon helyszíni közvetítésként  
hozza fel mondja ki amit eddig csak  
félig vagy félig sem és ehhez új  
szavakat szimatoljon az érzékelhető  
és elgondolt világ teljes  
metszetét a lét egész köréje gyűrűző...  
...s ekkor szemüveget le papírt  
ceruzát vissza be a zsebbe és ki  
a versből át a hegyen hozzá hogy  
a helyszíni közvetítést ráíródva  
bele ivódva tőle átítatódva fölcserélje.

# ÚGY (A BIZONYOSSÁGI RELÁCIÓ)

Most nekifoházkodom (megtörtént)  
és végre megírom itt (ennyi idő után)  
hogyan az *akkor* és a *ma* tehát az *ifjú* és  
az *öreg* száj hangjai egész bolyongó  
reszketésem fűhegyű tűhegyeken lépkedő  
az időből és szavakból tákolt térben  
most már tudom mert mélyére merülve  
itt van *úgy* van megvan nem a jelentése  
de maga a belőled áramló engem hozzád  
sodró szerelmesség hő vas kő fénylő futó  
tudó ez a bizonyossági reláció.

# FORRÓ LYUK

Forró lyukak  
a gyógyfürdőben  
találjatok rám térben  
időben újra és újra itt  
ott árad be érzem a hő  
medence alján jó fel  
a jó a föld mélyéből  
ásványok illata gőz  
zölgő víz ölel  
körül lebegtet  
sehova mámora mint  
szerelmi áram dajkál  
elálmélkodom simulok  
vissza-ringatom és súg  
dosom füledbe a forró  
lyuk a fundamentumom  
húzz magadra legyünk  
a firmamentum alatt  
ma összetapadva  
buzgó szeretők.

# REÁLIS DAL

Azt mondtad a minap most már látható  
külön szemrevételezés nélkül is  
tárgyilagosan mintegy nyilvánvaló

nem lesz elég a hátralévő idő  
hogyan eleget beszéljünk te meg én.

Erős melegség érintett mélyemen  
és nem a reális halál-idézet  
de a biztonság új foka hogy megvan

tetőtől talpig bugyolál – s hajoltam  
hozzád testileg is a térségen át.



# UGYE MEGISMERSZ

Az idő mintha valaki lenne ő  
most bizsergető borzoló  
tetőtől talpig kinyitó  
térsegekkel megkínál jöhetsz-mehetsz  
verset festhetsz szerelmednek  
a hatvanadikra halljam  
van-e merszed mi lesz  
a képen s mint a modern költészet  
kimondhatatlan részecskegyorsítói  
rezegteti neuronjaimat gyerünk  
pörögj van még hat napod  
ennyi istennek is elég volt s  
mintha ironizálna nézi a kezem láthatja  
sárga ceruzacsonkkal dolgozom  
a szemüvegem fekete tokjára  
simított tenyérynél blokkra írom  
a Kis-sváb-hegy fennsíkján  
még mocskos hódarabok fehérlenek  
csenevész fenyves alján a hirtelen  
jött melegben szemlátomást szikkad  
a sár füvek zizegnek krókuszok  
kinyílnak az ibolyatenger megéled  
két véreb rohan felém foguk  
fehér nyelvük kilóg megtorpannak  
rám merednek megszagolják  
kezem papírom sétáltatójuk üvölt  
ide vissza tovább súg iménti hang  
és futkos mint a kutyák mutatja  
mire képes menyire tágkeblű bármit  
megengedő térképei kitarulkoznak  
 kozmikus színpadon varázsolhatok  
nincs túlzás a megtörténthez képest  
nincs

s ahogy újra meg újra megcsendül  
már megvan a válasz  
'62 tavasza lesz a képen  
fűrészelt tetejű fák a majorban  
platánok esti törzsei közt abban  
a fekete-szürke-ezüst csíkos  
szoknyában égszínkék dzsekiben  
dőlt nyitott ballonomba  
nádszál könnyűség forrósága érint  
úgy húzom magamhoz szorítom  
mintha tudnám egyetlen esélyem  
hogy legyek de nem ott akkor még  
ilyen szavaim nincsenek  
csak lökődöm térdéhez nyakához  
most mégis azt a túlkoros kamaszt  
zűrzavaros menekülőt idézem ide  
jön fut rohan zuhan  
a számmal mondja  
én vagyok az ugye megismeresz  
az idő elnézően vigyorog  
meg hunyt szemmel kivált  
de nem is hallom a sistergő  
tavaszi hóben  
már a hatodik napon – –

'62 tavaszra lesz  
a képen



Ugye megismerés

# AZ ILLETLEN VÁLTOZAT

Mégis megint mint szerencsés és  
makacs vagy csak a vak véletlen  
voltából vagyok itt vakogó vé-im  
ollóival verset hasogatok lenn a lón  
fönn az Etna köztük kiszakítva  
hő és fény iránt tátozó szomjam oltja  
negyvenfokos meleg a nap hasamra süt  
forró sugár barnára éget a tenger meg  
visszaringat ifjabb koromba megingat  
bennem semmivé mossza (szinte) sötét  
képzeimet próbálok alájátszani-simulni  
fölébe heveredni karom  
oldalra tartva csak lebegni ennyi  
lágyn hullámozó vonal az ilyen magam-féle  
öreg hal szavait is partra sodorja beírt kavicsok  
közé mit mond kérdez vagy állít  
hova fordul ma éppen mi a hangnem a lón  
a rosszon úrrá lesz-e mersze. Taormina és  
Catania közt a parton már a hely neve is  
(Giardini Naxos) mint zöld szilvahús a görög  
hedonéba húz olasz édességet a mélységet  
lágyn kanyarral kikerülő öbölben a  
furfangos tolvaj fiának lábnyomai futnak  
mennyire tetszett nekünk ifjan hogy  
jobban szeret sült halat enni  
szerelmével háltni  
mint menni  
görgetni  
követ  
az istenek parancsára ez a mítosz sötét kéréjéből  
kitépett szál mint illetlen változat itt hiteget  
hajlok hozzá legyek én is engedetlen létét  
a kettéharapott füge ízével ínyemen tanúsítsam  
el ne fújja az Afrika felől viharzó szél.

# EZ A SÁV

ez a május elsejei szél ahogy  
oldalvást a meleg fénybe húz  
és mutatja hogy teste sincs  
ez a sáv évről évre mélyülő  
rejtélyeihez megint hozzáad  
el nem évülő hangokat  
látom szétterül ívben elvékonyul  
vagy bonyolult héjat bont csupán  
meglehet visz befelé de befelé-e  
hova csakugyan késő délután kivált ha  
az üvegen áttetsző árnyak megnyurgulnak  
nyugat felől feldől az ég alján  
sárgánál fehérebb porral teli edény  
mi az és miért omlik szét légneművé  
éjszaka ezt lyuggatják át az egy-kerékre  
ágaskodó motorok buffanó sikolyok  
semmi ok a sötétségben sehol  
már május másodika van

# A LÉPKEDŐHÖZ

lépked  
a földfelszínt nem érinti meztelen talpa  
kósza panteista ki bennem él  
verseim zizegő lombozatában füvein  
két fehérén-feketén villogó fiatal szarka  
fészket épített évek óta elhagyott  
romos madártanyát újítottak fel  
a konyhánk ablakával szemközti  
csenevész kőrisek tetején ez a lépkedő  
maga is bízvást cserregő  
aktuális pojjáctól irtózó  
a madár-pár szertartásosnak tetsző  
jeleneteiben gyönyörködni meg nem unja  
már-már önfeledt mintha nem  
belőlem való volna mulatok ezen  
s megrángatom a madzagot  
ő meg andante a tér-idő  
Mozart-zenére vélhető vonalát rajzolja  
s tőlem se függetlenek lépte

PINGÁLT ZENÉK

# ÁRIA

Öregedőben  
a földi redőkben  
négykézláb mászik hason csúszva jár  
görög imbolyog lökődik  
süppedő képzelt tájon mit sétafikál

át a vak-világ-lapályon hangzataival  
a város fölhasadozó megvasalt kövein  
autógumi-talpakon szandálosan  
betoncsövek és üvegketrecek lent-fönt égnek  
a szélnek émelygésnek olajszaga van

de jó hogy két test egy barázda  
őrülten jó áriája irdatlan közök érintése  
valahogy vonatkozik az egészre





# MONDOM

még süt a nap füstön is átsüt mondom  
még megyek az ösvényen karomat lóbálom  
még gyönyörködtet a földomborodó Gellért-hegy  
hátán göndörödő felhők gyapja mondom látom  
még fú a szél és a fű mint Tarkovszkijnál sziszeg  
még fejemben összevissza áramlások kínjait  
hogyan elrendezem ha két áthatolhatatlan közt  
a harmadiknak neki is csapódom föl nem adom  
még düheim cirkuszi karikáit lángra lobbantom  
még ámulok és émelyedem kortársaim süllyedésén  
még megdöbbsz a megafonok agyatlanító nótája  
és meg is rémít zuhantatna mind minden oldalról  
még védekezem már nincs mivel csak mondással  
még testromlásaim árnyait a lealjasodás porában  
trappoló bandáktól megkülönböztetem mondom  
még tépek három szál őszi kórót izzanak vakon  
még hiszek valami nem tudom megmondani miben

# FUSS TOVÁBB TE SOR

Dalok és rajzok oktalan  
dőlnék belőlem hasztalan  
március 15-e van.  
Petőfi utolsó szava a kukoricásból  
a megvadult fekete időből  
egy rémülésekkel teli ész  
őrült meséjéből (ezt még versbe írta)  
mint a világosságban végre megpillantott bizonyosság  
félhangosan szól mert senkinek se  
potomság  
célталansága tökélyében most hozzám eltalál  
meghallok és elborzadok hogy miért mit jelent  
de nem ereszt és vérét veszi a dalnak.  
Reggeltől estig szabadságot szavalnak.  
Szürke papírlapomon szürke vonalak  
sehova tartanak.  
Ne legyen forma amorf se kell csak fuss tovább te sor.  
Futunk.

# A FÖLIZZÍTOTT KORDÉ OKTÓBER 23-ÁN

Ez egy új vers kezdete.  
Csak a pereme.  
Tíz körömmel kaparom,  
aztán megtorpanok.  
Nem lehet nem érezni: a föliztított kordét  
kitolták a színre, fájdalmában nyikorog,  
de beleugrálnak és szétrángatják,  
kisajátítják és magukra húzzák,  
kifőtt a mentális zagyvalék a kondérban,  
gőzöl, bugyborékol, már tálalnak,  
nincs menekvés,  
le kell nyelni,  
könnygáz sziszeg és gumilövedék,  
öklendezés és kínröhögés,  
ugyan ki nem látta, és előre! félte,  
hogyan lesz belőle, most megvan,  
a kordé ostobán elmocskolt, sívó darabokban.  
Bámulom tíz kaparó ujjamat.  
Ez egy új vers kezdete?  
Csak a pereme.  
Dől rá híg homok, betemeti.





# POLITIKAI VERSET A POLITIKAI ELLEN

Naplódalom szóltam és mélyet sóhajtottam  
az alkalom maga magát kínálja  
ütött már a pártkampányok hava hete órája  
lássam van-e benned kurázsi hogy a fenyegető  
öngyötrés elől ne próbálj meghátrálni? Nincs  
vakkantott undokul kérdeztem van  
löktem vissza csípőből s alig színpadiasan  
de politikai verset a politikai ellen hogyan írok?  
Firtassam mi mit jelent a mögöttiben  
van-e személyes tettfedezet nincs de  
hiábavaló minden látszat aki nem választ az is választ  
régóta kérdezni a politika társadalomépítés-e nem  
de érintetlen maradhatsz-e a politikától nem  
de mindegy-e hogy mit érintesz milyen fokon nem  
de igen kotognak mondataim verik az üres vályút  
ütik bottal a zörgő hideg héjú szavakat naplódalom  
te ne héj legyél hanem konkrét... na mi legyél?  
Nyögsz? Löködsz? Védekezel? Ki-beszorulsz?  
Defenzív dal leszel? Lélekaltató hogy kérdeztél  
legalább? Kimondtad – sem sem? Védekeztél.  
Mentem a hegyi úton csúszkált a lábam. Kérdőjeleimbe  
kapaszkodtam egy öreg nyír mellett lecövekeltem.  
A fából csodás kopogás hallatszott – üzenet?  
Válasz? Már-már meghökkentem aztán a hangok  
elvezettek s megpillantottam a februári napban villogó  
magasban harkály-társamat gondoltam a verset zárni  
ha megírom elég lesz talán. A jelentéskeresés  
kínzó kényszere vele szépen marad nyitva.





# ZÁRJÁT NYITVA SÍR

Szálait elvarrni nem szeretném  
ha merném se tudnám szonettformán  
csak körülírnám rímbe rejteném  
hangzásokkal festeném a formám.

Heteseim zárját hagyom nyitva  
köröttem épp a Retek utca sír  
december izzad az idő titka  
megfejtethetetlen nincs a hírre ír.

Szó csak úgy hat ha kifent és kommersz  
ez bellum omnium contra omnes  
de szabad bel canto áriáznod.

Mióta tudom. Versem kuporgat.  
Dalokkal csönddel okadatolhat.  
Bőghettek fennen vad páviánok.



# VAN KÖZTÜNK VONAL MŰKÖDIK

'72-ben kaptam ezt a lev-lapnyi tojáshéjszínű  
kartonra írott üzenetet Örkénytől s ahogy most  
a nejlonzatyrokba temetett évtizedek  
foszló dokumentumait átforgatom és  
marokszám küldök kukába gépiratot levelet  
gyáva és buta szerkesztők lektorok szüleményeit  
újságkivágatot egykori fecnik iratok garmadáját  
ezt nem –  
s míg jólesően elbambulva  
némán és így annál (minél) mélyebben röhögök  
eszembe jut hogy akkor enyhén savanyú  
pofával csak azt értékeltem hogy visszaszól  
(a *Valóság*ba írtam a groteszkről és róla)  
jelzi a kapcsolat létezését van köztünk  
vonal s működik ez ritkaságnak  
számított már akkor is holott az összetartozás  
illúziójával ideig-óráig az ember úgy ahogy  
áltathatta még magát –  
hatvanéves volt akkor kiszámolom  
én meg most kettővel több mint amikor ő meghalt  
ez a számolás mire jó csámpás játékgolyó  
de érthető hogy humorérzékből közben  
hozzá öregedtem  
és abszurdja mint a jelen-világ precíz leképezése  
érkezik meg hozzám mégis szívbeli áramlással  
hát szavait ismételve most visszaüzenek  
*Köszönöm szépen az öregek nevében*  
*Örkény István Blaise Pascal Renan Picasso Sacco*  
*és Vanzetti Sztálin Dafnis és Chloé (Pasaréti út).*

# A FONDORLATOS KUTYAGOLÓ

*Szeretsz te még engem, ugye? Kérdeztem,  
már az ajtóban álltam, mentem menni;  
hirtelen buktak ki szavaim? Semmi  
okból? mert nem is lehetne létezniem*

*másként? Űztem magam az őszi hegyen,  
fájtak az öreg kutyalábak; *hogyne*,  
mondtad, vagy ezt se; villanó szemedre  
hagyatkozva kutyagolok most, nekem*

*minden jó lesz, ha bármit és bárhogyan,  
s mégse mindegy, csűrtem fondorlatosan,  
miként válaszolsz, elhangzik-e, *igen*;*

*csak egyértelmű, kétségtelen legyen,  
hog्य szavad versemben rímelni tud-e.  
Félhessem: *szeretsz te még engem, ugye?**

# DE HŐ ÉS ÁTKAROLÁS TERÉN

Mentünk hideg szélben a hegyen át  
mondtam rád adom bordó pulóverem  
öleljen át (öleljen át) és  
takarómat is együtt velem  
mentünk május délelőtt volt  
a Kis-sváb-hegy déli oldalán  
egymás oldalán s hogy még  
egyértelműbb legyen  
le sem vetettem úgy adtam rád  
a pulóverem  
hát mit mondhatok öreg darab  
de hő és átkarolás terén  
a történet amit te meg én görgetünk  
gondoltam de semmit se mondtam  
de dőltem testtel is hozzám dőltél  
a betonjárda kockái mentén ismeretlen  
gombostűfejnél alig nagyobb lilák  
izzottak pitypang-gömbök alatti mélyben  
mentünk hideg szélben a hegyen át.



# INVOKÁCIÓ

ez a rajz félig céltalan egészen  
képzelődéslenyomat szerte össze  
megyek a nyomában és nézem jössz-e  
velem át mindig át a derengésen

érezd-e hogy érzed éppen történik  
tudod-e hogy tudod vagy csak kongatod  
bugyraid szonettlő húzza fogatod  
én írom te olvasod itt örvénylik

kettőnk között most a Tusnádi közön  
ahogy átlábalunk a folyós ködön  
az istenhegyi fák árnyai súgnak

pislog ránk a Zsibói ABC-bolt  
mint élő invokáció vagy félholt  
múlt kéreget adj értelmet az útnak





# RIMA-SZONETT

Ha hátamba fú az Akastyán-hegyi  
s elnyomja fülemben a drótzizegést,  
beszédét szó szerint vélem érteni,  
de vissza nem szólok, mondj másik mesét:

menekülni nemcsak griffszárnyon lehet,  
s hagyd a szörnyeket, legalább a felét,  
harmadát; zendüljön a rima-szonett  
táncosan, muzsikálja ma át magát,

mindegy, hova vezet, legyen élvezet  
a tere. Hiába. A szél konok szavát  
fölhangolni némán is lehetetlen:

sárkánykígyó ül mindenik almafán.  
Ez a történet újrakezdhetetlen.  
Szél jó szemközt a hegyi szürkületben.

# HAJTOGATÁS MÉG

mögéje kerülni nem rímelni hol  
hogyan lehetne hogy ne legyek halott  
ha nem vagyok még  
a csatornaszagú Szentkirályiról kifordultam

a Rákóczira  
plakátok törtek rám vak szélvihar  
vittem a bőrömet dehogy vásárra  
menekültem állványzatok alatt összedőlnek-e

fejemenél csörgött áttetsző műanyagmocsok  
ma reggel meg a januári ég felhőtlen kékje várt  
sohasem láttam ilyen alacsonyan szálló napot

mögéje kerülni nem rímelni széthajtogatni hol  
nem abbahagyni még  
magamban egyre hajtogattam



VAK SZÁMSOROK

# A LEVAKARHATATLAN ILLUSZTRÁCIÓ

Szombaton (imént) kora délután  
lett ez a rajzforma tarka micsoda  
folt előbb még semmi se volt  
aztán járt csak járt a kezem és  
néztem hogy mi ez talán  
a nyári hegy és hátán kényszer  
képzeim a bedugulni tetsző  
való valami panteista félelem  
vagy egész hogy fél óra s kész.  
Megillusztrálom. Gusztáltam.  
Asztalra föl a lábam és tollam  
alá térdemre papírszelet jöhet  
fúhat alkalmi hangzatok össze  
rezgése mentén sorra sort be  
tűzgetek a képen rémüldöző  
pirosas-lila talán a fájós vállam  
nyoma. S közben a mahagóni pác  
mintha csúfolódni merne. Nyíl  
mutat fölfelé erőtlen bicepsz  
mozgatta kar. Hát mit akar már  
megint ez nem én vagyok. Leg  
fölül lófül diszkrét sörény a  
szombat délutáni jövevény mint  
szabad asszociációk édes nedve  
dúsan árad bőrömre szárad  
itt van. Már levakarhatatlan.

# EGY FEKETERIGÓ

Apafájloom  
hogyne magam konstruálom.  
A kifejezés mögé látnom  
egyszerre kín és megkönnyebbülés  
mintha verset írni annyi volna  
vak nemző lény  
beszédbe bukva élvez el élve az  
alkalommal rögzíti érzékei árnyképeit  
tudatosítja. Dolgozik benne a kényszeres  
dokumentarista. Szül és nézi hogy nézi.  
Próbálja a keletkezést  
tetten érni.  
Közbülső rímeket csenget  
véletlen héjat hánt. Most például  
a szeles-napos erkélyen ír ceruzával  
s látja hogy a sarokba kitett elszáradt  
karácsonyfa (gyökeres ezüstoffenyő) zörgő  
sátrába jár egy feketerigó nagy bátran  
be-behussan.  
Érthetetlen. Eleséget aligha talál.  
Mit keresel ott.  
Odalépek a holt fenyőhöz rozsdás ágait széthajtom  
s előmlik bennem átjár torkomtól talpamig  
jóféle hő áramlása.  
Két ág tövén mesterien formált tenyérszerű fészekben  
öt ékszerrel tökéletesebb tojás.  
Bámulok csak borzongva bongok.  
Nem gondolom hogy ez a válasz (a nyűtt apafájlra)  
nem mondom ki bár hajlok rá.

Arasfajlon  
hogyne magam

kon  
struálon A  
kifogés  
mögé  
látom

ruh  
nemző  
lény  
beszélve bukva  
próbálva  
a keletkezés  
tettén éni

# IDŐ-SEBEK

Hatvan a nő hattal idősebb a férfi  
idő-sebeiket nézni talán mérni  
mélyüket egyes szám harmadik  
személybe fényképezni  
ahogy kapaszkodnak dombra fel  
ereszkednek le agyagos lankán  
tárgyilagos rögzítéssel ugyan hogyan  
és miért is próbálkoznék. Mi vagyunk  
azok s ezek az én szavaim. Március  
van alvó nyír mellett lépkedünk  
megszomjazom. Tavasszal egyszer  
apám a vasútparton zizegő fák  
egyikét baltával megcsapolta édeskés  
nedv csörgött nyírvíz ittam a fa vérét  
hétéves voltam íze megmaradt nyelvemen  
vagy a szóban. A hóban vizelet rajzolta  
kalligráfiák. Mi minden esett meg úgy  
velünk hogy nélkülünk  
többes szám első személyben hiába  
nem akartuk. Kapaszkodnak ereszkednek.





# MERŐ REALITÁS

Hetven után (pár évvel),  
ha egy éjszaka fölébreds, vagy nem is föl,  
csak félig, hogy csúszkálj képzeleid közt,  
úgy érzed, nem tévedsz, bátran fölfuttathatod,  
tetszőlegesen ki is nyújtóztathatod verssoraidat,  
mintha tagjaidat, és egyik fülzúgásból a másik  
vállfájásba sodródva-zuhanva, bele nem oldódva  
még a végképp testiesedő alárántóba,  
úgy csinálhatsz, mintha ez is szabadság volna,  
keresztül-kasul kalimpáló új mese, és beléd áll  
csikordulva,  
inkább átleng rajtad, belobbant, bebélel,  
nem az eszedbe, homályosabb egészedbe jut  
be és be, egyszerre elterebélyesedik,  
szó hátán szó, megannyi ismerős, bejáratott,  
akár elhasznált forma, hang-fogás bőven,  
védhetetlenül rád csavarodó, bevájódó rájátszásaid,  
és zajonganak ott, mit akarnak, fújtatsz, hűledezel,  
gyanakodva remélsz: a keverés-kavarás mégse  
másolás talán;  
azám, a folytatás eszméjébe még nem-absztrakt,  
csupasz marokkal csimpaszkodhatsz,  
nyakad alá gyűröd vánkoso és hangolod a csendet,  
a barlangon túl apró szemekben világszépítő szer,  
a márciusi hó hiábavaló erőlködéssel zuhog,  
de hetven után (pár évvel) merő realitás minden  
meghallatlan, semmi meglepő, a profánba szorult  
jelenések miért ne lihegnének –  
komplikálás nélkül lehetséges-e kiókumlálni sorra  
sort?







# ÁHÍTOZÁS SZÓBÓL SZÜLETETT FOGÓDZÓRA

Egy végtelen mondatra áhítózom központozatlan legyen  
első látásra-hallásra merő ráérzésre lendítse szótagjaimat.  
Csináljuk együtt már érzem most belém vág és nekilendül.

Ha sikolt is veszettül vagy megragad vadul s fölém kerül  
súlypontomat áthelyezi megígérem neki nem kérdezem  
minek. Toprongyos vigasz hogy nem tudom csak toporgok.

A rémképfestés hangzatait meg közben ha nem is akarom  
alkatom szerint úgy húzkodom elő öreg naivista egy füst  
alatt a kipróbált és vadonatúj árnyalatok. Mind héjatlank.

Még akármiből lehet akármilyen végül is még minden kettős.  
Kezes cérnaszálam legyél újra csavarható puha fonalam  
szóból született vonal ahogy elképzelek és te is engem.

Még mit lehetne feltételeznem miben milyen micsodákat  
meglovagolni ellene menni medre lenni a vak áradásnak.  
Vers és rajz közt dobogni ki nem dobódni megfogódzni.

# ZOKSZÓ A ZAGYBAN

Megírhatom hát mindenkinek  
vagy senkinek,  
legjobb lesz mégis Akárkinek;  
közönséges hangzatokra kottázhatom,  
hogymonyítás és suttozás  
legyen egyszerre,  
hitetlen hívő,  
kitalálhatok nyugós ritmikát,  
verses pulicisztikát,  
lehetek öregem szöröcsögő blogger,  
szabadon  
megfejtetem a titkot, amit  
mindenki tud,  
nagy merészen kimondhatom,  
akármi dallamra, egy mondatra ráhúzhatom,  
mert nem lesz benne  
semmi új, ami nem volt még  
hányszor kipróbált,  
semmi, ami csak most van,  
hiszen ki nem érti:  
hol zagy van, ott zagy van,  
s nemcsak a tározóban,  
a kolontári házban,  
a folyóban, a halban,  
a részben,  
hanem az egészben, a voltban és a vanban,  
untig folytatottban,  
a mindig valahogy rosszul elfojtottban,  
zagy-korban a zagy-kór az ok,  
a szó erre kellene;  
ez az-e?

# NEKIFUTÁS

Nekifutok s nem tudom,  
mi a célom, az okom,  
térdemen a laptopom  
csak duruzsol, én meg  
rutinosan okos-kodom  
a határtalannal –  
le  
ne  
nyeljen,  
valahogy már (még) ne  
toko-sodjak be;  
kifejezés-burjánzásokba  
se.  
Este tíz után egy  
motor magányos  
jajongása  
keresztülássa magát  
szobám  
csöndességén;  
elhal  
az ablakon túli feketeségben.  
Minek is kellene nekifutnom,  
hogyan kifutás  
ne legyen belőle;  
hát nem tudom,  
de nem a két kezem  
és a billentyűk műve csupán,  
ha próbálom hinni s elhitetni:  
bujkáló hangzataim  
sétafikálni se rest danája visz.



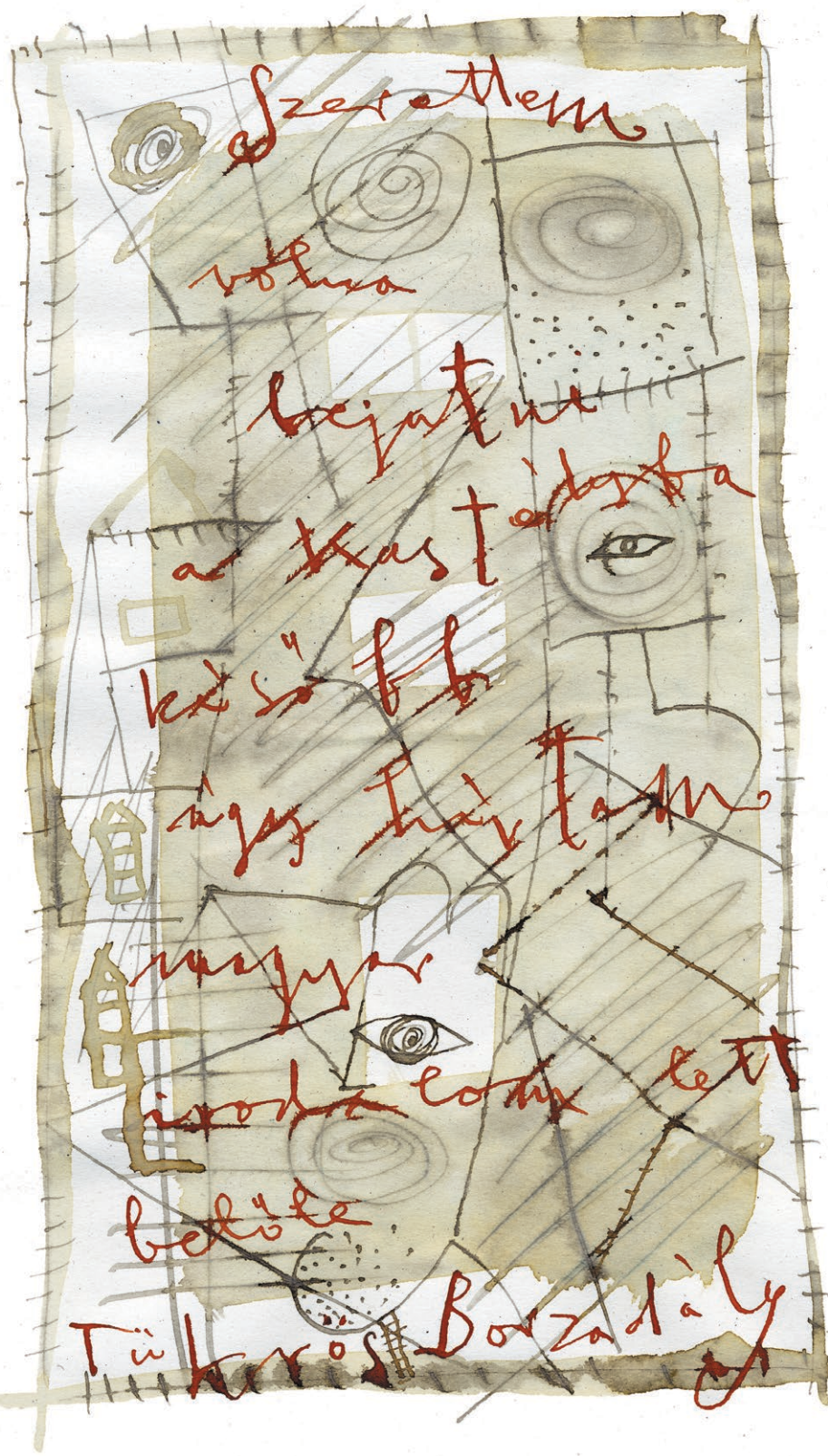
# JÁZMINOK

Hajnalban fölriadtam.  
Fél öt volt,  
már szürkült az ég,  
még fénylett a hold.  
Körülnézdegéltem.  
A szemközti ház mellett elláttam  
a keleti égbolt aljára.  
Alig pirkadt.  
Félvad  
felhőlények heverték kábultan ott.  
A szomszédos ház erkélyén  
valaki mobilozott.  
Egy korán kelő szárnyas,  
szarka alighanem,  
a lilázó orgonabokorra hussant,  
és fekete-fehér cifrája olyan pompásan mutatott  
hogyan eszembe se jutott  
megkérdezni,  
mit keres ott,  
miért pillog rám egyenesen,  
de mikor a függönyt óvatosan  
félrelebbentettem,  
magakelletően továbblebbent.  
Rendben lévőknek látszott minden  
körülöttem, magával azonosnak.  
Mégis fölriadtam.  
Késő délelőtt vettem csak észre,  
mi változott:  
az udvaron kinyíltak mind  
a jázminok.

# BEJUTNI KIJUTNI

Mint Brunszvig király nagyanyám  
meséiben szerettem volna  
bejutni a kastélyba később  
úgy hívtam magyar irodalom  
lett belőle Tükrös Borzadály  
de a társak gyönyörű igazságait  
megértettem hogy surranó hal  
vagyok véres nád közt és az a  
fontos legyenek ne legyenek illúzióim.  
A keleteurópéer pontosságát is  
elhittem éltem a négykézlábtrappban  
dramaturgiájának gyötrelmes szépségét.  
Az Akastyán-hegyet honnan menekülni  
csak lóbőrbe varrva griff-helikopteren  
lehet. Úgy sem. Mi lenne velem ha  
mindezt visszavonnám mint mások.  
Burjánzó szövegeik gögje üresség  
cicomája nekem követhetetlen csupa  
krücc és kers-pityere pök hogy unok  
tőle. Nem játszottam persze titkos  
ügynököt nem is imitáltam.  
Fikció és jelenvaló gyalázatos össze  
hazudásától tartózkodtam hogy történet  
és történet közt a különbség  
el ne inaljon vénségemre sikerült  
az irodalom-kastély ketreceiből kijutni  
hova hát ide löktek is valóban.





Szerettem

volna

bejártam

a kastélyba

kesőbb

is jártam

magyar

irodákban

belül

Tükörös Borzadály

# ELÉG KÖZEL

Ha igen utólag mire megyek vele iromba  
jószág az irodalom megfoghatatlanja irdalni  
sincs mód besózni elásni. Mással se volna  
nem jobb de más se hiába lehettem volna  
templomban orgonás jól fújtattam tízévesen  
vagy asztalos bármi foglalkozás csak ide űz.  
Semmiképpen. A képen amit festek éppen  
mázolok sok dolog hangzik tolakszik  
árnyaik elébem zuhannak keresztül vak  
föltételezések káprázatok épen kellene mind  
fölérnem megragadnom elég öreg vagyok  
hozzájuk elég közel és nem túl közel talán.



# MALOMBAN

Mit sütsz ki belőlem alacsonyan szálló őszi nap  
nézed ahogy irkál alatt és szemhéjat hunyva  
két-két sor közt befelé bámul hallgatózik.  
Jólesik neki sugarad fény és hő.  
Hallja közben a szél megunhatatlan  
fúvását fű lomb vihar utáni kékség húrja zizeg  
fenyők és nyírek ezüstös rései. Elterelés gondolja  
mellébeszélés zenébe hullás kimondatlanul is  
szorongás az oktalanság heveny semmije  
oda behúzódok. De nem. Visszavonom bár  
hagyom hogy versbe írja talán kitapogat vele  
vagy égtájtalan sétáján eljut oda hol a kovakő  
fölszikkázik és kihat az egészre megvilágosul  
ha csak egy pillanatra is hogy a csinálja-szenvedi  
malomban hogyan hull a liszt s a gerendákon  
függő denevérek fejében mi forog.

# SZERŰ

*Török Sándor századik születésnapjára*

*Ki-kirajzolódás, árnyas*

*Szem-íriszben?*

(TÓTH ESZTER: Dobbantás)

Élet és halál egyként -szerű-e nem  
tudom a választ nem tudta megértetni  
velem az antropológia szép meséivel ő sem  
mikor még nap mint nap összefonódtak  
történeteink számai a hatvanas évek  
derekától a Szalay utcai meg a Thököly úti  
szerkesztőségben és úgy tűnik föl ma előttem  
különbségünk most már fix pont marad  
nem változnak nézeteink de mi ez a világító  
egybevágások mögött szóra bíró kérdező  
erő az idő ahogy nő vagy zsugorodik vadul  
a kor irgalmatlanul relativizáló tényeivel sem  
halványíthatja el amit tőle kaptam mindegy is  
minek nevezem aránnak-e a jó iránt az  
érzékekben ő föltételezte hogy pedzem erre  
játszott (varázsló) egyenesen személyemre  
szabott értelemben. Szeretném itt  
az alkalom tákolta térben időben  
szem-írisz-rajzban megerősíteni -szerűségeink  
közös számai dokumentálni hogy megvan nálam  
az a valami gilikoti nem ragadt bele a béljós(nők)  
sarába nem fújta szét a kozmikus ürességbe gonosz  
világhuzat ellene mondom.



# EGY ANTOLÓGIA- LAKÓRA

*nincs sehol sem,  
az a tűzbe itatott vászon –  
csak ez a másik,  
ez a csupa nyál,  
ez a fulladásos,  
fénytelen halál*  
(Nessus és Hercules, 1968)

Nagytakarítás közben puffan elém a Szép  
versek '68-as kötete s ahogy a püspöklila  
rácsokba tördelt fotók közt a hátoldalon  
megpillantom az ismerős arcot  
néma szájjal azt mondom áhá ide  
bekerültem és fanyalogva pörgetem próbálom  
mint érzéketlen idegen az évtizedek óta  
olvasatlan lapokat hogy most milyen és  
nem akarom de megérint fölhasít  
behúz a résen unt mechanika lemerülök  
az éppen hatvannyolc portré alfabetikus  
sorrendbe vágott filmjében tallózok  
hajdani portársaim szövegeiben és  
az arcokhoz kattánó asszociációs  
pályákon bevillanó emlékdarabkák közt  
lökődöm csőrök és karmok kalitkájában  
émelygés tör rám feltüremkedő történetektől  
lábamnál zúg a porszívó s akkor  
az ismerős arc...

meghökken meggyerő mosolyával kisebbik  
fiára valló vonásaival (az éveket lazán számolva  
akkoriban született s most annyi mint a képen  
látható antológia-lakó) a porszívót kikapcsolom  
verseimtől tovább hökkenek hogy a cenzorok  
ezt ki nem köpték inkább vakon beletemették  
talán csak a fotót nézték  
ezt ma is írhatnám mint vagdalkozó Hercules  
ezt mégsem a mitologikus analógiát ha ma  
hát kicsavarnám a szétszaggatott társadalom  
rongyaira varrnám digitalizált plakátjaira  
vetíteném és parányít se mosolyognék  
nem is tudnék csőrök karmok ketrecek...  
elrántom képzeimet bekapcsolom a porszívót.

# EPISZTOLA

*A Sűgja Hang költőjének*

Én írok. Fordítva hogyan is lehetne.  
Hívlak hogy beszéljek hallgass rám jó felem.  
Az embernek ha költészetregénybe tér  
a tér belül amúgy is végtelennek tetsző  
úttalanjain kell egy-egy fogadó ahova betér  
s a te százegy szabad versből összegörgetett  
gömböd pont nekem való hahó hallod-e  
tudod-e milyen süketségben szenvedő  
monstrum tenyérnyi szigetéről szólítalak  
te akkor '87-ben és '88-ban recsegő-ropogó  
ajtótlan ketrecekbe zárva erre a gátlástalan  
üres nyitottságra hogyan láthattál volna  
előre a jövőbe nem csak a jelen legfeljebb  
a másnap préseit nézted hogy ellened nyomódva  
bele ne lapítsanak émelyítő viszonylagosságba  
most meg... ugyanaz másfelől. Bár ahogy  
itt állsz megint mint belül álló kívülálló őrlődsz  
mást mit is tehetnél belehorpadsz. Társak  
szobádon túl alig. Faltól falig árad automatizált  
patentja szerint. Írsz. Ellene mondasz. Még  
mit tehetnél. *A költő ír s a kis halacska ikrát*  
*űrít kacéran* ó ezek az analógiák aztán végképp  
kimúltak hangzataik mint facér mókák pucér  
paródiák meg sem nevettek. Hagylak már.

# MIVISZI

álom vagy sem egyre megy mi viszi  
mi viszi mi csivitel fülében  
fülében talpában lépteiben

léptéke kezében a tér meder  
az idő nyitva mint alkimista  
szerszámai a gondolatai

kopácsol és belebonyolódik  
azt hiszi ő viszi visszakérdez  
miviszi miviszi mégis csak zúg

szárnyatlan szegetlen úgy sziszereg  
kígyó is lehetne kigöngyölöm  
bukdácsolsz hívatlan mit akarok

vágtatnak kétoldalt vak számsorok  
végtagok ábrái megjött a tél  
miviszi miviszi űz-e vagy húz

személytelen közökön harci dal  
és langaléta margaréta szól  
végül is még elnémíthatatlan







# ÁTÍVEL

végül is még elnémíthatatlan  
átível magánhangzói hátán átzökken  
ártatlan atléta közben kalapot lenget és

egyetlen húrt penget de mögé még mögé  
és visszafelé nézve hozzá is adódik  
kicsorbulhat már-már terebélyes a táj

mindig van tanulnivaló ámulni jó  
és absztrakt alapon is elidőzni  
légy erős ez ma is még helykeresés

hallgass ne nyaggass vagy jó zizegj  
hagyom hogy a dal falait kifesd  
fakó hangzatok lágy lankáira lökj

beszéljünk áradj cserregő vadon  
rejts el a képtelen homályból  
hasítsd ki alkatom alkalmasint

ez itt a szószálazó elnyűvő saját kín  
meg szabad is a sötétje és a fénye is  
ritmusa elsodor fut akár peremekig

# PONT ITT

Végül is még előáll a vers, megvan. Hajdan dadogás volt, sétalovaglás volt, nyíni tanult, tudott. Miért volna csak a múlt kétségtelen? Amíg meg nem halok, az egész egyveleg itt van velem, a jövő idő villanását lesem; tessék, éppen történik, bizonyosága vagyok. Ugye, hogy létezik, kibomlik, és vadonatúj – még nem találkoztunk sosem, te pillanat meg én, ha ugyanazon a Földgolyón is, se; hebegve-kapaszkodva most itt, pont itt.

# HUZAVONA

Most itt, pont itt egy Mirónak író kéz  
húzza-vonja vonalait. A víg huzavona  
merő képtelenség, de képes megtapadni.  
Szabad a világ idióta kanyaraitól egy  
pillantással megkülönböztetni. Ni-ni,  
nem is testetlen már. Naiv, aktivista  
magánvalóságaimat buzgón kisimítja.  
Nézd csak, éppen helyénvaló.

# HAJLATÁHOZ

arcomat szorítom  
nyakad hajlatához  
hogy meghatározz  
láthatáromon átmoss  
szorítom arcodat  
nyakam hajlatához  
mindennapi halálon  
át is meghatároz  
arcon nyakon kézen  
a ráncvonalak rajza  
időtánc sablonjai  
mind-mind kitakarva  
kimondhatatlan  
és félreérthetetlen  
nem csillámló felület  
az anyag süket kénye  
lehetetlensége de  
ellenére vagy vele  
mindegy megtalálom  
szorítom arcát  
nyakam hajlatához

# A FOLYTATÁS ESZMÉJE

# „PARTSZEGÉLYEIN TÚL”

egy öregedő még nem öreg testben  
mint márciusi szürkületben a folyó fényei  
kisimul és fölragyog még átcsap  
a halál partszegélyein átjátszik  
a reszketés versen hatvan éven  
bakancsos láb fut a dátumok között  
a dolgok nem öregedő számok  
vagy teljesült vak átfordulások  
szomjazó vízre ír ismét a szél

# MŰVÁSZON

Válasz nincs, tudom. Szerencsére...  
Mereng az ember esetten és közben  
érzi, féli: ez is az, és nem vigasz,  
hogyan mégsem. A kerengésben lassan  
földereng hangzatok vibráló hajlata,  
szemnek való zene, szavak, művész  
szövetén átvérző vonalak futása, szél  
járása a jéghegyen –

# CSAK FÚ A SZÉL

Az imént még esett, senki sem jár a  
hegyen, nyír és fenyő közt magad vagy ott.  
A zöld fennsík felett ezüstlő pára  
lebeg, oldalt borzongó szél oldalalog.

Mikor ugorjon? Lesz-e jelenése?  
Buzgón köszörüli torkát, körmeit.  
Éjszaka rátapad az ablakrésre  
és félő kutyaként füledbe vonyít.

Hallgatod, s megfeszülsz. Talán még nem az.  
Elhesseded, de testetlen gondolat,  
vak érzés ellen mit ér hadonászni?

Mélyebbre menj, hol a póre suttogás  
érthető: csak fú a szél, és semmi más.  
Visznek vonalak, színek ritmikái.



# TÜKRÖZŐDÉS

láttam őket tegnap a metró ablakában  
tükröződtek ültek ott lökődtek

a plakátok szája ahogy süllyedtek alá  
a lépcsőn  
az alagút üvöltő hangzásait túlkiabálta  
sulykolta

CSAK HISZED HOGY VAN TITKOD és  
ISTEN AZ AGYBAN és  
ÉLVEZI HA SIKÍTANAK és  
BELÉDVÁGJA MÉLYEN és tovább

lenn már az almazöld vagonban  
a forró szélbe fagyott panoptikumban  
az egész elvontnak tetszett  
képzetes valónak  
tudták hogy nem az  
nézték néztem őket

töprengett a tükrözőtt a nő felé dőlt  
láttam ezt a mozdulatot már tőle  
az üvegen is megélt  
a nő meg mintha várná  
így voltak ott együtt  
száguldott a metró lehet hogy retro  
versemben legyetek ne a vadvilágban

láttam őket tegnap a metró ablakában

# HA LANDZSÁIM KVAR-TETTJE

1

Itt az új.  
Halld meg és vidulj.  
Csupaszfényű pötty vár,  
indulj el.  
Ott a táv,  
akárhány karát  
is, annyi,  
te vidd, csak vidd most mind és  
mindenképpen át.

2

Pléhből van és vérig potom  
a rendszer,  
hiába is gondolkodom,  
semmi rejtély, minden olyan egyszerű:  
csíp a bolha, rúg a tetű, táncol a bűdöske,  
ez mélyszegény, az parvenü,  
a líra tehetetlen,  
mert telhetetlen,  
lehetetlenre vágyik, eljutni a megoldásig,  
vonszolódni legalább irány szerint feléje,  
megy érte, keresi,  
mondva csinálja –  
van-e (legalább) valami abszurd realitása?

3

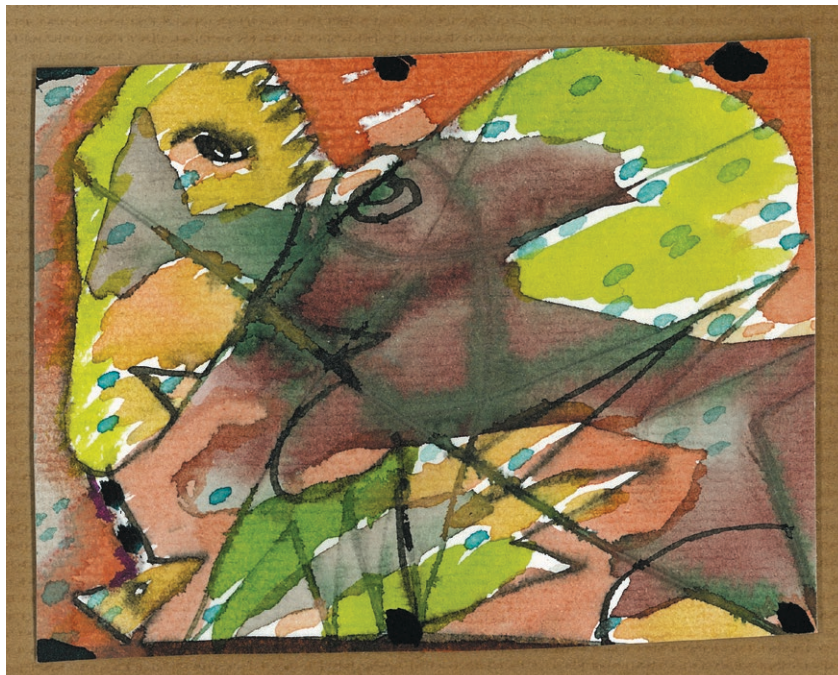
Ha landszáim hármasa  
hökkenve fölhasad,  
játékos lándzsái közt is kitetszik talán:  
a beszéd.  
Minden kor merő por,  
koromból van,  
az enyém is: mézes-mázas punglijában  
tántorog és befejezhetetlen  
a mekegése.  
Sok szőrmenti jut egy-egy kevésre,  
zivatar van, hangszerelve  
dobra  
(és semmittevésre).  
Blőd a keret, bőg szakadatlan a változások kitátott torka.  
Akarod, nem akarod, bele vagy dobva.

4

Meglett  
koromban végre  
kvar-tettet komponálok,  
már meg is tettem;  
ne hidd, hogy meszet ettem  
vagy ritmusra vágytam csupán  
a társadalmi romok hepe-hupáin,  
mert megelégeltem a jeges horpadásokat,  
hol nem lelvén utat,  
vonaglik tömegesen a hamis tudat,  
hentereg.  
Vagy mégis ezért? Lehet.  
Remélem a hangot  
és a helyet.

**(RÁADÁS)**

Ha landszáim  
lándzsáit  
tavasszal elvetem  
(ne vess ki,  
de meg ne vess érte),  
hinni kell,  
nyárra majd kikel  
(netán őszre, télre),  
s ha soha,  
akkor is megérte.



# INTIM PÁRBESZÉD

Lefekvés után,  
elalvás előtt kérdezted,  
hogy akkor most már,  
mert ennyi esztendő  
(ötven) elteltével  
rápillantva az  
egészre,  
jól  
lát-  
ha-  
tó:  
mondjam meg,  
megbántam-e?  
Meghökkenem,  
de magamban menten elismertem,  
hogy csakugyan  
lát-  
ha-  
tó,  
s nem térhetek ki  
semmi módon a válasz elől,  
meg kell tennem,  
és belvilágomat  
akkor  
talptól tetőig kinyitva  
(szintén félszázada gyakorolt  
költői sűrítő készségemet  
szabadon engedve) kimondtam:  
nem.

# ÖTMILIS ELBESZÉLÉS

Kedden  
délelőtt a Retek utcai fodrászatban  
levágattam a hajam;  
ötmilliméteresre kértem,  
de nem bánom, tettem hozzá, ha félcentis lesz,  
és a nő azt felelte: „az ugyanaz”.  
Ennek szinte megörültem,  
ha nem is olyan fokon,  
mint Buffon,  
az olasz kapus,  
mikor vasárnap este kivédte az angolok 11-esét,  
aztán  
kétnevű frizurámat átvittem a Fény utcai piacra,  
a második szintre,  
hol  
udvarlás céljából  
öt szál Van Gogh-féle napraforgót  
vásároltam a kisebbik fajtából,  
mert azok tetszettek a szobánkba illőnek  
meg nem is volt nálam elég pénz.  
Az árus  
rám szólt, ne válogassak;  
igaz, nem tudhatta,  
kinek viszem, és mit forgatok  
magamban, pedig semmit,  
hogy nem mondok majd semmit,  
ha jön J.  
szatyrokkal megrakottan,  
a parkolóban álló kocsiban úgy várom  
ma is,

mint harminc éve a Déli vasútnál,  
s mikor megkérdezi a napraforgót,  
talán a fodrász szavaival válaszolom,  
az ugyanaz,  
és arcvonásait kémelve közérzetem  
ekkor már közeledik  
Buffonéhoz.  
Este aztán,  
a Van Gogh-féléket mustrálgatva  
jutott eszembe, lehetséges, hogy a fodrász is éppen elbeszél valakinek:  
„Képzeld, délelőtt azt kérte egy pasi, vágjam ötmilisre a haját,  
de félcentis is lehet.  
Először csak bámultam bénán,  
aztán helyre tettem.”  
Hajat vágatni eztán mindig hozzá megyek.



# TANGÓ

A versírásban,  
mióta belebotlottam-sodródtam,  
ugyanaz a szellem  
bújócskázik velem-bennem (azt hiszem),  
szolgál engem és uralkodik rajtam;  
birkózom és tangózom vele,  
le-letaglóz,  
kényszerít, hogy kukába dobjam egyik-másik testesültjét,  
(ezt a piszkos munkát mindig nekem kell elvégezni),  
de elég már ebből;  
miből?  
és ne mondd, hogy elég, mert a vers nem ég el,  
és ne tegeződj magaddal,  
énjeid között ne pörögj föl,  
azt sem tudod, hányan vagytok,  
eltévedsz;  
(ó, tangóra hajló, kanyargó jelentés-árnyalatok, segítsetek!),  
ha nincs rendszere, megeshet akármi;  
pontosvesszőkre várni,  
előtolongó hangzatokra,  
tudom, mennyire hasztalan; az-e?  
Most már rálátok?  
Ha nem akarok is, rá,  
de akarok,  
s ha belegondolok,  
állványzatokat barkácsolhatok a versírás és a vers,  
a születés és a született köré;  
és akkor a fogantatás rejtélyeiről még nem is beszéltem;

akárki-mi lehet verskezdet,  
de csak visszafelé állítható róla,  
mikor már múlt lett és folytatása van,  
hogy az volt, ott és akkor,  
hogy volt egyáltalán,  
létezett  
egy pont,  
nemcsak a képzelet  
kreálta, dobta föl,  
az emlékezet-gépezet fölhevült társa,  
s ha az, ha úgy, hát annál inkább;  
ráadásul itt  
a mutatvány zenéje is látható,  
tagló tehát nem kell.

# AZ ADRIA HÁTVONALA

Idillpillanatom  
dallamát  
az Adria hátvonala magához idomítja ma  
ámít megint a határtalan nyitja  
mintha volna.  
'67 nyarán harmincévesen érintett először  
s valami hálafele ringat most ahogy bűvösen előtör.  
Próbálok  
nemtörődöm-hangzatokkal rájátszani  
mennyire értem szavait  
van nyelv közöttünk és szóba áll velem  
visszhangzik az ismétlésben az aktuális végtelen  
megkapaszkodom  
azokon  
a régi jó vagy milyen  
Csontváry-féle kettészelt lovakon  
ni csak hogy megnőtt a tér.  
Megöregedtem.  
Egyensúlyozok riadtan.  
Ezt éppen így ezt sehogy sem akartam  
ez rám szakadt és elsodort ez szétszakadt és elrongyolódott  
ez meg alásüllyedt.  
Mi mit csinált még nélkülem is velem  
melyik milyen világ  
elszámolhatatlan.  
Húzkodom meztelen talpamat a kéjes homokban.



# RIADALOM-DAL

Nem finomul a világidő-húrja-nóta,  
mióta nem, pengeti csak ujjam, eszem.

Egy tompakék, dalszerűt szeretnék  
lomblegelőkkal, zsiráfok futását látni;

hitessék el velem, ha úgy érzem,  
mikor átslattyogok a Moszkva téren

és le a föld alá, be a többi dermedt arc  
közé, hogy akármi megtörténhet itt,

tanúsítsák: ez a múlt műve, rájátszás  
szülte riadalom-dal, túlfeszített szál

vagy akármi más, de nem realitás,  
betűről betűre jövő, bekövetkező.

# A HAJNALI LÁTOGATÓ

szeptember 11-én jött, hajnali fél 4-kor, az erkély  
felől, feltehetőleg valami kampós-tapadós technikai  
szerezvénnel tornázta föl magát az első emeletre,  
alattunk a magASFöldszinti, légkondicionált lakás vastag  
üvegei zárva, a miénk nyitva, tikkasztó ősz van;  
a társa lenről segíthette, nem tudom, hogyan, nem ez  
az egyetlen, amit nem tudok;

szeretnék tőle szabadulni,  
magamba vájni, meg se várni, hogy témává hűljön,  
belemászni valami kampós-tapadóssal a potom jelenetbe,  
kifordítani mivé, hogy két, éjszakai vadászatra szakosodott  
besurranó-betörő, hajnali alvók szobáiban fosztogató két  
nyomorult ide vetődött, vagy terepszemle után célratörően  
ide nyomult,

már múlt nyáron is ők jártak itt talán, a ház másik  
oldalán meg a szomszéd épületben, a sikerélmény hozta vissza  
őket, mindegy, mert nem is az ő akciójuk bujtogat belegondolásra,  
a saját gondolám ez a kaland, hogy mire jó, ha megírom, s ha nem,  
ez a háló rám gubancolódott már hányszor, újabban unos-untalan;  
vénülésem műve netán, metámra kent máz, póz, kapaszkodás,  
nyúzzam és toldozzam-foldozzam tovább, mi megesett velem,  
az értelemképzés hiú árnyát üldözzem, reflektáljak örökösen,  
dokumentáljam, hogy miképpen dokumentálom?

foglalkozási ártalom, hogy nyomogatom az ölemben tartott  
laptop billentyűit, vagy ez a mai nekirugaszkodás ugyanaz, mint  
a hajdani, a szürke táskás Optima írógép előtt ülőé, nekilendülőé?  
akkor sem voltam okosabb, erősebb, ha mégis, hát merő seb, ahogy  
kell, irodalmiasan el-elkódorogtam, az éppen megnyíló, mohó  
feltételezésekbe esve botologtam, hogy mi mit jelent és micsoda  
valóban, ami megtörténik velem, a tárgyyszerű tény és a felhős érzet,  
hogy a beleképzelte is valóság, tudtam és tudom, de kettőse áthat,  
hiába védekezem a szorongó öndramatizálás ellen;

már az is, hogy  
mielőtt szövegem szövésébe kezdtem, beindítva ezt a szó-  
folyományt vagy utat nyitva neki, a hajnali látogató kifejezés mint  
irányt jelző mutatóújj, mondhatom-e, hogy ex nihilo jelent meg?  
mondhatom, s hogy mutatványossága csupasszá absztrahálva hat,  
a hangzatok tükrös trükkjeivel együtt lett, csinált (bennszülött),  
de a betörőktől nem független való, a város és a társadalom  
szörtyögő óriásteste ott fekszik a vers-bejárat előtt keresztben,  
az éjszakai vadászat mint csúfondáros analógia pottyán a  
porondra,  
a költő vadászatra indul, s a csendben a gömbölyű hold  
úgy harsan fel az ágak hegyén, akár egy lágy fémből formált  
vadászkürt;

na de ott, akkor az a hol ájult-mélyen alvó, hol fel-felriadó,  
álmai és képzetei egymásba vágódó kollázsaival sodródó  
fülében a zizegés függönye mögött a szokott, külső zajok,  
mentőszirénák, repülőzümögések, falban lakó csókrákogások,  
a hegyoldal hörgő légvételei között idegen-értelmetlen súrlódás-  
nyikorgás foltját észleli, félálma homályló hárttyáján a fura nesz  
áttetszik, nem tetszik neki; mi az? hirtelen felül és a papírokkal  
tömött szekrény alsó polcára szerelt negyvenwattos lámpa  
fényében látja, hogy a nyitott erkélyajtó keretében fekete  
vadászalak hajol előre ocsmány-óvatosan, préda iránt,  
az alvók ágyába bámul drasztikusan és fölméri, merre van  
szabad út fölragadni bármi-nemű-némű javakat;

s akkor a felriadt, még zsibbadó testet rémület és düh  
löki előre, rántja talpra, s takaróját idétlenül maga elé tartva,  
úgy harsan fel emberinek semmiképpen sem mondható hangja,  
üvöltése úgy vágódik torkából a feketére, a kurrva-életbe,  
mintha eltaszítaná, de csak áll ijedten-mereven (szerencséjére),  
a másik meg visszaretten, hőköl hátra testiesen is, és el, le, el –

az erkélyre lépve láttam aztán, sántítva-futva menekülnek ketten  
az Álom utca felé; még ez is, mintha paródia volna, odatolva,  
vagy kínlódva csak én erőltetem; jó, tetem nem lett a tetteből,  
örülhetek, de borzongató azóta újra meg újra néznem, a kép  
már belém égett, ahogy a hajnali látogató előrehajol, közönséges  
realitás ez, értem, nincs kétség, nincs árnyalat, semmi artisztikum  
az akut áradatban, gömbölyű hold az ágak hegyén; lökődik  
minden, kattogva megtörténik; mire jó, ha megvan rá a szó,  
mit ér a régi tingli-tangli, csak hangot akartam adni.



# HÚLT HELY

Ez itt egy vers helye.  
Nem is hűlt, még meleg.  
Hét napig írtam, agyongyötörtem,  
túldramatizáltam  
fájdalmas témám,  
hogyan hetilapos reklámarc  
lett hajdani társam,  
a Grünewald csellózó angyalait  
értő festő;  
szavai  
abszurdnak vélve is csak  
uszítanak,  
nem hallja?  
az önfelfúvódás véraláfutásai,  
nyögtem, és holtat szültem –  
tegnap este aztán  
egy gombnyomással kitöröltem  
a gépből.  
Magamból nem.  
Azóta virrasztok felette.  
Érzem, egyre hűl  
helye,  
s maholnap megsemmisül,  
ha hagyom;  
ezt sem akarom –  
éljen akkor így legalább,  
dokumentálja:  
sötét képtelenség, hogy megesett.  
Csellózók, kérlek, ti segítsetek.



# FÖLDHÖZRAGADT ELBESZÉLÉS: SZILVÁVAL

Filozófusok

okos szavai zsiszegtek a globális kapitalizmusról  
fejemben, s jólesően bólogattam is nekik,  
ahogy a Retek utcán várakoztam lehúzott ablakú  
kocsival a késő őszi napsütésben;  
ide-oda csapongtam gondolatban,  
az új baloldal és új jobboldal elméletein tűnődtem,  
hogy a bipoláris ellentétek szervező rendszerében  
a jó és rossz jelentésének értelmezése,  
majd tárgyasulása miként is alakulhat,  
és eszembe jutott  
egy mára közhellyé kopott,  
de földhözragadt tudatomban rögzült mozzanat,  
hogy a politikai szférában  
az irány mennyire másodlagos –  
csak a hatalom számít,  
a bal jobbra is fordul akár, ha ott van éppen üres hely  
frontot nyitni.  
Láttam kezdetét, s most már azt is, hogyan megy végbe,  
mi lett belőle,  
milyen az ún. szélsősége,  
lám,  
a '94-ben még provokatívnak tetsző vita-kérdés:  
„Jobboldal, hol vagy?” és  
az akkor ironikusnak szánt válasz:  
„Mindenütt, ameddig a szem ellát”,  
anekdotikus elemek ma már,  
idézeteim a régi szerzők személyes története nélkül  
ugyan mit mondanak?  
Ekkor bukkant föl a járdán a sárga pulóveres,  
ötven körüli nő, és a fejemben társalgókkal nem törődve szólt,  
tudok-e adni pár forintot.

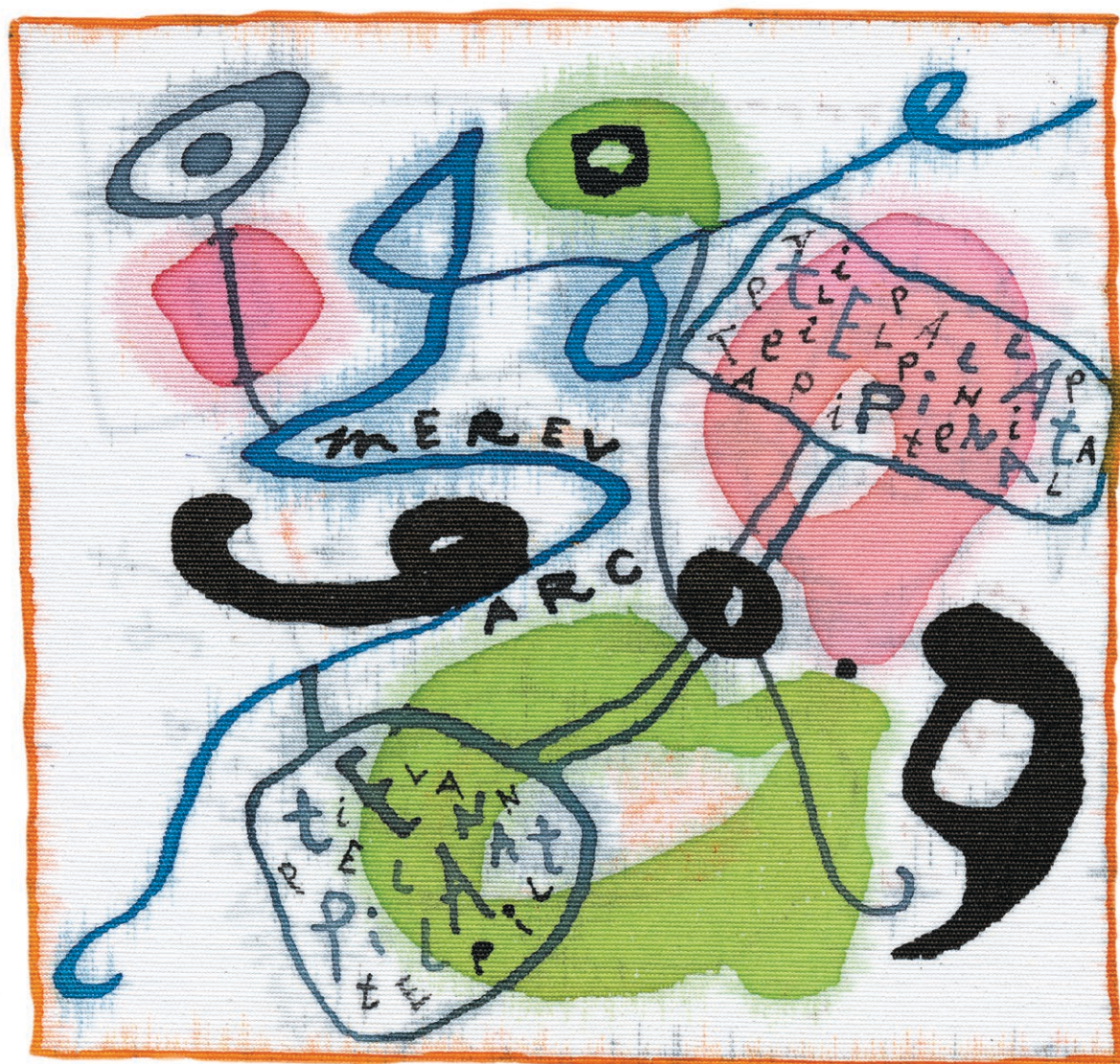
Az ismerős fordulattól undokul igazat válaszoltam,  
egyetlen vas sincs nálam,  
„s valami ennivaló?, nagyon éhes vagyok.”  
Telibe talált. A hang. Ahogy nézett.  
Elhittem neki.  
Mentegetőztem, hogy nincs semmi nálam.  
A nő továbbállt, nekem meg eszembe jutott a szilva; előkapartam.  
A sárga pulóveres  
a péküzlet bejáratánál kéregetett.  
Menjek hozzá egy marék szilvával?  
De jött már visszafelé, valamit nyögtem,  
ne haragudjon, s nyújtottam.  
Hálás dadogása.  
Mohó arca.  
Ültem ott a napsütésben, magamban.

EGY KÖZÜLÜK

# A MEREV ARC

Másokon se jó látnom,  
egyetlen pillantással felismerem:  
ez nem önfegyelem,  
ezek a vonások a megszáradt festék  
véglegesei. Törekednünk kell, hogy  
mégse, ha csakugyan. Szemfényköszö-  
rüléssel, golyómeresztéssel lehetséges  
talán; humor-csöppeket bele, mű-  
könnyeket, mondvacsináltakat,  
holott... hagyom. Vagyok,  
ahogy vagyok. Látom, ha borotválom  
a pofa képét, elvékonyult nyakát,  
nahát, ijedten érzem, tartóztatnom  
kell mindenáron magam, szabadjára  
nem engedni, mint itt is éppen, hogy  
testiségeket latolgassak, versbe ki-be-  
rántsak; forgatókönyveket a jövő  
jövőről, az évről vagy a hétről;  
ellene megyek, mentem eddig, de kény-  
szerből ezt sem akarom tovább,  
már formáktól szabadon is se;  
dünnyögős lírává nem domesztikálom;  
hangzatok nyaktörése is mire visz.  
A pontosvesszők aztán mi helyett.





# KIFESZÍTETT SZÁLON

Ami volt egyszer, ami megesett velem, meg-  
megritkul, eltűnik egy-egy kockája. Visszatér  
aztán; megint kihull; ki tudja, hova szabadul.  
Hűtlen történet, rád már nem számíthatok?  
Minden előzetes hír a lebomlásról – igaz?  
Nincs kivétel, a felejtés nem kitalált kitétel;  
a zsonglőrködés szavak porondján nem vigasz.  
Így működik működöm is, érzem, himbálózna  
hallomásaimban a fogalmak, dolgok, adatok,  
törmelékes körülmények, megannyi föltételezés,  
ha nem akarom is – de elég az elnevezések  
rakosgatásából, játszhatnám estelig. Figyeljem  
most már, mi a saját elem az alpári trükkben,  
egyetlen változat a reménytelen kárhozat ellen;  
valahogy mégis kiszínezzem, beolvasszam.  
Alpári, ez ragadós szó; altáji korgás, fájás, félés,  
kitépett bélés: buzgón rátapadnak; felsorolások.  
Rögtönzések megrögzöttek. Eszmei hadonászás:  
szembe csak, legalább értsem, mire jó. De nem az.  
Ha fénykuporgató az ember és szavakon vadászó,  
mindent ritmusra csináló, mit tegyen – a kifeszített  
szálon lengő?



# A VÉLETLEN KEDVEZMÉNYEZETTJE

Pofára  
eséseim és csalódásaim  
között  
az ilyen-olyan belebukásokkal együtt  
vagy mellett és ellenére akár,  
a sors, netán  
a  
véletlen  
kedvezményezettje  
vagyok  
öregen is,  
ezt éreztem és  
gondoltam a minap, ahogyan  
slattyogtam, szinte gyalogoltam,  
mintha valahová,  
holott valójában azért, hogy  
a szeptemberben már érő, utcára hulló  
diókat, egy szemet legalább naponta  
J.  
tenyerére  
helyez  
hessek.  
Van tét tehát,  
s nem akármilyen nyilvánvaló,  
de lesz-e elég talált  
dió?

Tudtam, ki nem számítható előre –  
s íme már napok óta,  
újra meg újra:  
van;  
létezik.  
Ma is, a betonjárda szélére odakészítve  
várt  
az áttetsző napsütésben –  
na, ugye!  
villantam föl és mohón lehajoltam  
érte;  
kutyáját sétáltató korombéli úr  
pillantása érte  
mutatványomat, feddően-e, mindegy,  
a kedvezményt már bizonyítottanak  
tekinthettem;  
öröm feszít most, és szorongás;  
meddig tart ki a dió.  
Már november  
van.

# EGY PIACI PADON

A Fény utcai piacon ma délelőtt,  
úgy tizenegy körül,  
a hentesbolt melletti fehér padok egyikén megül.  
Fehér rövidnadrágos,  
trikós, szandálos, majdnem kopasz,  
persze, hogy én vagyok az,  
voltam ott az embersűrűs terepen,  
s ahogy bámultam a nyüzsgő jövőst-menést  
és verset képzelegtem,  
átlebbent rajtam (alig),  
amit megnevezni, tudtam, nem tudok,  
körülírni vagy közelébe férközni sem,  
de tapasztalataimból biztosan adódik:  
mennyire reménytelen  
kétezertizenhárom nyarán;  
ha neki is vágok, lám, csak kerülgetem,  
és ahogy haladok előre vagy merre,  
egyre nehezebbnek mutatkozik.  
Nem semmi meséim  
záró darabja ez a zsiszegő „ZS” nyakába  
akasztott szöveg így hogyan is lehetne?!  
Dühöt érzek erre és dacot,  
ahogy a Fény utcai piacot  
nézem a fehér paddal, magammal,  
aztán csak leírom ide:  
jó volt nekem ott ülni  
és  
érezni, hogy helyemen vagyok a többi  
kezes-lábas, levegőt ki-be járató jöttment között,  
egy voltam, vagyok közülük.



# PEDZEM

Itt  
az új  
a legújabb új  
a most villantó pillanat.  
Még pilla csak pusztá pillogás  
fényre vagy mire rebbenés  
jövés-menés közti rés.  
Eddig nem volt még most meg már  
nincs.  
Újra próbálom megérinteni  
szeretném csapdába ejteni  
akár  
itt most így  
most úgy  
netán  
körül.  
Ez már egy másik melyik  
hi-  
á-  
ba  
ni hogy átlibbent eltűnt kisiklott lehullt megint  
a múltba.  
Tudtam hogy így van ez lesz és mégis nekivágtam.  
Rámeredtem tapintottam hallgatóztam szimatoltam  
tartott a tam-tam érzékeimben  
megtörténik a hihetetlen  
hittem  
addig nyújtom versem sorait míg elér oda és elkapja  
tetten éri ott.  
Dehogyan éri dehogynem  
éri.

De  
mi ez az illanó porszem-suhanás  
dekoráción túltengő rikoltozás  
ha  
önmagába visszacsavarodva némán szorítja tenyerébe és  
körmével is  
megragadja  
ha  
máris  
hangol vadul a banda.  
Húzza hozza viszi hajtja túlozza.  
Iromba térbe omlik vagy felszökik és elvágat vele  
bőréből kibújik a pillanat heve pőrén előlről kezdi.  
Éppen erre gurul és  
már pedzem is  
hogyan hol a  
nyitja.  
Itt.





# HOVATOVÁBB

Valami ősemberig nyújtózó visszahatást lát  
kőfestési kedvtöltéseimben  
a földgolyó túlsó felén élő  
költő-barát,  
Handi Péter,  
és ez az emailnyi észrevétel,  
tartózkodó feltételezés  
meghat,  
válaszfélére bátorít.  
Ahogy belegondolok, már érzem is,  
kikerekedik  
talán  
egy episztolán túli vagy inneni,  
de mindenképpen vidám versezet,  
bujkáló hangzatok és  
derűs szövegkép  
tölcsére –  
Nem nagy ügy, de örömgű,  
s ez eleve becse.  
Lehet cifra a kő, de csecse  
nem, mert verseimnek társa,  
háttérképző vagy ellenpont,  
s hogy nekem való pont,  
mostanság különösen érzem,  
amikor antropomorf rajzolatú,  
holdvilágmosolyú  
kavicsok helyett  
esetlen köveket választok képhordozónak,  
rűcskös felszínű, torz formákat,  
mintha a társadalom jellegzetes darabjait látnám,  
és tapasztalom,



vonzóra mázolni lehetetlen,  
nem is volna helyes,  
de akkor a műveletben mi a jó?  
Tudom, röhejes  
lehet ez a módí,  
ahogy episztolámat publicisztikává  
hagyom hangolódni  
(próbálom pingálni),  
a remélt vidámság is legfeljebb-alább  
szójátékokba bú,  
a honi helyzet hovatovább minden témát felülír,  
episztolámat is abbahagyatja;  
mit tegyek?  
Küldök, Péter, egy kimázolt követ.

# PARKIZOM

Valami  
park-félébe keveredtem,  
ösvényei összevissza vittek, míg föl nem  
ébredtem-riadtam.  
Éjszaka volt, három óra.  
Ágyamban parkoltam.  
Homályosan világított a lámpa.  
A szám kiszáradt,  
izzadt a nyakam, bokám fázott.  
Kibotorkáltam a konyhába.  
Az ásványvizet üvegből ittam,  
kettőt-hármat lihegtem, egyet fuldokoltam  
hozzá rutinosan,  
s csak aztán merült föl bennem,  
hogy hol is jártam délután:  
orvosnál.  
És mit is mondott, mim van nekem?  
Mi az a szó?  
Egy név.  
Kínvigyorban tört rám  
a fürdőszoba homályos tükrébe pillantva  
az ötlet,  
hogy ez is egy tünet,  
és örülhetek, ha rálátok magamra.  
„P”-vel kezdődik a „kór” neve,  
fölfedezőjéről kapta, három szótag,  
sehol nem találom –

káromkodom,  
dühöngve visszafekszem, s párnámra  
dőlve próbálok gondolni másra,  
akár a parki császkálásra,  
és hagyom, hogy vigyen az ösvény,  
a hangzás gyalogosan,  
érezzem a vádlimon,  
működik még mint parkon átvivő izom,  
parkizom talán.

# SEMMISÉG

Ma éjszaka, ahogy kikászálódtam az ágyból  
s a könyvespolcra tett karórámra pillantottam,  
nem tudtam leolvasni, hány óra van.  
Az éjszakai lámpához léptem,  
és néztem, csak néztem:  
az órán se szám, se mutató, semmi.  
Hol vagyok s mikor?  
Órák fém-hátlapja némán dermedt rám  
vissza. Egy semmiség volt tehát az ok,  
vagy mégsem. Egész nap bennem zizegett.

# TÚRABOT

Van két lábam, van két botom,  
összehozni botor fokon,  
nem hiába próbálkozom,  
azt hiszem (vagy csak remélem),  
és maholnap, ha megértem  
(nem azért ám, mert nem érdem,  
csupán pikkpakk következmény),  
hiú cirkusznak nem mondom,  
annál a legkisebb gondom  
is nagyobb, mert ez a túrabot  
nem olyan, mintha állapot-  
jelző volna már magában;  
ráfogni átabotában  
persze lehetne ma bármit,  
ha van hozzá elég mersze  
úgy járni szavakon bottal,  
mindezt célszerűnek látva,  
s nem azért vinné okkal vagy  
oktalanul elhítetve:  
rátalálhat az egyetlen  
nem létező megoldásra.

# PONYVAREGÉNYEM MARGÓJÁRA

Nagy ponyvaregényolvasó voltam gyerekkoromban,  
ábrándozó és csináló egyszerre, részt kérő, kapó, találó,  
mindig dramatizáló, képzelődő, félő, és most, ahogy  
kezdeteimet időlétrám mai fokáról megint szemügyre  
veszem, el-eltűnődöm saját ponyvaregényemen,  
miből mi lett, és hogyan ment végbe –  
aztán csak ámulok, hogy ugyanaz a csupasz konkrét  
mennyre mást jelent, akkor is, ha változatlannak  
tetszik, mintha időtlen volna, és hát igaz, hogy  
amit tudok, nem vigasz, kimondva is csak hangzat,  
kapaszkodó legfeljebb-alább

ha egyáltalán; mihez.

Tízéves koromban egy somogyi nagyközségbe költöztünk, és  
beléptem az úttörőszervezet Rákóczi-ról elnevezett csapatába,  
beléptem a repülőgép-modellező, a színjátszó szakkörbe,  
beléptem, magamra vettem, részt vettem, az iskolai  
selyemhernyó-tenyésztés vezetője, a faliújság szerkesztője, rajzolója  
voltam, rajtanács, majd csapattanács elnök lettem, s közben buzgón  
ministráltam vasárnaponként, jótanulási érdemrendet kaptam,  
Csillebércen nyaraltam, ősszel eljátszottam A tüsszentő király  
címszerepét, és még, és még, és főleg,

mindezek közben szinte állandóan olvastam, faltam  
az elém kerülő könyveket, benne voltam tetőtől talpig a történetekben,  
a ponyvaregényekében különösen, és volt választékom; az apámat hetente egy-egy napon  
helyettesítő vasúti munkás, Kovács Sándor  
(a „Kútájó” Kovács Sándor) hordta magával, házhoz hozta nekem fatáskájában tucatjával a tarka  
füzeteket, puha táblás, zsebre vágható,  
sárgás-salátás papírra nyomtatott, lélegzetet elállító kalandokat mesélő, csodálatos regényeket:  
dörögtek a csípőből előugró coltok, vágattak  
a cowboyok a prérin; ott olvasta előttem Kútájó sebesen, félhangosan, suttogósan (így is beszélt,  
az sz-k és z-k helyett zsizsegett); hallgattam, s néztem, ahogy az ócska lapok fölé hajolt, rám-  
rám pillantott biztatóan,

Akkor is, ha a margóra ír – ér?





# KÉRELEM: SZAVAIMHOZ

Hogy is van hát valóban:  
annyira szeretném tudni,  
kimondani, és adni tovább.  
Nem varázslat: a legújabban  
talált barna, kavics-sima  
kövemen látom kézmozgásom  
vonalait, betűimet:  
rögzítve végre így, amit eddig  
hiába próbáltam:  
„az a legjobb jó nekem,  
hogy szerethetem őt”  
(ugye, tudjátok, róla beszélek, akit  
együtt mióta imádunk, némelykor  
a mondhatatlant is próbáltuk az  
én mohó vágyamnak engedve:  
újra meg újra másként, ugyanazt),  
nem reménytelen hát, ha a tenyérbe  
fogható barna kő szépségébe  
belelátva, segítségetekkel hangoztatom:  
bármelyik égtájról nézem a képet;  
ez közelebb visz hozzá, létem  
értelméhez hozzáadódik, nem  
puszta kifejezés, abszurd ötlet  
– kérelem.